

Như Nguyệt Như Thu

Contents

Như Nguyệt Như Thu	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
Error 520 Ray ID: 2e00da5677ce3283 • 2016-09-10 06:34:22 UTC	19
Web server is returning an unknown error	19
Browser	19
CloudFlare	19
Host	20
What happened?	20
What can I do?	20
14. Chương 14	20
Error 522 Ray ID: 2e00da921e793283 • 2016-09-10 06:34:37 UTC	20
Connection timed out	20
Browser	20
CloudFlare	20
Host	21
What happened?	21
What can I do?	21
15. Chương 15	21
Error 520 Ray ID: 2e00db838e153283 • 2016-09-10 06:35:06 UTC	21
Web server is returning an unknown error	21
Browser	21
CloudFlare	21
Host	22
What happened?	22
What can I do?	22
16. Chương 16	22
17. Chương 17	25

18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	38
27. Chương 27	40
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	50
35. Chương 35	51
36. Chương 36	53
37. Chương 37	54
38. Chương 38	57
39. Chương 39	59
40. Chương 40	60
41. Chương 41	62
42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	68
45. Chương 45	70
46. Chương 46	72
47. Chương 47	74
48. Chương 48	76
49. Chương 49	79
50. Chương 50	81
51. Chương 51	83
52. Chương 52	87
53. Chương 53	89
54. Chương 54	91
55. Chương 55	93
56. Chương 56	96
57. Chương 57	98
58. Chương 58	100
59. Chương 59	102
60. Chương 60	105
61. Chương 61	107
62. Chương 62	109
63. Chương 63	111
64. Chương 64	114
65. Chương 65	115
66. Chương 66	117
67. Chương 67	119
68. Chương 68	122
69. Chương 69	124
70. Chương 70	126

Như Nguyệt Như Thu

Giới thiệu

Thể loại: phụ tử, xuyên không, giang hồ, mỹ công mỹ thụ, nhất thụ nhất công, HEPairing: Nguyệt N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-nguyet-nhu-thu>

1. Chương 1

Dương Vũ Phong bị bọn cướp giết, lúc này cảm giác rơi vào Huyền Nhai hắc ám cũng không khiến hắn sợ hãi, dù sao trên thế giới này, từ trước đến nay, hắn vẫn luôn cô độc, mặc dù có cha mẹ, xung quanh cũng có rất nhiều người, nhưng bởi vì hắn là Dương Vũ Phong – con trai của tổng tài tập đoàn Dương Vũ lớn nhất Đài Loan. Hắn cũng đã sớm trưởng thành, hiện tại hắn mười tuổi, chính là càng giống người ba mươi tuổi, hoàn toàn không có tính cách của một hài tử. Hắn biết nhiều, hiểu nhiều, hắn biết cha mẹ vĩnh viễn không quan tâm hắn, đã biết lòng người dễ thay đổi, nhân tình ấm lạnh Cho nên lúc hắn rơi vào tầm tối, điều duy nhất hắn muốn là tìm được một người yêu thương hắn, để hắn có thể làm nũng, có thể dựa vào lòng.

“Dùng sức, dùng sức.” bà mụ khấn trương hô to, trên trán mồ hôi đã thi nhau rơi xuống. Trên giường, nữ nhân dùng sức rặn, răng nanh cắn chặt môi dưới, khuôn mặt tái nhợt nhưng không làm giảm đi vẻ đẹp của nàng.

“Đã ra rồi, ra rồi, là một tiểu thiếu gia”. Bà mụ mừng rỡ hô

“Tiểu thư, chúng ta lập tức đi báo cho cung chủ.” Mấy nha hoàn bên cạnh luống cuống tay chân, ân cần hầu hạ. Bỗng nhiên, cửa mở, một thân ảnh cao to vận y phục bạch sắc đi vào, tất cả mọi người trên tay đều dừng động tác, cung kính hô một tiếng “Cung chủ”. Nữ nhân trên giường cố gắng gượng dậy, nhìn thấy thân ảnh kia, khuôn mặt tái nhợt chậm rãi ửng đỏ, tăng thêm vài phần tư sắc. Thân ảnh bạch sắc nhìn nữ tử liếc mắt một cái, khiến cho nàng kia một trận kinh sợ, lập tức từ trên giường lăn xuống, khóc hô: “cung chủ, cung chủ tha mạng.” Thân ảnh bạch sắc lại thản nhiên quét mắt vào đứa trẻ không có chút nào động tĩnh trên tay bà mụ, thản nhiên nói ra: “đây là hài tử của ta sao, Nguyệt Trúc?” Nữ tử vận tử y đứng một bên chậm rãi tiến lên, thè lưỡi, cười khanh khách nói: “Ta đây cũng không còn biện pháp a, là ai đó lơ đãng nên Cửu tiểu thư mới trộm không uống được tránh thai, bất quá, dù sao cung chủ có con, cũng không có gì không tốt a, Nguyệt Tinh người nói có phải hay không?” Vừa nói vừa liếc nhìn nữ tử đứng ở nơi khác, Nguyệt Tinh hung hăng liếc nhìn Nguyệt Trúc một cái, có chút chần chờ nhìn người nam tử vận y phục bạch sắc được xưng là cung chủ kia.

“Nga, Liên Cơ muốn có hài tử của ta như vậy sao? Ta đây sẽ thành toàn cho người.” Thanh âm lạnh lùng chậm rãi vang lên, nghe vậy, Liên Cơ lập tức kinh hãi, nhưng phút chốc tưởng chừng như rơi vào hầm băng khi nghe nam tử nói: “Ta đây sẽ lưu lại hài tử cho người, người cứ ở Xuân Thủy Các mà hảo hảo chiếu cố hắn đi. Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, bảo mọi người đi khỏi nơi này, chỉ lưu lại bà mụ, về sau không được phân phó của ta không ai được ra vào Xuân Các.” Nói xong không để ý vẻ mặt thê lương của nữ tử, bỏ đi. Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh cùng mọi người cũng nhanh chóng rời đi, chỉ để lại từng mảnh đối thoại.

“Nguyệt Trúc phải làm sao bây giờ a?”

“Cái gì làm sao bây giờ, để người đàn bà kia tự làm tự chịu đi!”

“Chính là hài tử của cung chủ làm sao bây giờ?”

“Nói sao thì, nó cũng là hài tử vô tội, nhưng người cũng biết tính tình cung chủ!”

“Ai!!!”.

“Tiểu thư, phải làm sao bây giờ a?” Bà mẹ lo lắng kêu lên, chính mình chẳng qua cũng chỉ là đến đỡ đẻ thôi mà.

“Làm sao bây giờ, ha ha...ha ha”. Liên Cơ cười lạnh đứng lên, khuôn mặt bởi vì oán giận mà vặn vẹo. Bà mẹ hoảng sợ, lắp bắp nói: “vậy người xem, đứa nhỏ phải làm sao.”

“Đứa nhỏ, đúng rồi, còn có tiểu súc sinh kia mà, đưa đến đây ta xem xem.” Bà mẹ hốt hoảng mang đứa nhỏ từ lúc ra đời không có một chút động tĩnh gì đưa cho nàng, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Liên Cơ mắt đầy cừu hận nhìn đứa bé này, trong lòng oán hận nghĩ: “Đều là người, đều là người, không phải vì người thì ta đã không lâm vào tình cảnh hôm nay, cũng không nghĩ xem ai vất vả sinh ra người. Liên Cơ càng nghĩ càng giận, sát khí dâng lên, gơ tay bóp cổ hài tử.

Dương Vũ Phong đang chìm trong đêm tối, bỗng nhiên cảm thấy ngạt thở, nhin không được giãy dụa, cổ sức mở to mắt, thấy khuôn mặt vặn vẹo của nữ nhân, phát hiện đúng là nàng ta đang bóp cổ mình, muốn mở miệng kêu nàng dừng tay, không nghĩ tới chỉ phát ra tiếng khóc nỉ non “Oa...oa”. Nhất thời Xuân Các vang lên tiếng khóc trẻ con.

Tiếng khóc khiến bà mẹ chú ý, liền đứng lên ôm lấy đứa trẻ, Liên Cơ cũng phụ hồi tinh thần, lạnh lùng nhìn hài tử liếc mắt một cái. Bà mẹ run rẩy nói: “Tiểu thư, dù thế nào cũng không thể lấy con mình trút giận a, người chính là nương của đứa nhỏ a!”. Nghe được chữ nương, Dương Vũ Phong nhất thời thanh tỉnh, bắt đầu đánh giá mọi thứ. Phong cách thiết kế cổ xưa, nhìn nhìn lại chính mình như thế nào biến thành tiểu hài tử, có thể nào là trẻ con, lập tức hiểu được chính mình hẳn là đầu thai mang theo trí nhớ của Dương Vũ Phong. Hơn nữa nghe ý tứ của người vừa rồi ôm mình, nữ tử xinh đẹp trước mặt hẳn là mẫu thân, tuy rằng chính mình cũng không có để ý đến ý tứ của nàng, nhưng không khỏi xót xa bùi ngùi, quả nhiên chính mình ở chỗ nào cũng không được yêu thương a!

Lời nói lạnh lùng của Liên Cơ đột nhiên truyền đến: “Tiểu súc sinh, lần này người may mắn, cho người sống lâu vài năm, dù sao cũng không biết phải ở tại Xuân Các này bao lâu, người coi như công cụ cho ta xả hận đi! Chớ có trách ta, muốn trách thì trách cha người Nguyệt Như Tuyết! Cung chủ Nguyệt Thanh cung. Ha ha” Nói xong, liền cười thê lương, ly khai khỏi phòng.

Nguyệt Như Tuyết, cha ta kêu Nguyệt Như Tuyết, Dương Vũ Phong yên lặng, lẩm nhẩm nhớ kỹ cái tên này. Lập tức tự giấu mình, nhớ kỹ làm gì, căn bản không ai yêu ta.

2. Chương 2

Dương Vũ Phong đã ba tuổi, hẳn cũng không biết hiện tại mình tên là gì, nữ nhân kia không đặt tên cho hắn, trong mắt nàng hẳn chỉ là một tiểu súc sinh, không bị chửi rủa cũng là bị đánh đập, mấy năm còn có bà mẹ giúp hắn, nhưng mùa đông năm trước đã qua đời, chỉ còn mình hắn cô độc. Vì tránh né người đàn bà kia, hắn thường tìm đồ ăn ngon ra phía sau sơn giả vài ngày, mang theo sách ở thư phòng của Xuân Các, tuy rằng không phải thật tốt nhưng cũng hạn chế được đòn roi đau đớn. Ngẫu nhiên nhớ tới thanh âm của bà mẹ “Hài tử đáng thương!” “Một đứa trẻ xinh đẹp như thế này lại cầm điếu”, đáng thương, cầm điếu, Dương Vũ Phong cười cười, chính mình cũng không phải cầm điếu, chỉ không muốn nói chuyện mà thôi, cũng không muốn nói chuyện với người khác, nên khi nữ nhân kêu Liên Cơ kia đánh hắn cũng không một tiếng kinh hô, một mình trở lại sơn giả liếm liếm vết thương, cũng không chảy đến một giọt lệ.

Dương Vũ Phong có rất ít kiến thức về thế giới này, theo trong sách và lời bà mẹ nói, hắn biết đại khái nơi này là Thương Lục quốc, mà chính mình đang ở Thủy Xuân Các của Nguyệt Thanh cung. Hắn biết cha đem bọn họ bỏ tại đây, hắn còn biết chính mình không thể bước ra Xuân Các nửa bước. Dương Vũ Phong cũng không để ý, chỉ biết chính mình thực sự cô độc, loại trừ từ trong đáy lòng lộ ra cô độc, kiếp trước cũng như bây giờ, luôn luôn cô độc.

Đang mê mang, bỗng dưng nghe tiếng đàn truyền đến. Dương Vũ Phong lẳng lặng nghe, chân không theo không chế, đi lên phía trước. Theo tiếng đàn, Dương Vũ Phong tìm thấy một cái hồ gần đó. Xa xa, Dương Vũ Phong thấy trong đình có một bóng trắng, hắn biết chính bóng trắng kia tạo ra thanh âm đó, thanh âm nhẹ nhàng, tịch mịch, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nhất thời gió thổi qua, Dương Vũ Phong cảm giác mặt lạnh lạnh, lấy tay sờ sờ mới phát hiện lệ đã rơi đầy mặt, kia đã nhiều năm như thế, bây giờ lại chảy ra nước mắt. Hắn cả kinh, mới phát hiện mình đã đi xa Xuân Các, vội vàng xoay người hướng cũ trở về.

Dương Vũ Phong đi rồi, bóng trắng đứng lên, thản nhiên phân phó nói: “Ảnh, đi theo hắn.” Vừa nói xong, đã thấy Ảnh cung kính quỳ gối trước bóng trắng, lên tiếng “vâng”, rồi biến mất. Bóng trắng, cũng là cung chủ Nguyệt Thanh cung – Nguyệt Như Tuyết, hắn nhìn theo hướng Dương Vũ Phong rời đi, trong ***g bỗng nhiên dao động. Nguyệt Như Tuyết thấy hài tử kia, trong lòng không thể bình tĩnh, nước mắt kia cũng giống như đang chảy vào trong lòng hắn, sắp sắp.

Thời điểm Dương Vũ Phong trở về, trong lòng lo lắng không yên, hắn biết lòng mình không thể nào duy trì bình tĩnh. Hắn hốt hoảng, mắng chửi, gọi tinh thần trở về. Liên Cơ vừa vặn trong lòng buồn bực, muốn tìm tiểu súc sinh kia trút giận, ra khỏi phòng liền chứng kiến hắn cách mình không xa, nổi giận dưng dưng đi quá đá một cước. Dương Vũ Phong bởi không có phòng bị, chật vật lăn xuống thêm đá, lại như trước không phát ra chút thanh âm. Liên Cơ hừ một tiếng, hướng Dương Vũ Phong đi đến. Thân thể Dương Vũ Phong không tự chủ được run rẩy, chỉ có thể nhịn xuống, dù sao hắn chỉ là một đứa nhỏ, trước kia cũng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi mà thôi. Liên Cơ vẫn tiếp tục đá, một bên đánh một bên mắng: “Tiểu súc sinh, người chính là Tiểu súc sinh, đánh như thế nào cũng không chết! Nga, đúng rồi, người là cái tiểu cầm điếc mà, không ai yêu!! Ha ha~~” Đánh trong chốc lát, sau đó cười ha hả đi ra.

Qua một hồi lâu, Dương Vũ Phong trở lại sơn giả, cuộn tròn thân mình dần dần tiến vào mộng đẹp.

3. Chương 3

Trong lương đình, Nguyệt Như Tuyết lẳng lặng nghe Ảnh báo cáo. Lòng mày gắt gao nhíu lại, trong lòng không biết là tư vị gì. Bỗng nhiên, Ảnh chần chừ nói: “Cung chủ, hài tử kia...” Nguyệt Như Tuyết nhìn hắn, bảo hắn tiếp tục nói, Ảnh lại chần chừ, rốt cuộc quyết tâm nói ra: “Cung chủ, hài tử kia hắn là con của cung chủ.”

“Của ta.” Nguyệt Như Tuyết nghi hoặc hỏi, cũng ý bảo Ảnh giải thích một chút.

“Không biết cung chủ còn nhớ Liên Cơ hay không?”

Nghe được tên Liên Cơ, Nguyệt Như Tuyết cũng dần dần nhớ lại sự tình ba năm trước đây. Ảnh thấy Nguyệt Như Tuyết đang suy nghĩ, nói một tiếng “thuộc hạ cáo lui” liền không thấy bóng dáng. Nguyệt Như Tuyết mất nhìn thượng cảm, nhất thời đã không còn hứng thú. Nhớ tới cặp mắt mang lệ kia, rồi lại nhớ vừa rồi Ảnh báo cáo, trong lòng nhịn không được đau thương. Nguyệt Như Tuyết biết chính mình vẫn là một người lãnh khốc, không có người nào hay bất cứ sự việc gì khiến cho hắn sinh ra loại cảm giác này, lần đầu tiên trong đời hắn muốn hảo hảo che chở một người.

Xa xa truyền đến tiếng bước chân, cắt ngang suy nghĩ của hắn, Dương Vũ Phong đang từ từ đi về phía lương đình, chính là lại đứng trước hồ không biết suy nghĩ cái gì. Dương Vũ Phong cũng không biết tại sao mình lại ở nơi này, chỉ biết hắn nghe một chút tiếng đàn, càng khát vọng nhìn thấy thân ảnh bạch sắc kia. Do dự một hồi, Nguyệt Như Tuyết đã tới trước mặt, ôm lấy hắn, lướt qua mặt hồ đi thẳng vào lương đình. Chờ được tới khi Dương Vũ Phong phản ứng, hắn đã ở trong lòng Nguyệt Như Tuyết.

Chăm chú nhìn nam tử cực kỳ xinh đẹp, Dương Vũ Phong không biết nên phản ứng thế nào, chỉ cảm thấy nam tử xinh đẹp trước mặt thật giống trăng, vừa thanh thoát lại lạnh lùng. Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy hài tử phản ứng ngây ngốc, trong lòng ấm áp, cười hỏi: “đẹp sao?” Dương Vũ Phong gật gật đầu, chờ hẳn ý thức được việc mình làm nhất thời khuôn mặt đã đỏ bừng bừng.

“Tên là gì?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi. Dương Vũ Phong lắc đầu, hẳn quả thật không biết chính mình gọi là gì.

“Không biết tên mình?” Nguyệt Như Tuyết nhủ mảy. Dương Vũ Phong ảm đạm gật đầu. Chứng kiến phản ứng của hắn, Nguyệt Như Tuyết liền ôm chặt hài tử. Dương Vũ Phong cảm thấy, trái tim lạnh băng của hắn, cũng dần ấm áp trở lại.

Hai người dựa sát đã lâu, Nguyệt Như Tuyết rầu rĩ nói: “thực xin lỗi”. Dương Vũ Phong ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Nguyệt Như Tuyết, không tự chủ đưa tay sờ sờ trước mặt nam tử, không nói gì, an ủi hắn.

“Người là hài tử của ta, ta là Nguyệt Như Tuyết.” Dương Vũ Phong không phát giác được thân mình chấn động, nhưng Nguyệt Như Tuyết đã nhận ra, nâng tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé trên người mình.

“Thực xin lỗi.” Nguyệt Như Tuyết lại nói một tiếng, Dương Vũ Phong lắc đầu, đem thân mình nhích lại gần.

“Về sau gọi là Nguyệt Thu Triệt, được không?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi, Dương Vũ Phong ngẩng đầu, rồi lại cố sức gật đầu, lệ đã rơi đầy mặt.

“Phụ thân đánh đàn cho người nghe được không?” Dương Vũ Phong cũng là Nguyệt Thu Triệt gật đầu. Nguyệt Như Tuyết lại nói: “lần trước cũng chứng kiến Triệt nhi ở bên kia lắng nghe, còn vừa nghe vừa khóc.” Nguyệt Thu Triệt nhất thời đỏ mặt, ôm lấy cổ Nguyệt Như Tuyết đem mặt mình vùi vào. Nguyệt Như Tuyết cười trong chốc lát, bắt đầu đánh đàn. Lần này tiếng đàn bất đồng lần trước, như một dòng nước ấm, dịu dàng như ánh trăng. Hết một khúc, đã thấy hài tử trong lòng ngủ say, liền ôm lấy bay khỏi lương đình.

Nguyệt Như Tuyết vừa trở lại Tuyết Triệt, Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc liền ra đón.

“Cung chủ, người đã về, có cái gì muốn chúng ta chuẩn bị sao?” Nguyệt Trúc hỏi, lại nhìn thấy hài tử trong lòng Nguyệt Như Tuyết, không khỏi lộ ra kinh ngạc. Nguyệt Như Tuyết lại thần nhiên nói: “Có cái gì ngày mai nói sau.”

“Vâng.” Nói xong lời kéo Nguyệt Tinh cũng đang ngơ ngác, rời đi.

Nguyệt Như Tuyết nhẹ nhàng đem Nguyệt Thu Triệt đặt trên giường, muốn đi tắm một chút, lại phát hiện tay Nguyệt Thu Triệt gắt gao nắm lấy y phục của mình. Sững sờ cười cười, giữ nguyên áo, nằm bên cạnh Nguyệt Thu Triệt, ôn nhu ôm hắn vào lòng, phủ thêm chăn bông, chậm rãi khép mắt lại.

4. Chương 4

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Thu Triệt mở mắt, nhìn thấy căn phòng xa lạ, nhất thời hoảng sợ, sau đó nhớ lại sự tình ngày hôm qua trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào, mình có phụ thân a! Hơn nữa phụ thân còn đặt tên cho mình, đối xử với mình thật tốt, về sau mình đã có người yêu thương, có phụ thân. Nguyệt Thu Triệt dần dần khôi phục bản tính của một đứa trẻ. Ngẩng đầu nhìn phụ thân của mình, lại ý thức được chính mình đang nằm trong lòng phụ thân, trên mặt liền đỏ ửng, trong lòng lại thêm cảm giác ngọt ngào. Nhắc cánh tay nhỏ bé của mình, sờ sờ trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, từ mi mắt đến cái mũi, cuối cùng dừng lại ở trên môi, cảm thấy tim đập thành thịch không ngừng. Vừa định rút tay ra lại bị Nguyệt Như Tuyết bắt lấy bàn tay nhỏ bé, đặt ở trên môi hôn vài cái, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ càng thêm hồng. Ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn phụ thân cười khanh khách, Nguyệt Như Tuyết sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ôn nhu nói: “Triệt nhi, sớm an.” Nguyệt Thu Triệt nghe được sớm an, trên môi nở nụ cười sáng lạn, khiến Nguyệt Như Tuyết ngây người.

“Cung chủ.” Thanh âm của Nguyệt Trúc vang lên ngoài cửa.

“Tiến vào.”

Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh cùng năm, sáu thị nữ chậm rãi tiến vào. Thấy thị nữ hậu hạ Nguyệt Như Tuyết rửa mặt, Nguyệt Thu Triệt ngồi một bên ngơ ngác nhìn.

“Ai nha, cung chủ, y phục của người sao bẩn thế này, Nguyệt Tinh, đi lấy đồ sạch sẽ mang lên đây nhanh lên.” Nguyệt Trúc thúc giục. Nguyệt Thu Triệt cúi đầu nhìn y phục của mình, cả người vô cùng bẩn, biết là do mình nên ngượng ngùng cúi đầu.

“Cung chủ, đứa bé là ai a?” Nguyệt Trúc vội vàng hỏi han, ngày hôm qua kì lạ vô cùng, cũng chủ không cho hỏi, hiện giờ cũng không nhẫn nhịn được.

“Thiếu chủ.”

“A?” Nguyệt Trúc nhất thời ngây ngốc, đến khi hiểu được, lập tức quỳ xuống, cùng bọn nha hoàn cung kính nói: “Tham kiến Thiếu chủ!” Nói xong liền đứng lên.

“Thiếu chủ, để Nguyệt Trúc giúp người rửa mặt.”

“Đề ta, người đi chuẩn bị mấy bộ quần áo cho Triệt nhi mặc.”

“Vâng, Nguyệt Trúc cáo lui, Nguyệt Tinh hẳn sẽ quay lại liền.”

“Triệt nhi, đem quần áo cởi ra trước.” Nói xong liền động tay, tuy rằng động tác rất nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng vẫn làm Nguyệt Thu Triệt nhú mào. Nguyệt Thu Triệt mới nhớ cả người mình đều bị thương, phụ thân thấy thì làm sao bây giờ a!

“Làm sao vậy, Triệt nhi?” Nguyệt Như Tuyết quan tâm hỏi.

Nguyệt Thu Triệt lắc đầu, không muốn làm phụ thân của mình lo lắng.

“Cung chủ, quần áo đã mang đến, a, Nguyệt Tinh, người cũng quay lại...” Nói còn chưa xong, liền cảm giác một luồng sát khí truyền đến, vội vàng đi vào, phát hiện sát khí chính là trên người Nguyệt Như Tuyết truyền ra.

“Cung chủ...?” Nguyệt Trúc nhẹ nhàng gọi một tiếng, chính là sát khí một chút cũng không tiêu tán, ngược lại ngày càng mãnh liệt.

“Lập tức gọi Án Thủy qua đây.” Nguyệt Như Tuyết lạnh lùng phân phó.

“Vâng.” Không dám chậm trễ, Nguyệt Trúc lập tức dùng kinh công rời đi.

Trong phòng không phát ra một chút âm thanh nào, Nguyệt Tinh trong lòng sợ hãi, đã nhiều năm cung chủ không phát ra sát khí như vậy, tuy rằng bình thường là hạ nhân rất được dung túng, nhưng hiện tại trong lòng hoảng sợ vô cùng, sợ nam nhân trước mắt tên Nguyệt Như Tuyết này.

“Nguyệt Trúc, người gấp cái gì a, kéo người ta khỏi chỗ này, cung chủ sẽ không có việc gì đâu, trong thiên hạ ai có thể làm hấn bị thương chứ...Ai nha, người đừng nhéo a!” rất xa, tiếng của Án Thủy truyền đến. Án Thủy vừa mới bước vào phòng, liền cảm thấy sát khí dày đặc, liền thu hồi vẻ mặt cột nhà, trịnh trọng nhìn Nguyệt Như Tuyết.

“Xem cho hấn.” âm thanh lãnh liệt, giống như đông cứng hết thảy.

Án Thủy lập tức đi đến, cũng biết đứa bé này là nguyên nhân phát ra sát khí.

Nguyệt Thu Triệt sợ hãi nhìn Nguyệt Như Tuyết, giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Nguyệt Như Tuyết, im lặng an ủi phụ thân đang đờ đẫn sát khí. Bởi vì hấn mà phụ thân mới như vậy.

Sát khí chậm rãi tiêu tán, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi: “làm Triệt nhi sợ hãi sao?”

Nguyệt Thu Triệt lắc đầu, hàm ý không có.

“Triệt nhi ngoan, để Án Thủy nhìn xem.”

Gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Ấn Thủy, thế nào?” Nguyệt Như Tuyết hỏi, thanh âm mang theo một phần lo lắng.

“Ai mà nhấn tâm như vậy đối với một đứa nhỏ chút. Đứa nhỏ này toàn thân bị thương, hơn nữa bị đánh cũng không được chữa, vết thương cũ lại thêm vết thương mới, cũng đã nhiều năm. Chính là đứa bé này mới có vài tuổi a, ai! Nhưng người yên tâm, có ta ở đây, chuyện này giống như một bữa ăn sáng.”

Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh nghe xong cũng hiểu đứa trẻ này là nguyên nhân lúc này họ cảm thấy khó sống.

Nguyệt Trúc vội vàng tiến lên: “Thủy thầy thuốc, người kê được a, ta lập tức đi làm, nhanh lên nhanh lên. Thiếu chủ cũng có thể nhanh chóng tốt lên.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nguyệt tinh bên cạnh cũng hòa theo.

“Thiếu chủ? Cung chủ, vị này là Thiếu chủ? Tại sao ta không biết Nguyệt Thanh cung của chúng ta có Thiếu chủ a? Cung chủ, đây là chuyện gì?”

Nguyệt Như Tuyết cũng không giải thích nhiều, chỉ là thản nhiên nói ra hai chữ “Liên Cơ”.

Nghe hai chữ đó, mọi người trong lòng đều minh bạch.

“Thiếu chủ tên gọi là gì a?” Ấn Thủy hỏi.

“Nguyệt Thu Triệt. Như Thủy, người xem vết hầu của Triệt nhi, giống như không thể nói chuyện.”

“A, ta xem xem, ta như thế nào lại không phát hiện!” Ấn Thủy cẩn thận kiểm tra một chút, kỳ quái nói: “vết hầu Thiếu chủ không có bị thương a, ta đoán có thể do thời gian dài không nói, hiện giờ Cung chủ cứ chậm rãi bảo Thiếu chủ nói. Ta đây cáo lui trước, đi lấy cho Thiếu chủ một ít dược.”

Nguyệt Như Tuyết gật gật đầu, lại phân phó: “Nguyệt Tinh, người gọi mọi người ra đại sảnh tập hợp, ta mang Triệt nhi đi tắm rửa.”

“Vâng.”

“Triệt nhi, chúng ta đi tắm được không?”

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, ôm lấy cổ đối phương đang bế mình lên.

5. Chương 5

“Các người lui xuống trước đi.” Nguyệt Như Tuyết nói với bọn thị nữ.

“Vâng, cung chủ.”

Dục trì chỉ còn lại Nguyệt Như Tuyết và Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết động tác tao nhã, chậm rãi thoát quần áo, Nguyệt Thu Triệt nhìn thấy thế, đành luyến tiếc dời đi lực chú ý.

“Cơ thể của ta, Triệt nhi không thích sao?” Nguyệt Như Tuyết hỏi.

Mặt Nguyệt Thu Triệt nhất thời đỏ ửng, Nguyệt Như Tuyết giúp hắn cởi quần áo, ôm lấy hắn bước vào dục trì, Nguyệt Thu Triệt sợ hãi vội ôm sát cổ Nguyệt Như Tuyết, khiến Nguyệt Như Tuyết cười khê. Nguyệt Thu Triệt đánh lên ngực hắn mấy cái giống như kháng nghị.

Nguyệt Như Tuyết ôn nhu ôm Nguyệt Thu Triệt dựa sát thân mình, nhìn đến những vết xanh tím, trong lòng không biết có bao nhiêu là đau đớn, liền hỏi: “Triệt nhi, còn đau không? Đều là phụ thân không tốt, đều do ta không tốt.” Nói xong liền vùi đầu vào chiếc cổ nhỏ, Nguyệt Thu Triệt cảm thấy được cổ mình ẩm ướt, biết vì mình mà phụ thân đau lòng, muốn mở miệng ra gọi một tiếng phụ thân, cố gắng nhiều lần mới khàn khàn gọi “phụ thân”, thanh âm tuy nhỏ, nhưng Nguyệt Như Tuyết nghe một chữ cũng không sót, kích động kêu: “Triệt nhi, Triệt nhi.”

“Phụ thân, người là phụ thân của Triệt nhi!” Nguyệt Thu Triệt lộ ra nụ cười rục rờ nhất, nhìn phụ thân mình với bộ dáng tiếu hài tử.

“Triệt nhi, về sau phụ thân nhất định hảo hảo yêu thương người, Triệt nhi là bảo bối của phụ thân, là bảo bối duy nhất của phụ thân.” Nguyệt Như Tuyết hứa hẹn nói.

“Phụ thân là phụ thân của Triệt nhi, phải không?” Nguyệt Thu Triệt ngắc đầu nói, lộ ra vẻ mặt cún con đáng yêu.

Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy, nhin không được hôn một cái trên mặt Nguyệt Thu Triệt.

“Phụ thân tốt nhất, ta yêu nhất phụ thân.” Nói xong, liền hôn một cái trên mặt Nguyệt Như Tuyết.

“Hảo, hiện tại phụ thân giúp Triệt nhi tắm rửa được không?”

“Triệt nhi cũng giúp phụ thân tẩy.”

“Hảo, hảo, Triệt nhi thật là một hài tử ngoan. Phụ thân một bên tắm rửa, một bên hỏi Triệt nhi một ít vấn đề được không?”

“Àn, phụ thân hỏi, Triệt nhi sẽ trả lời.”

“Triệt nhi bao nhiêu tuổi a?”

“Triệt nhi ba tuổi a!”

“Triệt nhi như thế nào có thể nói nha?”

“Triệt Nhi vừa mới ra đời có thể nói chuyện a, chính là không ai cùng ta nói chuyện. cho nên vẫn chưa nói. Nhưng hiện tại Triệt nhi có phụ thân, cho nên có thể cùng phụ thân nói chuyện a.”

“Phụ thân về sau sẽ ở bên cạnh Triệt nhi.”

“Àn, Triệt nhi biết phụ thân tốt nhất. Cái kia, phụ thân, phụ thân,...”

“Sao?”

“Phía dưới Triệt nhi có thể tự mình tẩy...”

“Phụ thân có thể giúp mà!” Nguyệt Như Tuyết cười nói, tay cũng nhẹ nhàng mà tẩy rửa thân dưới của Nguyệt Thu Triệt.

“Chính là, chính là....” Nguyệt Thu Triệt đỏ bừng mặt.

“Chính là cái gì a, Triệt nhi của ta?”

“Triệt nhi ngượng, hơn nữa tim đập thật nhanh, giống như sắp nhảy ra ngoài.” Nguyệt Như Tuyết nghe xong, trong lòng vui vẻ cực kỳ, lại hôn hân một cái.

“Hảo, đã tẩy rửa thoải mái a! oa, nhìn xem, nguyên lai bảo bối của ta lớn lên xinh đẹp như vậy a!” Nguyệt Thu Triệt lớn lên kì thực rất xinh đẹp, bởi vì trên mặt đầy bụi bẩn nên không thể nhìn rõ ràng, nếu nói Nguyệt Như Tuyết là loại đẹp nhưng lạnh lùng, thì Nguyệt Thu Triệt là loại đẹp hoàn mỹ nhưng yếu đuối.

“Hảo, đến phiên Triệt nhi giúp phụ thân tẩy a.”

“Triệt nhi giúp phụ thân gội đầu trước, phụ thân cúi đầu xuống thấp một chút.”

“Triệt nhi cứ tẩy ở vai đi.”

“Phụ thân, ta cũng có thể hỏi một việc được không?”

“Triệt nhi muốn hỏi cái gì a?”

“Chính là Triệt nhi nhớ rõ sự tình trước kia.”

“Trước kia? Cái gì trước kia, Triệt nhi đang nói chuyện ở Xuân Các sao?”

“Không phải, Triệt nhi muốn nói về phụ thân, không phải là phụ thân bây giờ.”

Nghe xong lời nói của Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết liền minh bạch, nghi hoặc hỏi: “Triệt nhi nói là chuyện kiếp trước sao?”

“Có thể nói là dạng này. Cái thời điểm trước, Triệt nhi bị người bắt đi, sau đó rơi xuống Huyền nhai, chờ khi,, tỉnh lại đã ở đây!”

Nguyệt Như Tuyết ôm lấy Thu Triệt, đặt hân ngồi trên cánh tay mình, hôn lên khóe mắt Nguyệt Thu Triệt, ôn nhu an ủi: “không sao cả, hiện tại Triệt nhi có phụ thân nha, khi đó Triệt nhi bao nhiêu tuổi a?”

“Lúc đó Triệt nhi mười tuổi, Triệt nhi thực cô đơn, bởi vì lúc đó không ai yêu thương Triệt nhi, Triệt nhi bị người xấu bắt đi cũng không ai để ý, cho nên...Cho nên...” Nói xong, nước mắt đều chảy xuống.

Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hôn nước mắt nơi khóe mắt: “Triệt nhi, phụ thân ở đây, phụ thân ở đây.”

Qua một hồi lâu, Nguyệt Thu Triệt mới dừng khóc. “Đều là phụ thân không tốt, Triệt nhi trước kia cũng không khóc, cũng không làm nũng mà!”

“Về sau Triệt nhi có thể làm nũng với phụ thân a!”

“Ân, ân, ân!” Gật đầu liên tục.

Một lúc sau, hai người mặc quần áo, Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt khỏi dục gian, hướng đại sảnh đi đến.

6. Chương 6

Trên giang hồ, không ai chưa từng nghe qua cái tên Nguyệt Thanh cung. Trên giang hồ, không ai chưa từng nghe qua cái tên cung chủ Nguyệt Thanh cung – Nguyệt Như Tuyết.

Nguyệt Thanh cung cũng như Nguyệt Như Tuyết vô cùng thần bí, không ai biết nó ở nơi nào, biết người đó trông như thế nào. Một đầy tớ bình thường nhất của Nguyệt Thanh cung trên giang hồ cũng là một cao thủ. Nguyệt Thanh cung được Nguyệt Như Tuyết sáng lập năm hân mười ba tuổi, lúc hân mười hai tuổi chỉ cần ba chiêu đánh bạo võ lâm đệ nhất cao thủ, lại khiến một nhóm người cam tâm tình nguyện vì hân mà cống hiến, sau đó sáng lập Nguyệt Thanh cung. Không ai biết võ công của hân rốt cục là cao bao nhiêu, ít nhất còn không có người qua năm chiêu của hân. Trên giang hồ không ai biết Nguyệt Như Tuyết có bộ dáng thế nào, chỉ biết hân tuyệt đại tạo nã nhưng lạnh lùng như trăng, võ lâm đệ nhất mỹ nữ thấy hân cũng chỉ có thể ám tiêu thất sắc, không có nữ nhân nào nhìn thấy hân mà không lâm vào mê muội, Giang Nam đệ nhất mỹ nhân – Liên Cơ là một trong số đó.

Nguyệt Thanh cung mặc dù không nhúng tay vào giang hồ, nhưng cũng gây ra vô số ảnh hưởng, nó được thiết lập dưới sự quản lý của các lâu chủ và đường chủ.

Thanh Ngọc lâu – phụ trách tài chính của Nguyệt Thanh cung, bao gồm các tửu lâu khách ***, lâu chủ Phù Ngọc, hàng năm vì Nguyệt Thanh cung kiếm bộn tiền, trên giang hồ hân là cao thủ đứng hàng thứ mười.

Hắc Ảnh đường – phụ trách huấn luyện hộ vệ và ám vệ, đường chủ Thôi Tường Minh.

Thủy Tâm đường – đứng đầu là hai đường chủ, trên giang hồ nổi danh là y thánh và độc tiên, Ân Thủy và Lam Tâm.

Lưu Vụ đường – tổ chức tình báo rộng lớn, không có chuyện gì Lưu Vụ đường không tra ra, đường chủ Phong Vụ.

Về phần Nguyệt Thanh cung, nơi này chủ yếu gồm Tuyết Triệt, Thủy Xuân Các, Hạ Vũ lâu, Thu Phong viện, Đông Lãnh sương năm chỗ ở, thêm nơi Nguyệt Như Tuyết cùng các đường chủ, lâu chủ thương nghị, dùng cơm – Sóc Âm lâu. Trong đó Thủy Xuân các phân thành Thủy các và Xuân các, Hạ Vũ lâu phân thành Hạ lâu và Vũ lâu. Nguyệt Như Tuyết ở tại Tuyết Triệt, các lâu chủ đường chủ ở tại Thu Phong viện,

cơ thiếp của Nguyệt Như Tuyết ở tại Thủy các, các nha hoàn thị nữ ở tại Vũ lâu, gia đình hộ vệ ở tại Hạ lâu, Đông Lĩnh sương là khách phòng.

Trong giang hồ, trừ bỏ Nguyệt Thanh cung, nổi danh nhất là trang lâu hai vị thế gia bao gồm Tinh kiếm sơn trang, trang chủ Hàn Kiếm, lấy Tinh Vân kiếm pháp nổi danh; Hương Vân lâu, lâu chủ là một trong võ lâm tam đại mỹ nhân – Liễu Tương Vân, sở trường nhất là Vân Hồ kiếm pháp; Thấm Minh lâu, lâu chủ Giang Hải Minh, lấy Sấm chưởng trừ danh, Đông Phương thế gia – Đông Phương Nghệ cùng Bắc Đường thế gia – Bắc Đường Giản kiếm pháp chấn danh.

Kế tiếp là Thiếu Lâm, Vũ Đang, Cái Bang,.....

7. Chương 7

Đại sảnh Sóc Âm lâu, một mảnh hỗn loạn.

“Nguyệt Trúc, cung chủ thế nào mà còn chưa tới a, ta đói bụng muốn chết!” Phong Vụ bắt chéo chân nén giận nói, bộ dáng lưu manh cùng bề ngoài anh tuấn thật không hòa hợp.

“Người vội vã như vậy làm gì, cung chủ sẽ tới ngay bây giờ thôi.” Lam Tâm khuyên nhủ. Tuy Lam Tâm không có bộ dáng hoa mẫu đơn, chỉ có thể coi là thanh tú, lại làm cho người khác có cảm giác rất thoải mái, rất khó có thể tin trên giang hồ nàng chính là danh xưng độc tiên người người e ngại.

“Nguyệt Tinh, người có biết chuyện gì không? Cung chủ tại sao lại căn dặn chúng ta chờ hẩn.” thanh âm nồng ấm của Thôi Tường Minh mang lại cho người khác cảm giác tin cậy.

“Ha ha, ta biết nga, các người không ngờ ta biết a, cầu ta ta liền nói cho các người!” Án Thủy lộ ra vẻ mặt đắc ý dào dạt, khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn, nhưng ai cũng bộ dáng không tin.

“Các người sao lại không tin ta, ta thật sự biết a! Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, người nói cho mấy người đó là ta có biết hay không, hừ!”

Nguyệt Tinh nhìn không được bật cười một tiếng, định nhạo Án Thủy vài câu, liền thấy Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt tiến vào, vội vàng cung kính nói “Cung chủ, Thiếu chủ.”

“Thiếu chủ? Ta không nghe lầm chứ?” Phong Vụ “phốc” một tiếng, đem ngụm trà trong miệng phun ra, thực không có hình tượng tiếp tục kêu to: “Oa, có chuyện như thế này sao a!”

Nguyệt Thu Triệt nâng cái đầu từ hõm vai Nguyệt Như Tuyết lên, nhìn thấy bộ dáng Phong Vụ, cũng thực không có hình tượng bật cười, hơn nữa còn nói một câu: “Phụ thân, người này thực giống khỉ nga!”

“Cái gì, khỉ, lại còn bảo ta giống khỉ!” Phong Vụ gấp đến độ nhảy loạn lên, khiến cho toàn bộ người trong đại sảnh được một trận cười.

“Cung chủ, đứa bé này thật xinh đẹp nga, thật là hài tử của cung chủ?” Lam Tâm một bên đánh giá Nguyệt Thu Triệt, một bên hỏi

Nhìn những người khác cũng đều là một bộ dáng nghi hoặc, Nguyệt Như Tuyết chậm rãi giải thích: “Triệt nhi là hài tử của ta, gọi là Nguyệt Thu Triệt, là Liên Cơ sinh.”

Nói đến Liên Cơ mọi người đều hiểu, dù sao chuyện ba năm trước đây bọn họ cũng biết chút ít. Trong phòng mọi người lập tức cung kính: “Tham kiến Thiếu chủ.” Xong rồi, lại tự trở về vị trí.

“Triệt nhi đã đói bụng chưa?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi, thấy Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, liền phân phó nói: “Nguyệt Tinh, Nguyệt Trúc, dọn cơm đi.” Sau đó nắm tay Nguyệt Thu Triệt hướng phòng ăn đi đến.

“Lam Tâm, người nói cái nam nhân ôn nhu kia, có đúng là cung chủ của chúng ta không?” Án Thủy hoài nghi hỏi.

Lam Tâm chỉ cho hắn một cái nhìn xem thường, không thêm quan tâm lời nói của hắn.

“Không công bằng a, vì cái gì mỗi lần ta hỏi đều không trả lời a!” Ấn Thủy liền kêu thảm.

“Không có biện pháp, mị lực không đủ a!” Phong Vụ cười nói.

“Cung chủ, đây là được của Thiếu chủ.” Nguyệt Trúc đưa cho Nguyệt Như Tuyết một chén được đen sì sì khiến Nguyệt Thu Triệt nhăn nhó hàng lông mày xinh đẹp.

“Được, được gì, Nguyệt Trúc, Thiếu chủ làm sao vậy?” Lam Tâm hỏi.

Nguyệt Tinh hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “còn không phải do con đàn bà Liên Cơ kia, đem Thiếu chủ đánh cả người bị thương...” Nói xong liền đỏ đôi mắt.

“Cái gì. Búp bê xinh đẹp như vậy mà cũng nở xuống tay, ta thế nào cũng phải mời nàng ta ném thử độc của ta mới được.” Lam Tâm cũng tức giận nói.

“Cung chủ, người tính toán xử lý Liên Cơ thế nào?” Thôi Tường Minh hỏi, hắn biết cá tính cung chủ, khẳng định sẽ khiến nàng sống không bằng chết, nhưng dù sao nàng vẫn là mẫu thân của Thiếu chủ.

Nguyệt Như Tuyết mang một khối điểm tâm để vào miệng Nguyệt Thu Triệt, hòa tan vị đắng của được.

Hắn cũng không trả lời thẳng vấn đề của Thôi Tường Minh, chỉ nói: “Ăn cơm trước, mọi người đều đói bụng rồi.” Lại quay đầu ôn nhu hỏi: “Triệt nhi, muốn ăn cái gì?”

Nguyệt Thu Triệt ngồi trên đùi Nguyệt Như Tuyết, lôi kéo cổ, giật nhẹ y phục hắn nói: “phụ thân, ta muốn ăn cái kia.”

Nguyệt Như Tuyết lập tức gấp cho hắn một khối, hơn nữa còn giải thích: “đây là phù dung cao, Triệt nhi thấy ngon không?”

“Ấn ngon, còn muốn.” thanh âm ngọt ngào vang lên.

Phong Vụ cùng đám người Như Thủy nhìn thấy một màn ấm áp này không khỏi lộ ra mỉm cười, bữa sáng vui vẻ như vậy chậm rãi trôi qua.

Sau bữa sáng, mọi người đều tụ lại đại sảnh, Nguyệt Như Tuyết nói với Nguyệt Thu Triệt: “Triệt nhi, phụ thân giới thiệu mọi người cho con biết...”

Nói còn chưa xong, Ấn Thủy tùy tiện nói: “Ta là Ấn Thủy, người cứ gọi ta Ấn Thủy là được.”

“Thiếu chủ, ta là Lam Tâm.”

“Ta là Phong Vụ.”

“Ta là Tường Minh.”

“Thiếu chủ, ta là Nguyệt Trúc, đây là Nguyệt Tinh, người bình thường có gì phân phó hai người chúng ta liền tới.”

Nguyệt Thu Triệt ngọt ngào nói: “Ấn ca ca, Vụ ca ca, Lam tỷ tỷ, Trúc tỷ tỷ, Tinh tỷ tỷ, Thôi thúc thúc.”

Tất cả mọi người mỉm cười gật đầu, chỉ có Ấn Thủy ngu ngốc nói: “các người xem xem, các người xem, Thiếu chủ gọi ta là ca ca! Ha ha

.”

Thấy hắn phản ứng như vậy, mọi người rất ăn ý, tự động đem lời của hắn vào tai này lọt ra tai kia, khiến hắn lại oa oa kêu bất mãn

8. Chương 8

“Người đâu.” Thanh âm lạnh như băng của Nguyệt Như Tuyết vang lên.

Một gia đình quỳ gối giữa đại sảnh, cung kính nói: “Cung chủ.”

“Đi Xuân các đem Liên Cơ đến đây.” Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt tuyết mỹ lạnh như sương, không khí vui đùa trong đại sảnh bỗng chốc lắng lại, dần dần trở nên khấn trương.

“Vâng.”

“Phụ thân...” Nguyệt Thu Triệt giơ bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của nam nhân.

“Triệt nhi, sợ phụ thân sao?” Nguyệt Như Tuyết lo lắng hỏi, bộ dáng hẩn từ trước đến nay vẫn lạnh lùng như vậy, trừ bỏ những người ở đây, cơ hồ không ai chứng kiến qua bộ dáng chân thật của hẩn, mà từ khi Triệt nhi xuất hiện, hẩn giống như đem mọi ôn nhu đều dành cho hài tử xinh đẹp trước mắt này, hy vọng hẩn làm nũng với mình, dựa dẫm vào mình.

“Triệt nhi vĩnh viễn không sợ phụ thân, phụ thân là phụ thân của Triệt nhi a!” lời nói ra mang ngữ khí khờ dại của hài tử càng khiến Nguyệt Như Tuyết ôn nhu nhìn chăm chú.

“Cung chủ, Liên Cơ đã tới.”

“Đi xuống dưới đi.” Vẫn ôm lấy Nguyệt Thu Triệt, chỉ là ánh mắt nhìn vào thân ảnh đang đứng trong đại sảnh kia đã kết hàn băng, sát khí không tự chủ được lan ra khắp phòng.

“Cung...Cung chủ, thiếp thân Liên Cơ...Bái kiến cung chủ.” Liên Cơ một bên vừa sợ hãi vừa cung kính, nhưng trong lòng cũng một mảnh kinh hãi: cung chủ rốt cục nhớ ra rồi, cung chủ muốn đem ta ra khỏi nơi đó, ha ha, ngày tốt của Liên Cơ ta đến rồi, ha ha.

“Ai nha nha, trước mắt ta là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ sao!” Phong Vụ một bên cười nhạo, một bên nhìn Liên Cơ đánh giá, đôi khi còn phát ra thanh âm “Đông ~” giống như tiếc hận.

“Ai nha, Phong Vụ, người sao có thể nói người ta như vậy, người ta tốt xấu gì thì ngày xưa cũng là mỹ nữ mà!” Lam Tâm miễn cưỡng mở miệng, còn cố đem hai chữ ngày xưa nhấn mạnh.

“Trường Minh, người nói hai người bọn họ nhất đả nhất xướng như vậy, thật có đạo lý quá đi thôi!” Ân Thủy còn tựa hồ khen ngợi nhìn Phong Vụ liếc mắt một cái.

Không nghĩ tới Trường Minh bình thường trầm ổn cũng gật đầu đồng ý.

Liên Cơ mặt lúc hồng lúc trắng lúc xanh, chỉ có thể nén giận, thầm nghĩ: Các người cười nhạo ta, chờ ta được sủng ái xem các người còn dám thế nào, đến lúc đó ta sẽ cho các người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, cho các người biết dám đắc tội với Liên Cơ ta đều không có kết cục tốt. Tâm tư trôi qua, trên mặt như trước là một vẻ bình thản, mang vài phần ngượng ngùng nói: “Không biết cung chủ gọi Liên Cơ đến có gì phân phó?” Nói xong liền ngẩng đầu, si mê nhìn thân ảnh khiến người khác mê luyến điên cuồng, chợt nhìn đến hài tử trong lòng nam nhân, cả người đều cương cứng, toát ra oán giận, rất nhanh liền khôi phục như thường.

Nhưng cái liếc mắt vẫn làm Nguyệt Thu Triệt trong lòng Nguyệt Như Tuyết co rúm lại một chút, gắt gao nắm lấy ống tay áo Nguyệt Như Tuyết, mang theo thanh âm run run, nhỏ giọng oán giận: “phụ thân.”

“Triệt nhi, đừng sợ a, phụ thân ở đây, phụ thân sẽ ở bên Triệt nhi.” Một bên an ủi, một bên ôn nhu vuốt ve hài tử, đến khi thân thể trong lòng không còn cứng nhắc, mới khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Liên Cơ nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết lộ ra bộ dáng ôn nhu chính mình chưa bao giờ thấy qua, trong lòng lại thêm oán giận tên tiểu súc sinh kia vài phần, nhưng nghĩ đến Nguyệt Như Tuyết cũng sẽ đối với mình như vậy, không khỏi dằn vặt vài phần.

“Liên Cơ, vết thương trên người Triệt nhi đều do người gây ra?” Thanh âm lạnh như băng đánh gãy Liên Cơ khỏi mộng đẹp, sợ tới mức vội vàng quỳ trên mặt đất: “Cung chủ tha mạng, đều là cái tên tiểu súc sinh kia...”

“Liên Cơ, nếu người còn muốn sống, chú ý lời nói của người!” Nguyệt Như Tuyết lạnh lùng nói: “Vì người sinh ra Triệt nhi nên ta tha người một mạng, nhưng người phải rời Nguyệt Thanh cung, nếu không...”

“Cung chủ, điều này...” Liên Cơ không nghĩ chính mình ngày cuối cùng ở đây, lại càng không nghĩ rằng chính mình bị vứt bỏ.

“Còn không đi a, nếu không ngay cả mạng sống cũng không còn nga!” Ân Thủy cười khẩy nói.

“Cho người thời gian một nén hương.” Nguyệt Như Tuyết nói: “Ảnh, đem nạng đi ra ngoài.”

Một cái bóng đen không biết từ đâu lóe ra, bắt lấy Liên Cơ rồi vận kinh công rời đi, một lát sau chỉ còn nghe thấy tiếng kêu thê lương của Liên Cơ vang vọng.

“Cung chủ, về sau thiếu chủ ở đâu? Thu Phong viện sao?” Nguyệt Trúc hỏi.

“Không cần, về sau Triệt nhi ở tại Tuyết Triệt, sắp xếp phòng bên cạnh phòng ta.” Nguyệt Như Tuyết thản nhiên nói, lại đối với Nguyệt Thu Triệt ôn nhu hỏi: “Triệt nhi, phụ thân mang người đi nơi này một chút, được không?”

Thấy Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, Nguyệt Như Tuyết liền giải tán thủ hạ, dắt Nguyệt Thu Triệt ly khai đại sảnh.

“Ta cũng đi, ta cũng đi! Ai nha, Phong Vụ người lôi kéo ta làm gì! Ta cũng muốn đi!...” Thanh âm của Ân Nguyệt cùng đám người cũng dần dần đi xa.

9. Chương 9

Đêm tịch mịch, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ tạo thành những mảnh sáng nhàn nhạt, làm cho căn phòng yên tĩnh tăng thêm vài phần sáng sủa cùng áp áp. Trên chiếc giường đôi rộng lớn, một thân ảnh nhỏ nhỏ lặn qua lộn lại, khó có thể đi vào giấc ngủ. Nguyệt Thu Triệt vẫn rất tỉnh táo, không biết vì sao mình không ngủ được, rõ ràng trước kia đều một mình ngủ ở giả sơn, chính là hiện tại có thể ngủ ở giường thoải mái lại không có lấy một cảm giác buồn ngủ.

Đối với Nguyệt Thu Triệt mà nói, hết thảy những điều này giống như nằm mơ, hấn sợ mộng sẽ tỉnh, hấn sẽ phải trở lại như trước, chỉ có một mình cô độc, không có phụ thân. Hấn cảm thấy hiện tại mình là người hạnh phúc nhất, có thể giống như tiểu hài tử làm nũng với phụ thân, có thể trong lòng phụ thân mà khóc, hơn nữa mọi người đều nói phụ thân rất lợi hại, trên giang hồ không ai không biết tên, hơn nữa phụ thân lại đẹp như vậy, rất nhiều người đều thích phụ thân. Phụ thân cũng thích bọn họ sao? Nghĩ vậy, Nguyệt Thu Triệt liền nhảy xuống giường, chân hướng phòng Nguyệt Như Tuyết đi đến.

Đến trước cửa phòng Nguyệt Như Tuyết, thấy bên trong tối om, nghĩ thầm phụ thân đã đi ngủ, không muốn đánh thức, vì thế hấn về phòng cầm chiếc gối sau đó quay lại trước phòng Nguyệt Như Tuyết ngồi.

Nguyệt Như Tuyết mới từ Thủy Các trở về, hấn vốn dĩ chỉ ở đó trong chốc lát, đối với Nguyệt Như Tuyết, đám cơ thiếp kia chỉ là nơi hấn phát tiết dục vọng của mình mà thôi, vô luận là ai hấn đều buộc uống thuốc tránh thai, đương nhiên là ngoại trừ ba nam sủng kia. Cho nên mỗi lần xong việc, hấn đều gọi Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh chuẩn bị tốt dục trì để tắm rửa, hấn cũng không qua đêm ở nơi đó, mà Tuyết Triệt của hấn trừ bỏ mấy lâu chủ, đường chủ, cùng mấy nha hoàn, Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, những người khác đều không thể tiến vào.

Xuân Thủy Các gồm có bảy thị thiếp và ba nam sủng, cũng vì Liên Cơ mà giờ tất cả đều ở tại Thủy Các, trong đó được sủng ái nhất chính là thị thiếp Yến Liễu và nam sủng Lục Tiêu.

Chính là vừa rồi hoan ái, nghĩ đến Triệt nhi phải ngủ một mình, không biết có cảm lạnh hay không, trong lòng lo lắng, liền vận khởi kinh công quay trở về.

“Triệt nhi, tại sao lại ở đây?” Thấy Nguyệt Thu Triệt ngồi dưới đất, lại ăn mặc phong phanh, không khỏi nhú mào, đem hân ôm lên, đẩy cửa tiến vào phòng mình.

“Phụ thân.” Nguyệt Thu Triệt vừa nở nụ cười sáng lạng vừa ôm cổ Nguyệt Như Tuyết.

“Triệt nhi, người xem, tay người đều lạnh như vậy, nếu bệnh sẽ khiến phụ thân đau lòng!” Nguyệt Như Tuyết dùng tay của mình ôm lấy đôi tay nhỏ bé của Nguyệt Thu Triệt.

“Phụ thân, Triệt nhi có thể ngủ ở đây cùng phụ thân được không? Một mình Triệt nhi không ngủ được.” Nguyệt Thu Triệt ngẩng đầu lên lộ ra bộ dáng đáng thương.

“Người a!” Nguyệt Như Tuyết sững sờ nhìn nhéo nhéo cái mũi, cổ áo khoác của mình, ôm Nguyệt Thu Triệt nằm vào chần.

“Phụ thân, về sau Triệt nhi cùng phụ thân ngủ có được không?” Nguyệt Thu Triệt lại lộ ra bộ dáng đáng thương như trước.

Nguyệt Như Tuyết với loại biểu cảm này không thể kháng cự được, chỉ có thể sững sờ, lại ôn nhu gật đầu đáp ứng.

“Phụ thân, người có thể hay không luôn luôn thích Triệt nhi?”

“Đương nhiên, Triệt nhi vĩnh viễn là bảo bối của phụ thân, là bảo bối duy nhất. Hiện tại bảo bối của ta hân là phải đi ngủ a.”

“Phụ thân hảo ấm nga, chúc phụ thân ngủ ngon!” Nguyệt Thu Triệt dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ trên ngực Nguyệt Như Tuyết, sau đó ôm sát, dần dần đi vào giấc ngủ.

“Chúc ngủ ngon, tiểu bảo bối của ta.” Nguyệt Như Tuyết cũng nhẹ nhàng hôn lên trán Nguyệt Thu Triệt, sau đó nhắm hai mắt lại

10. Chương 10

Khi Nguyệt Như Tuyết mở mắt ra, trông thấy một đôi mắt trong suốt như thu thủy nhìn mình, liền mỉm cười nói: “sớm an a, Triệt nhi.” Còn hôn nhẹ nhàng lên trán Nguyệt Thu Triệt.

“A, phụ thân, người tỉnh a!” Nguyệt Thu Triệt đỏ bừng mặt, vùi đầu vào ngực Nguyệt Như Tuyết cọ cọ.

“Triệt nhi thiệt giống con mèo nhỏ nga!” Nguyệt Như Tuyết sờ sờ mái tóc đen bóng, mỉm cười nói.

“Hừ, phụ thân không được phá!” Nguyệt Thu Triệt dùng bàn tay nhỏ của mình dầm dầm trên ngực Nguyệt Như Tuyết, cuối cùng lại rước lại một trận cười to.

Ngoài cửa Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh nhìn nhau, há miệng, qua một hồi lâu mới thôi sững sờ.

“Uy, Nguyệt Tinh, người này đúng cung chủ phải không?” Nguyệt Trúc do dự hỏi Nguyệt Tinh, giống như đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

“Hình như đúng.” Nguyệt Tinh nuốt nuốt nước miếng.

“Chính là vừa rồi bên trong có tiếng cười, hơn nữa...” Nguyệt Trúc cẩn thận nói, có gắng tìm từ thích hợp.

“Hơn nữa, cái thanh âm kia còn giống như là cung chủ, phải không?” Nguyệt Tinh nói tiếp lời nói.

Nguyệt Trúc khó khăn gật đầu.

“Quý đệ a, cung chủ lại có thể cười a! Hơn nữa lại cười ha ha a!” Nguyệt Trúc bày ra bộ dáng không thể tưởng tượng nổi.

“Chỉ có thể nói, Thiếu chủ của chúng ta thật quá mị lực!” Nguyệt Tinh hai mắt tỏa sáng, lộ vẻ sung bái.

“Đúng vậy, Thiếu chủ thật quá lợi hại, hơn nữa thật xinh đẹp nga, lớn lên nhất định sẽ giống như Cung chủ, là một tuyệt mỹ nam tử!!” Nguyệt Trúc cũng phụ họa theo.

“Các người vào đi.” Thanh âm thản nhiên của Nguyệt Như Tuyết chặt đứt ảo tưởng của hai người.

“Phụ thân, người về sau không được đối với người khác cười!” Nguyệt Thu Triệt bám vào bên tai Nguyệt Như Tuyết nói nhỏ, nhiệt khí tỏa ra khiến cho tâm Nguyệt Như Tuyết rạo rực, đành cố vút bỏ sang một bên.

“Hảo, phụ thân nghe Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết cũng đồng dạng, ghé sát bên tai Nguyệt Thu Triệt thì thầm.

Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc nhìn hai phụ tử, rồi lại nhìn nhau, mỉm cười, cảm thán nói: mị lực của Thiếu chủ thật lớn a!

Đại sảnh Sốc Ấm lâu.

“Triệt nhi, hôm nay đi ngoạn được không? Phụ thân mang người đi.” Thanh âm ôn nhu bên tai Nguyệt Thu Triệt vang lên.

“Phụ thân, Triệt nhi có thể hay không học một số cái a?” Nguyệt Thu Triệt nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết hỏi, ánh mắt liền lộ ra vẻ muốn học.

“Đương nhiên là có thể, chính là Triệt nhi cứ từ từ học a!” Nguyệt Như Tuyết có phần ngạc nhiên, không phải một đứa trẻ ba tuổi thích nhất là chơi đùa sao, tại sao Triệt nhi lại....Nhưng nhìn thấy ánh mắt khát vọng của Triệt nhi, vẫn như trước hỏi: “Vậy Triệt nhi muốn học cái gì?”

“Thiếu chủ, chúng ta mỗi người đều rất lợi hại a, đương nhiên là Cung chủ lợi hại nhất, ha ha!” Ấn Thủy một bên vừa nói, vừa sờ sờ tóc, lộ ra vẻ ngưỡng ngàng.

“Oa, da mặt dày như Ấn Thủy cũng có thể đồ mặt a!” Phong Vụ lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, hoài nghi nhìn Ấn Thủy.

“Người mới da mặt dày, hừ!” Ấn Thủy quay đầu, ra vẻ không để ý.

“Đúng vậy Thiếu chủ, chúng ta mỗi người một vẻ, ta am hiểu dụng độc, Ấn Thủy là y thuật, Tường Minh là ám khí, còn Phong Vụ chính là khinh công.” Lam Tâm hướng Thiếu chủ giải thích.

“Triệt nhi muốn học cái gì?” Nguyệt Như Tuyết hỏi.

“Thế còn phụ thân?”

“Cung chủ, trừ bỏ y thuật so với ta thấp hơn một chút, dụng độc so với Lam Tâm thấp hơn một chút, nhưng mà nói thật ta cũng không biết Cung chủ lợi hại nhất là cái gì a?” Ấn Thủy lắc lắc đầu.

“Phụ thân am hiểu nhất hẳn là sử kiếm!” Nguyệt Như Tuyết nói như thế, nhưng hẳn cũng không biết mình lợi hại nhất là cái gì, cái gì cũng biết, từ hai năm trước đã có thể dùng khí kiếm nên thực thể kiếm cũng ít dùng, nhưng làm hẳn vui mừng nhất đó là tự mình nghĩ ra tinh tuyệt kiếm pháp khinh công phiêu vũ.

“Ta muốn học y thuật của Ấn Thủy và kiếm pháp của phụ thân, phụ thân có thể dạy ta khinh công luôn được không?” Nguyệt Thu Triệt nhìn phụ thân nói.

“Hảo, Triệt nhi nói gì cũng đều hảo.”

“Ha ha, mấy người các người bị khinh thường, ha ha!” Ấn Thủy chỉ vào Lam Tâm, Phong Vụ và Lôi Tường Minh cười nói, “vẫn là Thiếu chủ thật tinh mắt, Thiếu chủ, người yên tâm, ta nhất định sẽ dạy người thành tài, không ai bằng, hậu vô lai giả thần y!” Ấn Thủy vỗ ngực cam đoan nói.

“Triệt nhi, vì sao lại muốn học mấy cái này?” Nguyệt Như Tuyết hỏi.

Ánh mắt Nguyệt Thu Triệt lóe lóe, sau đó quanh co nói: “Bởi vì như vậy rất lợi hại a!” Ánh mắt lại nhìn về phía bên kia, không biết phải có bộ dáng như thế nào.

Nguyệt Như Tuyết chứng kiến Nguyệt Thu Triệt như vậy, trong lòng nổi lên một tia chua xót, chỉ cần nghĩ đến Triệt nhi có chuyện gặt chính mình, thật sự thấy rất khó chịu, nhưng không muốn làm Triệt nhi khó xử, cho nên không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nói: “Triệt nhi muốn học đều có thể, nhưng trước tiên phải để vết thương tốt lên, được không?”

“Cám ơn phụ thân, ta biết phụ thân là tốt nhất!” Nguyệt Thu Triệt cọ cọ trong lòng Nguyệt Như Tuyết.

“Người nha!” Nguyệt Như Tuyết sùng nịnh nói.

Mọi người trong đại sảnh đều sửng sốt khi nhìn hai người một lớn một bé cười nói, thật lâu mới hồi phục lại tinh thần.

11. Chương 11

Trải qua ba tháng điều dưỡng, Nguyệt Như Tuyết cũng đáp ứng cho Nguyệt Thu Triệt học kiếm pháp cùng y thuật, nhưng bởi vì Ấn Thủy một mực cười nhạo mấy người Lam Tâm, Phong Vụ, Tường Minh, nên Nguyệt Thu Triệt đành đáp ứng hướng bọn họ học tập.

Tuy rằng Nguyệt Như Tuyết luôn đối với Nguyệt Thu Triệt rất ôn nhu, Ấn Thủy nhìn qua không có bộ dáng đáng tin cậy, nhưng hai người khi dạy Nguyệt Thu Triệt một chút cũng không lơ là. Mỗi ngày, vào buổi sáng, Nguyệt Thu Triệt đều ở chỗ Ấn Thủy ba canh giờ, đầu tiên chủ yếu là nhận thức một số dược liệu, sau đó bắt đầu tăng độ khó lên, Ấn Thủy còn chộp tới nhiều động vật cho hắn thực nghiệm, trong đó có một số là nhân sĩ giảng hồ muốn xông vào Nguyệt Thanh cung nhưng bị trận pháp vây khốn; buổi chiều, Nguyệt Như Tuyết yêu cầu Nguyệt Thu Triệt đứng tấn, một ngày ba canh giờ. Mặt khác, Nguyệt Thu Triệt còn đến chỗ Lam Tâm, Phong Vụ và Thôi Tường Minh, mỗi ngày một giờ, học tập kiến thức của bọn hắn.

Tóm lại, mỗi ngày Nguyệt Thu Triệt đều như vậy, một đến nỗi buổi tối lên giường liền ngủ, khiến Nguyệt Như Tuyết vô cùng đau lòng, ai, chỉ là đứa trẻ ba tuổi a!

Còn có, ngoại trừ Nguyệt Như Tuyết, mọi người đều phát hiện ra, Thiếu chủ của bọn hắn là một thiên tài, tuy rằng so với cung chủ bọn hắn kém một chút, nhưng một đứa trẻ ba tuổi trong một thời gian quá ngắn có thể đem dược của Ấn Thủy phân thành nhất thanh nhị sở, hơn nữa chỉ dựa vào ánh mắt, cái mũi có thể biết được Lam Tâm phối độc gì, có thể hiểu được bí quyết của Phong Vụ, còn có thể dùng ám khí đánh trúng mục tiêu cách hai mươi thước. Ngoài ra, bọn hắn còn phát hiện, Thiếu chủ thực chất là một người lạnh lùng a, trừ bỏ đối với Cung chủ. bởi vì căn bản là bọn hắn chưa bao giờ nghe qua Thiếu chủ nói lời dư thừa, bình thường bộ mặt luôn lãnh đạm, điểm ấy thực sự có thể thấy được bọn họ là hai phụ tử.

Hiện tại là thời gian Nguyệt Thu Triệt học độc thuật, hắn một bên quan sát độc, một bên nghe Lam Tâm giảng giải. “Thiếu chủ, độc người đang cầm trên tay chính là “Thực tâm”, loại độc này cũng giống như tên của nó, người bị trúng độc thì nhân tâm sẽ chậm rãi bị ăn mòn, vô cùng thống khổ, cho đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, đặc điểm của nó là.....Giải pháp...Thiếu chủ hiểu chưa?”

Nguyệt Thu Triệt chỉ liếc Lam Tâm một cái, cũng hơi hơi gật đầu.

“Thiếu chủ, thứ Lam Tâm mạo muội, Lam Tâm muốn hỏi một vấn đề?”

Gật gật đầu, tỏ vẻ có thể.

“Thiếu chủ vì sao muốn học những thứ này? Ý của Lam Tâm là, hiện nay Thiếu chủ mới có ba tuổi, nếu là những đứa trẻ khác, hiện tại hẳn phải thích vui đùa hơn a!” Lam Tâm hơi nghi hoặc hỏi, kỳ thật ngày đó ở đại sảnh mọi người đều biết đó không phải là lý do chính của Nguyệt Thu Triệt, nhưng thật sự tò mò, vì cái gì một đứa trẻ ba tuổi lại liều mạng học như vậy, làm cho người ở Nguyệt Thanh cung đều đau lòng.

Nghe thấy vậy, mắt Nguyệt Thu Triệt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ không đoán được Lam Tâm lại hỏi vấn đề này, liền nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nhưng không thoát được khỏi ánh mắt của Lam Tâm.

“Đúng vậy, vì cái gì?” Nguyệt Thu Triệt thì thảo tự hỏi, khoe miệng cười khở, sau đó thần nhiên nói: “Thời gian không còn nhiều, Lam tỷ tỷ, Triệt nhi phải đi rồi, cảm ơn tỷ tỷ.”

Lam Tâm phục hồi tinh thần, mới phát hiện Nguyệt Thu Triệt đã ly khai, nghĩ lại liền khiếp sợ vẻ mặt vừa rồi của Nguyệt Thu Triệt: vẻ mặt kia, cực kỳ giống một người trên giang hồ lăn lộn nhiều năm, cả người tản ra vẻ lãnh ngạo không để cho bất luận kẻ nào cự tuyệt, chính là Thiếu chủ mới ba tuổi a, như thế nào giống người hơn ba mươi tuổi

12. Chương 12

“Đúng vậy, là vì cái gì?” Nguyệt Thu Triệt nằm ở trên giường, nhìn chỗ nằm trống trơn bên cạnh, trong lòng cảm thấy mất mát, mỗi buổi sáng phụ thân đều mỉm cười nói với mình “sớm an”, cũng không hỏi phụ thân đi đâu, hắn nghĩ thầm phụ thân khẳng định là bề bộn nhiều công việc, cho nên mình không được yếu đuối chạy đi tìm phụ thân, dù sao hắn cũng là Dương Vũ Phong, kiếp trước người thân không quan tâm hắn, bằng hữu vì thân phận của hắn nên luôn luôn cẩn thận, e sợ đắc tội với hắn, cuộc sống như vậy thật vô vị.

Nhưng Nguyệt Thu Triệt biết rõ ràng vì sao mình muốn học tập mọi thứ, bởi vì hắn không muốn giống như kiếp trước, hữu danh vô thực, sau lưng luôn bị cười nhạo châm chọc. Hắn biết, hắn phải mạnh lên, mạnh đến nỗi không ai dám cười sau lưng hắn. Hơn nữa, quan trọng nhất là hắn không thể trở thành nhược điểm của phụ thân, căn cứ vào những lời người trong Nguyệt Thanh cung nói, phụ thân hắn rất mạnh, mạnh đến nỗi không ai có thể trụ được quá năm chiêu, cho nên hắn không thể bảo hộ phụ thân, nhưng hắn cũng không thể trở thành nhược điểm của phụ thân.

Nguyệt Thu Triệt đã bảy tuổi, mỗi ngày đều như vậy, hắn sau khi luyện công xong liền đến lương đình – nơi hai người lần đầu tiên gặp nhau, tìm Nguyệt Như Tuyết, hắn sẽ nghe phụ thân đánh đàn, xua tan cảm giác mệt mỏi. Nhưng hôm nay, phụ thân không có ở đó, hắn quay về Tuyết Triệt tìm, nhưng vẫn không thấy.

“Ảnh, phụ thân ở đâu?” Nguyệt Thu Triệt nhíu mày, lãnh đạm hỏi.

“Bẩm Thiếu chủ, Cung chủ ở Thủy Các.” Ảnh quỳ xuống bẩm báo lại cho Nguyệt Thu Triệt. Từ nửa năm trước, Nguyệt Như Tuyết liền lệnh cho ảnh âm thầm bảo hộ Nguyệt Thu Triệt. Nguyệt Thu Triệt cũng biết bản thân mình không có năng lực tự bảo vệ nên đã đáp ứng.

Nghe được phụ thân ở Thủy Các, trong lòng Nguyệt Thu Triệt liền cảm thấy phiền muộn, trước kia hắn luôn không bước chân khỏi Xuân Các, sau này khi cùng ở với phụ thân thì ngoại trừ Tuyết Triệt và Thu Phong viện, hắn cũng rất ít đến những nơi khác. Hắn nhìn thoáng qua Thủy Các, ngoại trừ nhà thì phần lớn đều là hồ, tiếp tục cước bộ, tiến lên phía trước.

Bởi vì không quen thuộc nơi này, hắn đành phải lãnh đạm hỏi một nha hoàn: “Cung chủ đang ở đâu?”

Nha hoàn khinh thường liếc mắt nhìn Nguyệt Thu Triệt, liền kinh sợ đứa nhỏ này có mỹ mạo xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nghĩ tới mình là nha hoàn thân cận của cơ thiếp được sủng ái nhất – Yến Liễu tiểu thư, không khỏi vênh vênh tự đắc, ngẩng mặt ở tại nơi này ai cũng phải nể mặt Yến Liễu tiểu thư vài phần, thế mà một đứa trẻ dám vô lễ với mình, trong lòng thập phần tức giận.

Trên thực tế cũng khó trách người ở Thủy Các không biết Thiếu chủ Nguyệt Thanh cung – Nguyệt Thu Triệt, tại Nguyệt Thanh cung, nhiều người chỉ biết cung chủ có một hài tử, nhưng không biết đứa bé bộ dáng thế nào.

“Người cho người là ai? Cung chủ ở đâu người có thể quản sao? Không suy nghĩ xem chính mình có bao nhiêu cân lượng.” Nha hoàn bên cạnh Yến Liễu cũng chính là Lâm Nhi, chống nạnh, châm chọc nói.

“Người là ai?” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên hỏi.

“Ta, hừ, ta là nha hoàn của Yến Liễu tiểu thư!” Lâm Nhi đắc ý dào dạt nói.

“Yến Liễu là ai?” Vẫn là thanh âm lãnh đạm, lại có thể lơ mờ nghe ra vài tia không hồn giận.

“Hừ, Yến Liễu tiểu thư là người người có thể hỏi sao! Vậy người nghe cho kĩ đây, Yến Liễu tiểu thư là người đang được Cung chủ sủng ái nhất, hiện tại Cung chủ đang ở trong phòng của tiểu thư!” Nếu Lâm Nhi là một người biết quan sát, thì khẳng định người trước mặt này không đơn giản như nàng nhận thấy, thử hỏi có người nào ở Nguyệt Thanh cung lại có thể ra vào tự nhiên, lại có phong thái như vậy, riêng cách ăn mặc của Nguyệt Thu Triệt đã có thể nhận ra hẳn không phải người tầm thường.

“Nga, nguyên lai là một con cáo mượn oai hùm!” Nguyệt Thu Triệt khinh thường nói, lúc hắc còn là Dương Vũ Phong đã thấy quá nhiều.

“Người...” Lâm Nhi nghe hắc vũ nhục chính mình, tức giận không chịu nổi.

“Phòng Yến Liễu ở đâu?” Nguyệt Thu Triệt vẫn không thèm quan tâm nữ tử trước mặt đang tức giận, tiếp tục thần nhiên hỏi, phụ thân lại ở trong phòng nữ nhân, bởi vậy mà bỏ quên mình, khiến cho lòng hắc càng cảm thấy bị ai.

“Người...” Lâm Nhi nhìn thấy trước mặt rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, thật sự nhẹn không được, liền giơ tay lên. Có ý định cho hắc một cái tát.

“Từ từ.” Một âm thanh khiến Lâm Nhi dừng lại động tác, đồng thời cũng quay đầu về hướng thanh âm truyền đến.

13. Chương 13

Error 520 Ray ID: 2e00da5677ce3283 • 2016-09-10 06:34:22 UTC

Web server is returning an unknown error

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

There is an unknown connection issue between CloudFlare and the origin web server. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you are a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you are the owner of this website:

There is an issue between CloudFlare's cache and your origin web server. CloudFlare monitors for these errors and automatically investigates the cause. To help support the investigation, you can pull the corresponding error log from your web server and submit it our support team. Please include the Ray ID (which is at the bottom of this error page). Additional troubleshooting resources.

CloudFlare Ray ID: **2e00da5677ce3283** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

14. Chương 14

Error 522 Ray ID: 2e00da921e793283 • 2016-09-10 06:34:37 UTC

Connection timed out

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

The initial connection between CloudFlare's network and the origin web server timed out. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you're a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you're the owner of this website:

Contact your hosting provider letting them know your web server is not completing requests. An Error 522 means that the request was able to connect to your web server, but that the request didn't finish. The most likely cause is that something on your server is hogging resources. Additional troubleshooting information [here](#).

CloudFlare Ray ID: **2e00da921e793283** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

15. Chương 15

Error 520 Ray ID: 2e00db838e153283 • 2016-09-10 06:35:06 UTC

Web server is returning an unknown error

You

Browser

Working

Hong Kong

CloudFlare

Working

cf.sstruyen.com

Host

Error

What happened?

There is an unknown connection issue between CloudFlare and the origin web server. As a result, the web page can not be displayed.

What can I do?

If you are a visitor of this website:

Please try again in a few minutes.

If you are the owner of this website:

There is an issue between CloudFlare's cache and your origin web server. CloudFlare monitors for these errors and automatically investigates the cause. To help support the investigation, you can pull the corresponding error log from your web server and submit it our support team. Please include the Ray ID (which is at the bottom of this error page). Additional troubleshooting resources.

CloudFlare Ray ID: **2e00db838e153283** • Your IP: 14.160.53.178 • Performance & security by CloudFlare

16. Chương 16

Lễ mừng mà mọi người chờ mong rất cực cũng bắt đầu, bên ngoài Sóc Ấm lâu đèn đuốc đều được thắp sáng trưng, lân cận tụ tập từng nhóm người, có lẽ tất cả mọi người ở Nguyệt Thanh cung đều có mặt ở đây.

Y như lệ thường, Cung chủ ngồi ở giữa, đứng hai bên là hai nha hoàn thân cận Nguyệt Trúc và Nguyệt Tinh, chỉ khác mọi năm, vị trí bên cạnh Nguyệt Như Tuyết không còn trống, hiện tại Nguyệt Thu Triệt đang an vị. Có rất nhiều người chưa từng gặp qua Thiếu chủ của Nguyệt Thanh cung, bây giờ mới được tận mắt chứng kiến, không khỏi phát ra tán thưởng, dù dáng điệu cung chủ là tuyệt thế, nhưng dáng điệu của Thiếu chủ vẫn ôn nhu hơn.

Ngay phía trước, tọa vị ở hai bên là Ấn Thủy, Lam Tâm, Phong Vụ, Tường Minh; phía sau họ là các cơ thiếp và nam sủng.

Buổi tiệc đã diễn ra hơn nửa thời gian, Ấn Thủy nhện không được, xem xét Nguyệt Thu Triệt, “Thiếu chủ người xem, đã hơn nửa thời gian, người khi nào mới biểu diễn a?”

“Đợi lát nữa thì biết.” Nguyệt Thu Triệt chỉ thản nhiên trả lời, lại thấy Nguyệt Như Tuyết nghi hoặc nhìn hắn, liền khẽ cười nói, “Dù là phụ thân, Triệt nhi cũng không nói.”

Đang nói chuyện, bỗng thấy Yến Liễu đi tới trung tâm, hướng về chủ vị, nói: “Cho phép Yến Liễu hiến vũ.” Nguyệt Như Tuyết chỉ thản nhiên gật đầu.

Lúc này Yến Liễu mặc váy hồng nhạt dài, theo bước múa tung bay, khi thì cuốn, khi thì phát phơ, lúc ẩn lúc hiện.

“Yến Liễu nhảy múa thật không ai bằng.” Phong Vụ tám tác nói.

Điệu múa kết thúc, bốn phía không hẹn cùng vang lên tiếng vỗ tay, Yến Liễu cũng một trận mừng thầm, lộ ra vẻ tươi cười, ngượng ngập nói: “Cung chủ, Yến Liễu múa được không?”

Nhìn thấy nữ tử trước mắt thẹn thùng, trong lòng Nguyệt Thu Triệt giống như nghẹn một cổ khí, liên cau mày, khiến Nguyệt Như Tuyết chú ý, ôn nhu hỏi: “làm sao vậy?”

Nguyệt Thu Triệt lắc đầu, trong lòng tự hỏi tại sao mình lại như vậy, cảm giác cứ rầu rĩ không thôi.

Nguyệt Như Tuyết quay đầu thản nhiên hỏi: “Yến Liễu muốn cái gì?”

“Yến Liễu chỉ hy vọng có cơ hội múa cho Cung chủ xem, giúp cung chủ xua tan mệt mỏi.” Yến Liễu can đảm thỉnh cầu, trên mặt đã đỏ ửng, Lục Tiêu nhìn thấy, trong lòng không khỏi tức giận, xỉ vả Yến Liễu một trận...

Nguyệt Như Tuyết cũng không phản ứng gì, vẫn thản nhiên, lạnh lùng, lại cảm thấy tay áo của mình bị người nắm chặt, mới quay đầu lại lộ ra vẻ mặt ôn nhu hỏi: “làm sao vậy?”

“Không có việc gì, ta...Ta đi chuẩn bị.” Nguyệt Thu Triệt cũng không biết vì cái gì tại thời điểm nghe được những câu nói đó, trong lòng mãnh liệt hi vọng phụ thân không đồng ý, cảm thấy rất khó chịu, cho nên chỉ có thể nắm chặt tay áo Nguyệt Như Tuyết để cảm thấy bớt đau đớn. Đến lúc Nguyệt Như Tuyết hỏi hẩn, không biết trả lời thế nào, mới lấy cớ chuẩn bị biểu diễn rời đi.

Nguyệt Như Tuyết cau mày, trong lòng có chút lo lắng, không biết Triệt nhi có làm sao, bỗng bên tai truyền đến tiếng tiêu dễ nghe, nguyên lai là lúc này Lục Tiêu đang biểu diễn thổi tiêu.

Lục Tiêu đang nhắm hai mắt lại, thân vận y phục màu xanh, một cây lục tiêu, thanh âm thoát tục, khiến người nghe xuất thần, lại càng tăng thêm vẻ dễ thương, xinh đẹp.

“Không nghĩ tới Lục Tiêu có thể thổi được khúc tiêu như vậy, xem ra bình thường là coi khinh hẩn.” Lam Tâm chậm rãi nói.

“Lục Tiêu, nghĩ muốn cái gì?” Nguyệt Như Tuyết vẫn thản nhiên hỏi.

“Tối nay Lục Tiêu muốn cùng cung chủ ở một chỗ được không?” Lục Tiêu hơi hơi ngẩng đầu hỏi.

Nguyệt Như Tuyết vẫn là thản nhiên liếc hẩn một cái, không hiện ra biểu cảm gì. Thôi Tường Minh lại nói một câu: “thật là một người si tình”, còn Lam Tâm, Ân Thủy, Phong Vụ nhìn hẩn như quái vật, khiến Lục Tiêu vô cùng xấu hổ.

Một người tuyệt mỹ thiên hạ chậm rãi bay xuống, bạch y tung bay, mái tóc dài đen nhánh chỉ dùng một dải bạch ti bó buộc, giống như tiên tử hạ phàm, trong tay là huyền cầm, chậm rãi ngồi vào vị trí trung tâm.

Tất cả mọi người đều nín thở khi thấy cảnh này, không có nửa điểm âm thanh phát ra, Nguyệt Như Tuyết cũng vì bộ dáng này, trong mắt không khỏi toát ra mấy tia mê muội.

Nguyệt Như Tuyết vẫn luôn biết Triệt nhi rất xinh đẹp, nhưng hôm nay vẻ đẹp này lại tựa như không có thật, có một ngày sẽ rời hẩn mà đi, hẩn sợ chính mình ngày càng không thể khống chế được tình cảm này, thương tổn đến bảo bối. Triệt nhi của ta, Nguyệt Như Tuyết trong lòng thở dài nói.

Nguyệt Thu Triệt nâng tay, chậm rãi dạo động huyền cầm, âm thanh trong vắt tản ra, hòa vào lòng người. Một lát sau lại có âm thanh trong trẻo từ lời ca của Nguyệt Thu Triệt:

Cười thiên hạ.

Ân ân oán oán khi nào mới hữu bãi.

Hoàng hôn gần ánh nắng chiều độc hành vô hướng bận.

Rất tiêu sái.

Không hỏi thế gian cừu hận đậm như trà.

Giang hồ một câu đi chính tà không sợ.

Người ấy phong độ nhẹ nhàng chốn lưu hương.

Ánh trăng trong núi sâu kín lạng.

Gió đêm thổi sâu như song biển.
 Đến a đến a khổ rượu mẩn chén.
 Ai cũng không muốn lại đây chốn.
 Cuồng ẩm hát vang sáng khoái xướng.
 Lãng chân trời.
 Cùng với khô điệp từng mãnh phong trần sa.
 Khó nén thực phong nhã không vì si tình liền yêu hoa.
 Hoa rất hương.
 Hoa hạ phong lưu hoa tửu hoa vô thường.
 Không mang theo một chút thương chỉ tại hồ có yêu nàng.
 Aha...
 Người làm sao khổ cố nén tưởng niệm không để ý tới nàng.
 Cô thuyền trong biển hoảng sống được.
 Vẫn là như vậy nghĩ nàng.
 Aha...
 Người làm sao khổ nhất định phải nàng không nghĩ.
 Duyên phận chống đỡ không lâu.
 Tưởng yêu không cho làm gì miễn cưỡng.
 Xanh nước biển lam.
 Minh triều như trước một nam tử hán.
 Giang hồ một câu tình yêu phóng một bên.
 Hoa rất hương.
 Hoa hạ phong lưu hoa tửu hoa vô thường.
 Không mang theo một chút thương dang.
 Tất cả mọi người đều say mê thưởng thức, mặc dù bọn hắn không biết đây là khúc gì, nhưng âm điệu tuyệt đẹp, lộ ra vài phần khí phách cùng hiên ngang.
 Vẫn không có tiếng động nào vang lên, tất cả mọi người đều đang trầm ngâm trong dư vị của khúc nhạc, đến khi thanh âm thanh thúy của Nguyệt Thu Triệt vang lên mới khiến mọi người sức tỉnh.
 “Phụ thân, Triệt nhi biểu diễn thể nào a? Phụ thân thích không?” Nguyệt Thu Triệt chậm rãi đi đến bên cạnh Nguyệt Như Tuyết, cười khanh khách hỏi.
 “Phụ thân chưa từng nghe qua khúc nhạc nào hay như vậy, là Triệt nhi tự nghĩ ra sao?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi.
 Nguyệt Thu Triệt lắc đầu tỏ vẻ không phải, sau đó dùng truyền âm giải thích với Nguyệt Như Tuyết: “là khúc nhạc ở thế giới kiếp trước của Triệt nhi, để nghe a? Ta nghĩ phụ thân hẳn sẽ thích, không nghĩ tới hiệu quả cũng không tệ lắm. Phụ thân, người khen thưởng cho Triệt nhi cái gì a?”
 Nguyệt Như Tuyết cũng đồng dạng dùng truyền âm trả lời: “Vậy Triệt nhi muốn cái gì?”
 “Tạm thời không có, nhưng về sau nếu Triệt nhi muốn, đến lúc đó phụ thân mà không cho là rất xấu.”
 “ Hảo, phụ thân chờ Triệt nhi.”

Bọn người Ân Thủy đột nhiên trầm mặc nhìn hai người, bọn hắn lại dùng truyền âm nói chuyện a. Ai! Đây là lần thứ mấy mọi người bị hai phụ tử này quên đi a!

17. Chương 17

Thủy Các, bên trong gian phòng, lúc này một mảnh xuân sắc, nam nhân xinh đẹp, quần áo hỗn độn, toàn thân trải rộng, khuôn mặt ửng đỏ, đang truyền ra thống khổ lại khoái hoạt rên rỉ theo từng động tác của nam nhân lạnh lùng phía trên.

“Oành” Thanh âm cửa bị mở tung khiến cho hoan ái bị đứt đoạn, Lục Tiêu đỏ bừng mặt vùi vào lòng của nam nhân phía trên.

Nguyệt Như Tuyết nhú mày, hắn vốn luôn luôn không thích người khác động chạm. Nhưng cảnh tượng này cũng đủ làm cho thân ảnh bạch sắc kia rơi lệ.

“Thử xin lỗi, cung chủ, công tử, ta cần không được.” Tiểu Giang quỳ xuống nơm nớp lo sợ.

“Triệt nhi, tại sao lại tới đây?” Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt, liền lập tức đẩy Lục Tiêu ra, tới bên người Nguyệt Thu Triệt, ôn nhu hỏi: “Triệt nhi, tại sao lại khóc?”

Nước mắt không nhịn được tiếp tục chảy xuống, Nguyệt Thu Triệt càng nghĩ càng thấy ủy khuất, liền mạnh mẽ đẩy Nguyệt Như Tuyết ra, “Triệt nhi ghét phụ thân nhất!” Nói xong liền vận khinh công rời đi.

Nguyệt Như Tuyết không nghĩ Nguyệt Thu Triệt sẽ lại đẩy chính mình ra, cho nên bất ngờ lui ra phía sau vài bước, ổn định lại thân hình, lập tức đuổi theo.

Lục Tiêu lẳng lẳng nhìn cảnh tượng trước mắt, phản ứng của Nguyệt Như Tuyết và Nguyệt Thu Triệt, nhất thời minh bạch, trong lòng từng trận rét lạnh

“Triệt nhi!” Nguyệt Như Tuyết vừa gọi vừa đuổi theo Nguyệt Thu Triệt, rốt cục đến trước giả sơn của Xuân Các, vội ôm chặt lấy bảo bối.

Nguyệt Thu Triệt ra sức giãy dụa, tay không thương xót đánh mạnh vào ngực Nguyệt Như Tuyết. Sợ chấn thương đến tay Triệt nhi, Nguyệt Như Tuyết không dám sử dụng nội lực, tuy ***g ngực truyền đến đau đớn, nhưng hắn cũng không để ý, chỉ ôn nhu hỏi bảo bối trong lòng: “Triệt nhi, làm sao vậy, nói cho phụ thân nghe!”

“Chán ghét, ta chán ghét phụ thân nhất!” Nguyệt Thu Triệt vẫn tiếp tục bốc đồng.

“Triệt nhi!” Nguyệt Như Tuyết cố kiềm tức giận, mình đã làm gì khiến bảo bối ghét, không phải vừa rồi lễ mừng đều diễn ra rất tốt sao!

Bị Nguyệt Như Tuyết dọa, Nguyệt Thu Triệt liền ngừng khóc, ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đã nhuốm hồng, ghen ngào: “Phụ thân mắng Triệt nhi!”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, phụ thân không cố ý mắng Triệt nhi, chỉ vì phụ thân nghe Triệt nhi nói ghét phụ thân nên mới như vậy, Triệt nhi tha thứ phụ thân được không?” Nguyệt Như Tuyết trở lại tính khí ôn nhu giải thích.

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu.

“Triệt nhi nói cho phụ thân biết, Triệt nhi làm sao vậy, không khỏe sao?”

Nguyệt Thu Triệt cúi đầu nghĩ nghĩ, tự hỏi mình phải nói như thế nào cho phải, Nguyệt Như Tuyết yên lặng chờ đợi. Một lát sau, Nguyệt Thu Triệt mới nói thật nhỏ: “Kỳ thật Triệt nhi cũng không biết chính mình bị gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng đau quá.”

“Đau? Triệt nhi sinh bệnh sao?” Nguyệt Như Tuyết sốt ruột hỏi.

Lắc lắc đầu, Nguyệt Thu Triệt tiếp tục nói: “mỗi lần chứng kiến phụ thân cùng người khác thân cận, Triệt nhi liền cảm giác trong lòng không thoải mái, trước kia chỉ cảm thấy rầu rĩ, nhưng gần đây lại biến thành đau đớn, hơn nữa ngày càng lợi hại. Vừa rồi nghe nói phụ thân cùng Lục Tiêu ở một chỗ, trong lòng cũng rất đau, đến mức không thể hô hấp, lại chứng kiến phụ thân cùng hắn,...” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

Nguyệt Như Tuyết nghe Nguyệt Thu Triệt nói xong, trong lòng nhất thời mừng như điên, bảo bối cũng yêu mình! Cứ tưởng rằng chỉ có chính mình đơn phương, không nghĩ tới lại là lưỡng tình tương duyệt, trong lòng vô cùng kích động. Nguyên lai chính mình cũng quá tham lam, nói cái gì chỉ cần ở bên cạnh hắn là gạt người, tự mình an ủi mình mà thôi, bản thân có thể nhìn thấy Triệt nhi kết hôn cùng người khác mà vẫn thờ ơ được sao? Hơn nữa Triệt nhi cũng rất yêu mình mà! Trong lòng Nguyệt Như Tuyết lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Ôn nhu hôn từng giọt nước mắt trên khuôn mặt Nguyệt Thu Triệt, tinh tế lướt qua mi mắt, mũi, rồi dừng lại ở trên môi lưu luyến không thôi. Nguyệt Thu Triệt chỉ có thể lẳng lặng cảm thụ phụ thân đang hôn khắp khuôn mặt mình, phút chốc liền đỏ ửng, may mắn đây là buổi tối. Tuy rằng ngưỡng ngưỡng, nhưng đối với việc phụ thân làm trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, lẩm bẩm nói: “Phụ thân.”

Thừa thế, Nguyệt Như Tuyết đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng Nguyệt Thu Triệt, thuần thực di động, đảo khắp mọi góc, chỉ bạc theo khóe miệng Nguyệt Thu Triệt chảy xuống, tạo nên một loại hương vị mê đắm, hô hấp trở nên dồn dập.

Nguyệt Thu Triệt cảm thấy chính mình không thể thở nổi, cả người mềm yếu vô lực, lại giống như có một dòng nhiệt lưu chảy xuống hạ thân, liền nắm chặt lấy quần áo Nguyệt Như Tuyết, đem toàn thân dựa vào.

Rốt cục trước khi Nguyệt Thu Triệt sắp sửa ngạt thở, Nguyệt Như Tuyết đành lưu luyến rời đi, lại dùng đầu lưỡi liếm lấy sợi chỉ bạc, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà mị, hài hước nói: “Bảo bối, lần sau phụ thân hôn người phải nhớ thở.”

Nguyệt Thu Triệt lại đỏ ửng, đem cả đầu vùi vào trong ngực Nguyệt Như Tuyết, rầu rĩ nói: “Phụ thân trêu đùa.”

“Triệt nhi ghét phụ thân hôn sao?”

Lắc đầu.

“Vậy Triệt nhi thích phụ thân hôn sao?”

Không có phản ứng, qua vài giây mới gật gật đầu.

Nguyệt Như Tuyết vui mừng cười nói: “Khi phụ thân hôn Triệt nhi, Triệt nhi có cảm giác gì?”

“Tim Triệt nhi đập rất mạnh, cả người vô lực, nhưng trong lòng lại ngọt ngào~.”

“Triệt nhi lại nói ra những lời đáng yêu như vậy, khiến phụ thân càng muốn hôn người.” Nói xong, liền lập tức hành động, sơn giả lại truyền đến tiếng thở dốc của Nguyệt Thu Triệt và tiếng Nguyệt Như Tuyết cười nói: “Triệt nhi, thở.”

18. Chương 18

Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt ngồi trên nhánh cây, vuốt ve mái tóc mềm mượt của người trong lòng.

“Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết cúi đầu thì thầm một tiếng

“Ân.” Người trong lòng cũng là âm thanh nhẹ nhàng đáp lại.

Nguyệt Như Tuyết lấy tay nâng cằm Nguyệt Thu Triệt, nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, “Triệt nhi, ta yêu ngươi.” Nguyệt Như Tuyết vừa trịnh trọng vừa ôn nhu nói.

Nguyệt Thu Triệt đang định mở lời, đã bị Nguyệt Như Tuyết lấy tay ngăn lại, “nghe phụ thân nói xong đã, ta đối với Triệt nhi không phải là tình yêu của phụ thân đối với một đứa con.” Nhìn thấy vẻ mặt Nguyệt Thu Triệt cái hiểu cái không, liền cười cười, sau đó tiếp tục nói: “Ta đối với Triệt nhi là một loại yêu mãnh liệt hơn, phụ thân hy vọng được chạm vào Triệt nhi, vuốt ve Triệt nhi, muốn cùng Triệt nhi giống như tình nhân, vĩnh viễn ở một chỗ, hiểu không?”

Nguyệt Thu Triệt chưa từng chứng kiến qua ánh mắt ôn nhu như thế, giống như có thể hòa tan hết thấy, khiến cho trong lòng Nguyệt Thu Triệt dâng lên cảm giác ấm áp, phụ thân đối với mình là yêu, chính mình có thể độc hưởng sự ôn nhu cùng tình yêu của nam nhân lạnh lùng này. Nguyệt Thu Triệt liền chậm rãi nói:

“Triệt nhi cũng muốn chạm vào phụ thân, vuốt ve phụ thân, hi vọng phụ thân đối xử tốt với Triệt nhi, chỉ ôn nhu với một mình Triệt nhi, vĩnh viễn cùng phụ thân ở một chỗ, hơn nữa Triệt nhi rất thích cùng phụ thân thân mật, cảm giác rất ngọt ngào, hạnh phúc, Triệt nhi hẳn cũng rất yêu phụ thân, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt a.” Ngôn ngữ rõ ràng, thẳng thắn khiến cho Nguyệt Như Tuyết càng kích động, lại thấy Nguyệt Thu Triệt đỏ mặt hên lên môi của chính mình, trong lòng ngất ngây hưởng thụ cảm giác ngọt ngào, từ bị động chuyển thành chủ động, khiến Nguyệt Thu Triệt thở gấp liên tục.

Nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết thi triển khinh công trở về Tuyết Triệt, Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh giật nảy mình: “Cung chủ hôm nay lại về sớm như vậy.” Lại thấy Bạch y nhân trong lòng Nguyệt Như Tuyết, liền sửng sốt, hình như là Thiếu chủ a, lập tức lo lắng hỏi: “Cung chủ, Thiếu chủ xảy ra việc gì sao?”

Nguyệt Như Tuyết chỉ thản nhiên nói: “Các người lui xuống trước đi, sáng mai lại đến.”

“Vâng.” Không hề chần chừ, hai người lập tức cung kính cáo lui, chỉ là trước khi đi liếc mắt lo lắng nhìn Nguyệt Thu Triệt một chút.

Chờ hai người đi rồi, Nguyệt Thu Triệt mới ngẩng đầu: “Phụ thân, người muốn ôm Triệt nhi tới khi nào a?”

Nguyệt Thu Triệt cười thần bí, nhắc chân bước vào phòng ngủ của hai người, gian phòng bố trí cho Nguyệt Thu Triệt chỉ là để trang trí a, chẳng mấy khi ngủ qua đêm.

Nhẹ nhàng đặt bảo bối trong lòng lên giường, ngay lập tức đem thân mình nằm trên, lại nhẹ nhàng hôn, một tay cởi quần áo, chỉ chốc lát sau Nguyệt Thu Triệt đã trần trụi nằm ở trên giường, nụ hôn ngọt ngào phủ lên môi, khiến khuôn mặt Nguyệt Thu Triệt ửng đỏ, chỉ bạc theo khóe miệng chạy xuống lại bị Nguyệt Như Tuyết nhẹ nhàng liếm đi.

“Phụ thân...” Nguyệt Thu Triệt nhìn mình toàn thân trần trụi, bất an vặn vẹo vài cái, không nghĩ tới lại khiến Nguyệt Như Tuyết kêu rên, giọng khàn khàn nói: “Triệt nhi, đừng nhúc nhích.”

“Phụ thân.” Bất an hô một tiếng.

“Triệt nhi, đừng sợ, tin tưởng phụ thân, phụ thân sẽ không thương tổn Triệt nhi, Triệt nhi đem chính mình giao cho phụ thân được không?” Nguyệt Như Tuyết vẫn ôn nhu hỏi, tuy rằng lúc này dục vọng khiến mình rất khó chịu, nhưng hắn vẫn muốn bảo bối đồng ý.

“Ân, chỉ cần là phụ thân, Triệt nhi không sợ.” Nguyệt Thu Triệt hôn lên môi phụ thân như một lời khẳng định.

Nhìn thấy như vậy, Nguyệt Như Tuyết lập tức cởi y phục của mình, môi lại chậm rãi hôn lên mi mắt, mũi, rồi dừng lại trên môi Nguyệt Thu Triệt, khiến người trong lòng hiện lên một thoáng đỏ ửng, liền đưa tay xuống dưới, vuốt ve hạ thân yếu ớt đã ngẩng cao đầu, cực kỳ thuần thực chơi đùa.

“Ân...A...Cha...Phụ thân...Triệt nhi...Hảo...Hảo...Kỳ quái.” Nguyệt Thu Triệt mở to đôi mắt thu thủy, ánh mắt mê mang nhìn trước ngực nam nhân.

“Triệt nhi không cần ngưng ngừng, phụ thân thích nghe thanh âm của Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết cười tà mị, tiếp tục kêu gọi.

“Phụ thân...Cha...Ân...Ân...A...”, thanh âm không thể khống chế phát ra, bỗng nhiên khinh suyễn một tiếng “A!” Phụ thân, phụ thân như thế lại nuốt của chính mình, ... Trên mặt nhất thời một mảnh ửng đỏ, trong lòng vừa thẹn vừa cảm thấy ngọt ngào, lại nhìn thấy dục vọng đã ngẩng cao của phụ thân, không tự chủ được đưa tay nắm lấy.

“Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết vừa vui mừng vừa đau, hô lên một tiếng, nghĩ đến bảo bối đang dùng tay giúp chính mình hoãn lại dục vọng đang bành trướng, trong lòng một trận kích động, một bên hưởng thụ, một bên cũng gia tăng lực đạo trên tay mình.

Nhớ lại động tác của phụ thân đối với chính mình, tay Nguyệt Thu Triệt khi thì đùa giỡn một chút, khi thì vuốt ve. Nguyệt Như Tuyết thấy bảo bối lộ ra tư thế gợi cảm tà mị như vậy, trong lòng liền dâng lên cảm xúc khác thường.

“Cha...Phụ thân...Triệt nhi...Không được...”

“Ngoan...Cùng phụ thân cùng nhau, Triệt nhi, nhanh lên!” Vừa nói động tác trên tay lại nhanh hơn, “A!” Hai cổ bạch lưu đồng thời bắn ra, hai người vô lực ngã trên giường, hưởng thụ dư vị ngọt ngào.

“Cha...Phụ thân!” Cảm thấy sau lưng có ngón tay xâm nhập, Nguyệt Thu Triệt kinh hô một tiếng.

“Bảo bối của ta, người cho như vậy liền xong rồi sao, phụ thân còn chưa đem Triệt nhi ăn luôn mà!” Nguyệt Như Tuyết lại tiếp tục tà mị cười.

“Phụ thân!” Nguyệt Thu Triệt trừng mắt liếc một cái, phong tình vạn chủng.

19. Chương 19

“Triệt nhi, kêu tên phụ thân.” Nguyệt Như Tuyết cười nói, một bên dùng ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc tiểu cục huyết của Nguyệt Thu Triệt.

“Chính là...Ân...Ân...” Nguyệt Thu Triệt thẹn thùng, cảm nhận được ngón tay Nguyệt Như Tuyết luật động, dục vọng mới phát tiết lại có xu hướng ngẩng cao đầu.

“Đến, Triệt nhi, gọi tên phụ thân.” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu nhìn bảo bối dưới thân, lại tiến thêm một ngón tay, một tay kia vuốt ve hai điểm anh đào trước ngực.

“Như...Như Tuyết...Tuyết...Tuyết...” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu liếm đi những giọt nước mắt của Nguyệt Thu Triệt, môi kề môi, đầu lưỡi quấn quanh, cùng hòa vào nhau, quấn quýt, cho đến lúc hô hấp đều muốn đình trệ, mới lưu luyến buông ra, kéo theo sợi chỉ bạc *** mị.

Rốt cục, Nguyệt Như Tuyết đưa ngón tay thứ ba vào, thuần thực dò xét, khiến bảo bối dưới thân thở gấp.

“Tuyết...Ân...Tuyết...Ân...A...”

“ Là nơi này sao? Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết cười gian xảo, kinh hỉ phát hiện ra nơi mẫn cảm, sau đó liền rút ngón tay ra.

“Tuyết...Tuyết...Khó chịu...” Ngón tay bỗng nhiên rút ra, khiến hậu huyết truyền đến cảm giác trống rỗng, Nguyệt Thu Triệt khó chịu lắc thân mình, cầu xin nam nhân ở trên.

“Ta sẽ thỏa mãn bảo bối Triệt nhi.” Nói xong liền đem dục vọng đã ngẩng cao, chậm rãi đưa vào tiểu cục huyết được khai thông.

“Tuyết...Tuyết, Triệt nhi đau quá, Tuyết khi dễ...Triệt nhi.” Đột nhiên tiến vào khiến cho Nguyệt Thu Triệt cảm thấy một trận đau đớn, tiểu huyết liền co rút lại, Nguyệt Như Tuyết có cảm giác dục vọng của mình bị khóa, mồ hôi lạnh tí tách rơi xuống. Chứng kiến người dưới thân đau đớn mà khóc, nhất thời dâng lên triu mến, đành cố nén dục vọng muốn bùng nổ, ôn nhu khuyên nhủ:

“Triệt nhi ngoan, chỉ một chút là tốt rồi. Thả lỏng thân mình, đến, Triệt nhi thả lỏng thân mình.”

Nguyệt Thu Triệt nghe lời dần dần thả lỏng , đau đớn thật sự giảm bớt, một cảm giác tê dại nhẹ nhàng lan ra, Nguyệt Thu Triệt không thể kìm lòng, giật giật lưng nam nhân, như muốn đạt được nhiều khoái cảm hơn.

Cảm thấy bảo bối đã thích ứng cơ thể, Nguyệt Như Tuyết bắt đầu luật động, càng ngày càng nhiều khoái cảm cùng sự ấm áp truyền đến.

“Tuyết...Ân...Ân...”

“Triệt...Triệt nhi, ân...”

“Tuyết, chậm...Chậm một chút...Triệt nhi...Không...Không được...”

“Lại... Một hồi sẽ qua.”

Nguyệt Thu Triệt cả người run lên, phun ra chất lỏng nóng rực, tiểu huyết trở nên căng thẳng, Nguyệt Như Tuyết tiếp tục kịch liệt luật động vài cái, cũng đạt đến đỉnh điểm.

Ôn nhu nhìn bảo bối dưới thân, “Triệt nhi, ta yêu ngươi.”

“Triệt nhi cũng yêu tuyết.” Không biết ai tới gần ai trước, lời lẽ gắt gao quấn lấy nhau, dục vọng lại tiếp tục trỗi dậy, trong phòng truyền đến từng trận thổ hấp.

“Tuyết...Tuyết...Nhanh...Nhanh một chút...Không...Chậm...Chậm một chút...”

“Triệt nhi...Triệt nhi...”

“Tuyết...Không...Không được...”

Hai người không biết làm bao nhiêu lần, Nguyệt Như Tuyết rất lưu luyến thân thể xinh đẹp bên dưới mình, cho đến khi Nguyệt Thu Triệt ngắt đi mới thỏa mãn dừng lại.

Ôn nhu ôm bảo bối đang mê man chậm rãi tiến lại dục trì, nhẹ nhàng tẩy rửa thân mình, chứng kiến tiểu huyết sưng đỏ kia, trong lòng Nguyệt Như Tuyết nhất thời tự trách. Mới nếm được quả ngọt này, nhịn không được muốn nếm thêm vài lần, ai, chỉ cần là Triệt nhi, chính mình đều không tự chủ được.

Ngón tay chạm vào tiểu huyết, đem bạch trọc rửa ra, không nghĩ lại đánh thức bảo bối đang mê man. Ánh mắt Nguyệt Thu Triệt mờ mờ, khàn khàn nói: “phụ thân..” Lại cảm giác được vị trí ngón tay, trên mặt liền ửng đỏ.

“Triệt nhi ngoan, để phụ thân giúp Triệt nhi tẩy sạch, nếu không thân thể không thoải mái.”

“Ân.” Thả lỏng thân mình, thuận tiện cho ngón tay tiến vào.

Qua một hồi lâu, Nguyệt Như Tuyết mới giúp Nguyệt Thu Triệt tẩy rửa thân mình sạch sẽ, đem hân nhẹ nhàng đặt bên trên thềm đá, cũng chính mình rửa sạch sẽ một chút. Sau đó ôm Nguyệt Thu Triệt trở về giường, vít xuống chăn nệm đã bẩn, thay bằng một bộ mới, rồi hôn khẽ lên môi bảo bối, cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

20. Chương 20

Nguyệt Như Tuyết chậm rãi mở hai mắt, nhìn thoáng qua Nguyệt Thu Triệt đang ngủ say, lại nhìn ra bên ngoài, phỏng chừng đã đến giữa trưa, cũng nên thức dậy, hơn nữa Triệt nhi chắc cũng đã đói bụng. Vì thế cười tà mị, chậm rãi hôn lên bảo bối đang ngủ say, xâm nhập đầu lưỡi, khuấy động người đang ngủ.

“Ân...Ân...” Bảo bối đang say ngủ phát ra một tiếng rên, dần dần mở hai mắt.

Nguyệt Như Tuyết chậm rãi rời đi, ôn nhu cười nói: “Sớm an, Triệt nhi.”

Cuối cùng thấy rõ ràng trước mắt mình là khuôn mặt hoan hỉ của phụ thân, Nguyệt Thu Triệt cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Sớm an, phụ thân.” Nhưng lại nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, khuôn mặt không tự chủ được liền đỏ lên, ngượng ngập nói: “phụ thân, tối hôm qua ta...Chúng ta...”

“Tối hôm qua Triệt nhi gọi tên phụ thân thật nhiệt tình a, như thế nào lập tức liền quên tên phụ thân vậy! Gọi lại cho phụ thân nghe một chút. Phụ thân thích Triệt nhi gọi tên phụ thân.” Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy mặt Nguyệt Thu Triệt ngày càng đỏ, tiểu đông tây này thật dễ thẹn thùng mà! (tiểu đông tây = vật nhỏ đáng yêu)

“Tuyết, sớm an.” Nguyệt Thu Triệt ngượng ngập nói, lại thấy Nguyệt Như Tuyết càng ôn nhu tươi cười, liền lập tức nói thêm: “phụ thân, cũng không thể gọi Tuyết mà không gọi phụ thân được?”

“Vừa gọi phụ thân lại vừa gọi Tuyết, vậy phải gọi thế nào a? Tuyết phụ thân? Phụ thân Tuyết? Đều rất khó nghe nga!” Nguyệt Như Tuyết cau mày nhìn Nguyệt Thu Triệt.

Nhìn thấy biểu cảm như thế của Nguyệt Như Tuyết, Nguyệt Thu Triệt buột miệng cười, lại vỗ vỗ lên đầu Nguyệt Như Tuyết, sau đó thở dài nói: “phụ thân thật ngu ngốc nga! Ý của Triệt nhi là có lúc Triệt nhi sẽ gọi phụ thân, có lúc lại gọi Tuyết, bởi vì Triệt nhi muốn cho mọi người biết Tuyết là phụ thân của Triệt nhi thôi!”

“Nga, lá gan Triệt nhi ngày càng lớn, dám mắng phụ thân ngu ngốc, xem phụ thân trừng phạt người như thế nào!” Nguyệt Như Tuyết hung ác nói, nhưng không cách nào che dấu sự mừng rỡ cùng vui mừng, hướng Nguyệt Thu Triệt mà hạ ma chưởng.

“A, không cần, phụ thân!” Nguyệt Thu Triệt lập tức trốn tránh, lại quên hôm qua đã vận động quá độ, cả người mệt mỏi vô lực, kêu lên một tiếng đau đớn, thuận thế ngã vào lòng Nguyệt Như Tuyết, dầm dẫm lên ngực phụ thân nói: “Đều là Tuyết làm hại!”

“Đúng rồi, phụ thân thiếu chút nữa đã quên, ngày hôm qua Triệt nhi đã là người của phụ thân.” Nguyệt Như Tuyết vui mừng nói.

“Tuyết cũng là người của Triệt nhi mà!” Nói xong, Nguyệt Thu Triệt mới ý thức được mình vừa nói gì, liền đỏ mặt.

“Đúng vậy, Tuyết cũng là người của Triệt nhi.” Nhìn tiểu mỹ nhân đang tựa vào mình, thanh âm Nguyệt Như Tuyết càng thêm ôn nhu.

“Nhưng về sau Tuyết không được thích người khác.” Tuy rằng thẹn thùng nhưng Nguyệt Thu Triệt vẫn mãnh liệt nói.

Không thể tưởng tượng được Triệt nhi đối với chính mình lại độc chiếm mạnh như vậy, trong lòng thập phần vui mừng, “Ta chỉ yêu một mình Triệt nhi nga!”

“Nga, vậy về sau Tuyết không được đến Thủy Các nữa...” thanh âm Nguyệt Thu Triệt có điểm quật cường lại có điểm bất an.

“Hảo, có Triệt nhi, Tuyết cam đoan không tìm những người khác, được không?” Ôm chặt bảo bối đang bất an, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu vuốt ve tấm lưng trắng nõn.

“Triệt nhi yêu nhất Tuyết, cũng yêu nhất phụ thân.” Nghe được Nguyệt Như Tuyết nói như vậy, trong lòng Nguyệt Thu Triệt liền cảm thấy ngọt ngào.

Tiếp tục chìm đắm vào khung cảnh lãng mạn, cho đến lúc Nguyệt Thu Triệt phát hiện ánh mắt nóng bỏng của Nguyệt Như Tuyết nhìn mình, mới ý thức được lúc này bản thân đang ngồi trên người phụ thân, tư thế cực kỳ ám muội. Hơn nữa, bởi vì động tác lúc này, chân bông cơ hồ đã lộ khai thân thể, có thể nhìn thấy trên người dấu hôn khắp mọi nơi, tạo nên hương vị *** mị, xinh đẹp.

Mặt nhất thời giống như bị hỏa thiêu, lại thấy Nguyệt Như Tuyết không ngại ngần chăm chú nhìn chính mình, Nguyệt Thu Triệt phần hận đẩy phụ thân ra, muốn xuống giường mặc quần áo, không ngờ chân mới chạm xuống đất liền muốn ngã xuống. May mắn Nguyệt Như Tuyết nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy bảo bối sắp tiếp xúc với mặt đất.

“Triệt nhi hôm nay muốn làm gì thì nói phụ thân giúp. Bây giờ phụ thân giúp Triệt nhi mặc quần áo, sau đó rửa mặt chải đầu, hôm nay chúng ta ở trong phòng ăn cơm được không?” Nguyệt Như Tuyết vỗ về khuôn mặt Nguyệt Thu Triệt, ôn nhu hỏi.

Nghĩ đến thân thể của chính mình, Nguyệt Thu Triệt đành bắt đầu gật đầu.

Giúp Nguyệt Thu Triệt mặc quần áo xong, liền phân phó Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh đã sớm đợi ngoài cửa tiến vào.

Hai người rất nhanh rửa mặt chải đầu xong, chờ Nguyệt Tinh mang cơm trưa đến, Nguyệt Như Tuyết liền phân phó hai nàng lui đi, chính mình ôm bảo bối vào lòng ụ cơm, thỉnh thoảng trao đổi vài nụ hôn ngọt ngào.

“Uy, Nguyệt Trúc, ngươi có thấy hay không, trên cổ Thiếu chủ...” Trên đường trở về, Nguyệt Tinh hỏi Nguyệt Trúc đi bên cạnh mình, trên mặt là một mảnh đỏ ửng.

“Ngươi nói là dấu hôn a, ai có thể làm ngoài Cung chủ?” Nguyệt Trúc thản nhiên nói, giống như đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.... (Thiên kinh địa nghĩa = bình thường, hiển nhiên)

“Nhưng, Cung chủ và Thiếu chủ là nam, hơn nữa lại là phụ tử...” Nguyệt Tinh chần chừ nói.

“Người ở Nguyệt Thanh cung sẽ không để ý đến điều này, chúng ta đều hi vọng Cung chủ và Thiếu chủ được hạnh phúc, không phải sao.”

“Cũng đúng, dù sao đối với chúng ta thì bọn họ hạn phúc là trọng yếu nhất, hơn nữa Cung chủ và Thiếu chủ thật xứng đôi ngà, một người xinh đẹp lại lạnh lùng, một người thì ôn nhu!” Nguyệt Tinh sùng bái nói, một chút cũng không giống với bộ dáng thẹn thùng và chần chừ vừa rồi.

Nguyệt Trúc buồn cười nhìn phản ứng của Nguyệt Tinh, liền đi nhanh lên phía trước, nàng phải đem tin tốt lành này thông báo cho Đường chủ cùng Lâu chủ, dù sao bọn hắn cũng đã sớm nhìn ra cảm tình của Cung chủ đối với Thiếu chủ.

21. Chương 21

Cơm nước xong, Nguyệt Thu Triệt chơi đùa những ngón tay thon dài của Nguyệt Như Tuyết, một ngón rồi một ngón, có điểm nhảm chán, “Phụ thân, Triệt nhi không thể đi ra ngoài được sao?”

“Hôm nay Triệt nhi không thể đi lại, phụ thân ở cùng Triệt nhi, Triệt nhi muốn làm gì?”

“Triệt nhi muốn nghe phụ thân đánh đàn.” Nguyệt Thu Triệt ôm lấy cổ Nguyệt Như Tuyết, nói.

“Hảo, chúng ta ra lương đình.” Nguyệt Như Tuyết liền ôm lấy Nguyệt Thu Triệt, bước đi.

“Phụ thân, Triệt nhi không phải tiểu hài tử, có thể chính mình tự đi rồi.”

“Nhưng phụ thân thích ôm Triệt nhi mà!” Nguyệt Như Tuyết làm bộ đáng đáng thương.

Không nghĩ đến phụ thân lại có biểu cảm này, Nguyệt Thu Triệt đành phải miễn cưỡng đồng ý: “Vậy được rồi.”

Trong lương đình, thỉnh thoảng lại có tiếng đàn truyền ra, một thân ảnh bạch sắc xinh đẹp mà lạnh lùng đang tảo nhã chơi đàn, vừa sững nhìn lại ôn nhu nhìn thân ảnh bạch sắc khác trong lòng mình, thân mật dựa vào nhau.

Khúc nhạc kết thúc, nhìn người trong lòng đã ngủ say, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu cười, liền sau đó không còn thấy thân ảnh hai người.

Nguyệt Như Tuyết cùng Nguyệt Thu Triệt mỗi ngày đều như hình với bóng được gần một tháng. Trong một tháng này, Nguyệt Thu Triệt cảm giác chính mình quả thực rất hạnh phúc như trên thiên đường, cả ngày trong lòng luôn lâng lâng, trừ bỏ những lúc phụ thân thường thường làm gì đó khiến chính mình mặt đỏ tim đập.

Cho nên, lúc này Nguyệt Thu Triệt tỉnh lại phát hiện Nguyệt Như Tuyết chưa cười với mình, nói “sớm an, Triệt nhi”, thì đã không thấy, trong lòng liền có cảm giác kì quái. Nhưng ngẫm lại, có thể phụ thân có việc gấp phải đi nên sợ đánh thức chính mình!

Nghe được trong phòng có động tĩnh, Nguyệt Trúc gõ gõ cửa, “Thiếu chủ, ta cùng Nguyệt Tinh vào nhé.”

Thấy khuôn mặt trầm mặc của Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Trúc cười nói: “Cung chủ đi ra ngoài, trong chốc lát sẽ về, còn bảo chúng ta không cần đánh thức Thiếu chủ.”

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, rửa mặt chải đầu xong, hỏi: “Phụ thân đi nơi nào?”

“Hình như là Thủy Các.” Nguyệt Tinh chần chừ nói.

“Thật sao?” Nguyệt Thu Triệt tựa tiểu phi tiểu nói một câu, liền rời đi.

“Nguyệt Tinh, ngươi là đồ dần, nói cho Thiếu chủ làm chi a, ngươi muốn nói cũng lựa lời mà nói cho đúng! Nói cái này khiến người khác dễ hiểu lầm mà!” Nguyệt Trúc hỗn hển nói.

“Ta không dám a, ngươi không nghe vừa rồi lời nói của Thiếu chủ tràn ngập sát khí dao, ta rất hoảng sợ, muốn giải thích thì Thiếu chủ đã đi rồi.”

“Ai, chỉ có thể chờ Cung chủ trở về nói rõ ràng sự tình cùng Thiếu chủ thôi, dù sao cũng không có việc gì lớn.” Nguyệt Trúc bất đắc dĩ nói.

Trong lòng Nguyệt Thu Triệt rất tức giận, tiếng đàn cũng vì thế mà trở nên lộn xộn, hai tay dùng sức đánh lên huyền cầm, phát ra âm thanh chói tai “Tranh~”, sau đó cố nén cảm xúc, mở miệng nói: “Anh, ngươi có biết phụ thân đi Thủy Các làm gì không?”

Đột nhiên một bóng đen xuất hiện, thành thật trả lời: “Thuộc hạ không biết.”

Bóng đen nghĩ Nguyệt Thu Triệt sẽ không nói nữa, chuẩn bị lui ra, lại nghe thấy thanh âm vị Thiếu chủ kia: “Anh, ba canh giờ sau ngươi đến báo với phụ thân...” Bóng đen chần chừ một chút, lập tức gật đầu, bóng đen dám khẳng định, vừa rồi ánh mắt và thanh âm của Thiếu chủ đều lộ ra hưng phấn cùng vui sướng khi người khác gặp họa.

22. Chương 22

Nguyệt Như Tuyết xử lý xong chuyện ở Thủy Các, liền lập tức trở về Tuyết Triệt, nghĩ đến: Triệt nhi lúc này chắc cũng đã rời giường, không thấy mình lâu như vậy, chỉ sợ đã giận dữ.

Trở lại Tuyết Triệt, không thấy thân ảnh của Nguyệt Thu Triệt, liền nhíu mày:

“Nguyệt Trúc, Thiếu chủ đâu?”

“Bẩm cung chủ, nửa canh giờ trước Thiếu chủ đã thức giấc, rửa mặt xong liền rời đi.” Nguyệt Trúc cung kính nói.

Nguyệt Như Tuyết thân nhiên gật đầu, tỏ vẻ đã biết, vậy ở đây chờ một lúc cũng được.

“Nhưng...” Nguyệt Trúc chần chừ, lại thấy ánh mắt Cung chủ, liền run sợ, lập tức mở miệng: “Chính là Nguyệt Tinh nhất thời nhanh miệng, nên Thiếu chủ đã biết Cung chủ đến Thủy Các.” Nói xong liền nơm nớp lo sợ, trong lòng thầm mắng Nguyệt Tinh: tội của ngươi bắt ta chịu oan a!

Ánh mắt Nguyệt Như Tuyết hơi di động, liền khôi phục lại bình tĩnh, thản nhiên nói: “Người lui ra đi.”

Nguyệt Trúc nhẹ nhàng thở ra, liền rời đi, quyết định tìm Nguyệt Tinh tính toán sổ sách.

Sau khi Nguyệt Trúc lui ra, khoe miệng Nguyệt Như Tuyết thoáng gọi lên một nét tươi cười: “Đứa nhỏ này, khẳng định là đến nơi nào đó hờn dỗi, một lát nữa mình sẽ đi tìm, trước tiên phải đến Sóc Âm lâu giải quyết một số việc.”

Đại sảnh Sóc Âm lâu.

Nguyệt Như Tuyết bình tĩnh nghe Ấn Thủy náo loạn cùng Phong Vụ đang cười nhạo, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ tại lúc quyết định nói một số câu, mà mọi người cũng đều đã thành thói quen, không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, cho nên cũng không ảnh hưởng đến chính sự.

Bỗng nhiên, một bóng đen quỳ gối dưới đại sảnh.

Thấy bóng đen, đôi mắt Nguyệt Như Tuyết liền dao động: không phải Ảnh phải ở bên cạnh Triệt nhi sao?

“Bẩm Cung chủ, Thiếu chủ có chuyện bảo Ảnh bẩm báo lại Cung chủ.” Ảnh vẫn nói một cách đúng mực, chỉ là đôi mắt thoáng hiện một tia lo lắng.

Mọi người ở đại sảnh đều là cao thủ, thấy ánh mắt như vậy nhất thời sững sờ, phản ứng kia thật độc nhất vô nhị đi.

Thiếu chủ bảo ảnh nói gì, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.

Không để ý nơi này có nhiều người, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Nói.”

“Thiếu chủ bảo thuộc hạ báo với Cung chủ: hần bước chân vào giang hồ.” Thanh âm trong trẻo của Ảnh kể rõ, đối với mỗi người ở Nguyệt Thanh cung đều là tin tức kinh thiên động địa.

“Cái gì! Thiếu chủ ra cung.” Người đầu tiên ồn ào luôn là Ấn Thủy, còn tưởng rằng vì Nguyệt Thu Triệt lo lắng, không ngờ lại nói, “Cũng không gọi ta đi chơi, thực không có nghĩa khí, tốt xấu ta cũng đem y thuật dạy cho hần nha, quý hẹp hòi!” Nói xong liền bĩu môi, giống biểu tình của tiểu hài tử, thật khó có thể tưởng tượng người này là y thánh.

“Cung chủ, nên làm gì bây giờ?” Lam Tâm lo lắng nhìn biểu tình trầm tĩnh của Cung chủ.

Nguyệt Như Tuyết không trả lời vấn đề của Lam Tâm, chỉ hỏi Ảnh: “Thiếu chủ mang theo vật gì rồi đi?”

“Ngân lượng, giải độc đan cùng độc dược.” Ảnh trả lời ngắn gọn vấn đề của Nguyệt Như Tuyết.

“Người đuổi theo Triệt nhi, âm thầm bảo hộ.” Nguyệt Như Tuyết lập tức phân phó.

“Vâng.” Vừa nói xong liền không thấy thân ảnh.

“Cung chủ, ngài không cần lo lắng cho Thiếu chủ, ta nghĩ trên giang hồ có thể thắng được Thiếu chủ không vượt qua ba người.” Phong Vụ nhìn Nguyệt Như Tuyết nói, bọn hần cũng biết đối với Nguyệt Như Tuyết, thiếu chủ có vị trí như thế nào, nếu Thiếu chủ bị người nào dả thương, bọn hần cũng không khó tưởng tượng được kết thúc bi thảm của người kia, mà khi đó không cần Cung chủ phải nói ra, bọn hần nhất định trước hết cho người kia thấy kết quả.

Nguyệt Như Tuyết gật gù đầu đáp lại lời nói của Phong Vụ, “Vụ, giám sát hướng đi của Triệt nhi giao cho Lưu Vụ đường, Minh, Hắc Ảnh âm thầm bảo hộ.”

“Vâng.” Phong Vụ cùng Thôi Tường Minh đồng thời đáp.

Nguyệt Như Tuyết một mình trở lại Tuyết Triệt, một mình ngồi ở trong lương đình chơi đàn, khoe miệng gọi lên nụ cười bất đắc dĩ: “Đứa nhỏ này, từ lúc nào nghịch ngợm như vậy!” Lập tức lại tỉnh ngộ nói: “Ài, đều do chính mình sủng mà thành, nhưng như vậy cũng tốt!”

23. Chương 23

Nguyệt Thu Triệt vô cùng thoải mái và khoái trá, tiêu sái đi trên đường, nhìn đông nhìn tây. Trên thực tế, hẳn đối với mọi thứ chung quanh đều rất tò mò, hưng phấn, vì kiếp trước hẳn là đứa con của tổng tài, nên không được tiếp xúc với chuyện bên ngoài, cái gì cũng đều là tinh anh giáo dục, cho dù thời điểm kia hẳn mới mười tuổi. Đến nơi này, Nguyệt Thu Triệt cũng chưa bao giờ rời khỏi phụ thân, nếu không phải trong lòng ghen tuông, phỏng chừng cũng không ra ngoài một mình. Ai, hiện tại hẳn đã bắt đầu nhớ phụ thân a!

Nhưng hiện tại có thể thử cuộc sống giang hồ mà hẳn ao ước, dù sao khi hẳn còn là Dương Vũ Phong, thời gian buồn tẻ hẳn đều đọc tiểu thuyết võ hiệp a. Lần này chính mình phải hảo hảo chơi một chút, khoe miệng cong lên gợi một nụ cười xinh đẹp, liền bước nhanh hơn, hy vọng lúc mình đối bụng thì đã đến được thành trấn.

Lâm Dương thành, là một trong ba thành thị lớn nhất Thương Lục quốc, hai thành còn lại là Lô Lâm, Cổ Ngàn.

Nguyệt Dương tửu lâu là tửu lâu tốt nhất Lâm Dương, không chỉ bởi nó có mỹ vị đệ nhất, mà còn vì không ai biết phía sau nó, lão bản là ai, cũng không biết vì cái gì mà không ai dám ở Nguyệt Dương tửu lâu giường oai. Tửu lâu được sắp xếp: lầu một là đại sảnh, tuy rằng nhiều người nhưng vô cùng sạch sẽ, không hề náo loạn, hơn nữa là nơi thám thính, trao đổi tin tức sôi nổi nhất; lầu hai – Nhã Các là một gian phòng trang nhã, thanh lịch, yên tĩnh, bình thường chỉ người có tiền hoặc công tử thế gia ở đây; lầu ba và hậu viện là khách phòng, lầu ba gồm những gian phòng bố trí giống nhau, hậu viện chỉ có ba tiểu viện, phân biệt: Dương, Tinh, Nguyệt, đặc biệt không ai biết có người nào đã từng ở qua Nguyệt viện.

Lúc này đại sảnh Nguyệt Dương tửu lâu, không khí náo nhiệt, những người ở khắp nơi tụ tập, đàm luận sự tình lớn nhỏ trên giang hồ.

Một bàn gần cửa sổ, có ba nam một nữ đang ngồi, đều thu hút sự chú ý của người trong đại sảnh, bởi vì họ đều là tuấn nam, mỹ nữ, hơn nữa y phục sang trọng, mà bốn người giống như thói quen, cũng không để ý đến người khác nhìn mình.

“Ca ca, không tốt nga, vừa rồi đáng lẽ nên đến Nhã Các!” Đông Phương Thiển một thân y phục phấn hồng, ai oán nói, khuôn mặt kiêu diễm trắng như sứ cang điểm mấy mạt tư sắc.

“Thiên nhi!” Ngồi bên cạnh Đông Phương Thiển là ca ca của nàng, một thân bạch sắc, ôn nhu khuyên nhủ, khóe môi mỉm cười như một xuân phong.

Đông Phương Thiển thấy ca ca của mình cười ôn nhu, không nói thêm một tiếng, mãi miết ăn cơm.

Ngồi ở đối diện là nam tử tà mị, vận y phục lam sắc, tên gọi Hàn Tinh: “Đông Phương, giờ chúng ta đi nơi nào a?” Hảo tâm mở ra đề tài, lại quay đầu nháy mắt với nam tử anh tuấn bên cạnh: “Bắc Đường, người có ý kiến gì a?”

Bắc Đường nhìn hẳn một cái, phun ra hai chữ “nói sau.” Cầm lấy chén rượu, uống một hớp.

“Xem ra mị lực của ta đối với hai người các người, Đông Phương cùng Bắc Đường, căn bản là vô dụng thôi!” Ai oán thở dài, Hàn Tinh tiếp tục uống rượu, ôn nhu mỉm cười, liếc mắt một cái nhìn Bắc Đường cùng Đông Phương.

“Ta thật sự không rõ vì cái gì mà Tinh Kiếm sơn trang lại có người như người.” Đối với cái liếc mắt của nam nhân, trong lòng Bắc Đường nảy lên một trận ác hàn.

“Đường đường là công tử của Bắc Đường thế gia như thế nào có thể nói ra những lời tổn thương lòng người mà ~” Lại tiếp tục ai oán.

Bỗng nhiên, đại sảnh náo nhiệt nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe vài tiếng hút không khí. Liên thấy một nam tử xinh đẹp, y phục bạch sắc, phong hoa tuyết đại, đôi mắt trong suốt như thu thủy, thần thái nhộn nhạo khác thường.

Nguyệt Thu Triệt trong lòng thực kích động, rốt cục cũng đi tới khách *** trong truyền thuyết, mà chính mình cũng đối bụng không chịu nổi, cho nên nhìn thấy tử lâu trong lòng vô cùng hưng phấn, lập tức cất bước đi vào.

Tại sao lại im lặng như vậy a, nhìn nhìn bốn phía, sao mọi người là đều lộ ra bộ dạng này, có người còn chảy nước miếng. Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện của mình.

24. Chương 24

Nguyệt Thu Triệt nhìn thoáng qua người kia ăn mặc bình thường, áo lam, tay cầm một chiếc khăn màu trắng sạch sẽ, một khăn vắt qua vai, lúc này không rời mắt khỏi mình, nghĩ hẳn là tiểu nhị, lập tức nói:

“Tiểu nhị, còn chỗ không?”

Khách nhân nghe thanh âm thản nhiên, nhất thời rời đi lực chú ý, tiếp tục bàn chuyện của mình, nhưng ngẫu nhiên vẫn nhìn sang Nguyệt Thu Triệt.

Tiểu nhị cũng lập tức hoàn hồn, tiến lên cười cười, nhiệt tình nói: “Hoan nghênh khách quan, không biết ngài muốn ở đại sảnh dùng cơm hay là lên Nhã Các?”

Nguyệt Thu Triệt nghĩ nghĩ, trong đại sảnh nhiều người, hơn nữa có thể nghe được không ít tin tức giang hồ, vì thế nói: “Đại sảnh đi, cho ta vị trí gần cửa sổ là được.”

Tiểu nhị lập tức dẫn Nguyệt Thu Triệt đi đến cái bàn bên cửa sổ, cũng là cái bàn cạnh bàn của Đông Phương Mạch, xoa xoa mặt bàn hỏi: “Khách quan muốn dùng gì?”

Nguyệt Thu Triệt cũng không biết nơi này có cái gì ăn ngon, lúc ở Nguyệt Thanh cung đều do Nguyệt Trúc an bài, đành phải gọi những thứ ngon ngon là được.

Hàn Tinh hướng Đông Phương Mạch cùng Bắc Đường Hạo cười thâm ý, buông cái chén trong tay, chậm rãi đến bên bàn Nguyệt Thu Triệt, cười tà mị: “Không biết ta có điểm phúc được ngồi ở đây không?”

Nguyệt Thu Triệt tiếp tục thêm đồ ăn vào cái bụng trống rỗng, làm như không nghe thấy.

Hàn Tinh cũng không để ý, tự nhiên ngồi xuống, còn có hứng thú thưởng thức Nguyệt Thu Triệt ăn cơm. Nguyệt Thu Triệt cũng coi người nọ như không khí, tiếp tục ăn.

Người ở đại sảnh cũng quay đầu nhìn cái bàn, có chút tò mò, hâm mộ.

Một hồi lâu, Nguyệt Thu Triệt rốt cục ăn no, buông bát, thản nhiên nhìn người bên cạnh liếc mắt một cái.

Lúc này Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Thiển cũng đứng dậy, đi lại nơi này, Đông Phương Mạch mỉm cười giải thích: “Hàn Tinh có chỗ thất lễ. Mong công tử thứ lỗi.”

Nhìn thấy người trước mắt ôn hòa, cặp mắt tràn ngập ấm áp nhưng lại thản nhiên xa cách xung quanh, Nguyệt Thu Triệt bỗng nhiên nghĩ tới phụ thân, phụ thân cũng đối với mình lộ ra ôn nhu tươi cười, mà chỉ có thời điểm nhìn mình, phụ thân mới có ôn nhu, hơn nữa trong mắt lại vô hạn sùng nịnh, sau lại càng nhiều thâm tình, yêu say đắm.

Nghĩ vậy, liền hướng người tới mỉm cười, thản nhiên nói: “Không có việc gì.” Nhất thời trong đại sảnh lại vang lên từng trận hút không khí.

Nhìn nụ cười khuynh thành kia, Đông Phương Mạch sửng sốt, phát hiện tâm tình bình lặng của mình bỗng động một chút, vội vàng che dấu nói: “Tại hạ Đông Phương Mạch, còn đây là muội muội Đông Phương Thiển.”

“Tại hạ Bắc Đường Hạo.” Bắc Đường Hạo tự giới thiệu với Nguyệt Thu Triệt.

“Ta là Hàn Tinh, người gọi là gì a?” Hàn Tinh lại cười, cảm thấy hứng thú nói.

“Dương Vũ Phong.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói ra tên ở kiếp trước.

“Dương Vũ Phong, tên thật đẹp.” Hàn Tinh khen ngợi, còn nói thêm: “Các người đừng khách khí a, ngồi xuống a!”

Đông Phương Mạch nhìn Nguyệt Thu Triệt, bất đắc dĩ cười cười, Bắc Đường Hạo còn trừng mắt liếc nhìn Hàn Tinh một cái, hai người đều ngồi xuống. Đông Phương Thiển cũng theo ca ca, ngồi bên cạnh.

Hàn Tinh một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, cười hỏi Nguyệt Thu Triệt: “Người định đi đâu a? Có lẽ chúng ta cùng đường.”

Bắc Đường Hạo đành phải thay Hàn Tinh lỗ mãng này giải thích: “Mạo muội, người này chính là như vậy.”

Lắc đầu tỏ vẻ không để ý, Nguyệt Thu Triệt chỉ cho rằng Hàn Tinh là người thẳng thắn mà thôi, hơn nữa hẳn đối với ba người có phong cách khác nhau trước mặt cũng không có cảm giác chán ghét, trong lòng không khỏi nghĩ đến: Đây đều là công lao của phụ thân, nên mình mới có thể mở lòng với người khác, cũng chú ý tới xung quanh, cảm giác được mọi người ở Nguyệt Thanh cung đối với chính mình thật tốt. Phụ thân, mình bỏ đi như thế này, hẳn có thể sinh khí hay không? Đột nhiên phát hiện chính mình thất thần, liền thấy có lỗi, cười nói: “Ta còn không biết đi đâu cơ? Lần này chỉ là đi chơi.”

“Vậy chúng ta đi cùng nhau đi, trên đường có thể hỗ trợ lẫn nhau.” Đông Phương Mạch nói ra những lời này, trong lòng lại nổi lên một sự chờ mong.

Bắc Đường Hạo cũng gật gật đầu, hẳn đối với tuyệt mỹ thiên hạ trước mắt có một tia hứng thú, hẳn chưa nghe nói qua trong giang hồ có tuyệt mỹ thiên hạ như thế này a, chỉ sợ ngay cả Hương Vân lâu – Liễu Tương Vân cũng theo không kịp.

Hàn Tinh cũng hòa theo: “Người lớn lên xinh đẹp như vậy, so với ta còn xinh đẹp hơn, nhất định không ít người ngấp nghé mỹ mạo của người, vừa hay chúng ta có thể giúp người đuổi những người đó đi a!”

“Xinh đẹp, ta sao?” Nguyệt Thu Triệt nghi hoặc hỏi, cũng khó trách hẳn lại như vậy, người ở Nguyệt Thanh cung bộ dáng không giống nhau, hơn nữa trong lòng Nguyệt Thu Triệt, phụ thân mới là xinh đẹp nhất, cho nên hẳn với khuôn mặt mình chính là một cảm giác kinh diễm cũng không có, nhìn qua chỉ thấy khuôn mặt có điểm yếu đuối.

Mọi người không hẹn cùng gật đầu, Hàn Tinh bổ sung: “Khuôn mặt của người, không biết khiến cho bao nhiêu người ghen tị, hâm mộ a! Cũng sẽ mang đến cho người vô số phiền toái. Ít nhất cho tới nay ta xem qua không ít mỹ nhân a. Ai, người có thể xinh đẹp so với ta cũng không có mấy, ta thật hâm mộ người nga!”

Đó là bởi vì người chưa từng gặp qua phụ thân, nghĩ đến đây, trong lòng Nguyệt Thu Triệt lại cảm thấy ngọt ngào.

25. Chương 25

“Có lẽ sánh được với mỹ mạo của Dương Vũ cũng chỉ có cung chủ Nguyệt Thanh Cung – Nguyệt Như Tuyết chứ?” Bắc Đường Hạo chậm rãi nói, gọi thẳng tên, ngôn ngữ kéo gần khoảng cách lại toát ra mấy phần hướng về Nguyệt Như Tuyết.

Nghe được tên phụ thân, mặt Nguyệt Thu Triệt vẫn tĩnh bơ, nhưng nội tâm chấn động.

Đông Phương Mạch cũng ôn tồn nói: “Chỉ tiếc là mấy năm nay người này đều không xuất hiện, những người từng được gặp chỉ có gia chủ của nhất trang lâu hai vị thế gia, còn có người của Thiếu Lâm, Vũ Đường mà tuổi tương đối cao. Chỉ biết người này xinh đẹp nhưng lạnh lùng, tuyệt đại tao nhã không ai bằng, võ công

lại càng không ai bằng, trên giang hồ là một thần thoại. Sau khi sáng lập Nguyệt Thanh cung, không xuất hiện trên giang hồ nữa.”

Nguyệt Thu Triệt vẫn biết phụ thân mình rất lợi hại, không nghĩ tới....Hiện tại nghe thấy, trong lòng khó tránh khỏi rung động, cảm giác đối với phụ thân lại thêm vài phần yêu thương.

“Đúng vậy, đúng vậy, từ nhỏ ta thường nghe cha ta nhắc tới chuyện của Nguyệt Như Tuyết, chỉ là không được gặp mặt! Chúng ta thảo luận chuyện trước mắt đi!” Hàn Tinh đề nghị.

Bắc Đường nghe Hàn Tinh nói như thế, cũng phục hồi lại tinh thần, giải thích: “Ba năm một lần, đại hội võ lâm minh chủ lại diễn ra, lần này tổ chức ở Thâm Minh lâu, chúng ta có ý định đi xem, Dương Vũ có hứng thú không?”

“Đại hội võ lâm”, vừa nghe thấy điều này, nhân tình Nguyệt Thu Triệt liền sáng lên, vì thế gật đầu nói: “Muốn đi, nghe nói chơi vui lắm.”

Đông Phương Mạch nghe Nguyệt Thu Triệt nói thế, chính là đáp ứng đồng hành cùng bọn hắn, trong lòng liền vui vẻ, nói: “Vậy Dương Vũ đi cùng chúng ta đi.”

Nguyệt Thu Triệt gật đầu đáp ứng, nhưng trước tiên muốn đi mua vài thứ.

“Bây giờ chúng ta sắp xếp phòng nghỉ, buổi tối đi ra ngoài ngao du!” Hàn Tinh hưng phấn nói

Mọi người đang chuẩn bị đứng dậy, Bắc Đường Hạo lại thấy ánh mắt chưởng quầy hướng bọn hắn, rồi vội vàng đi tới.

Chưởng quầy nhìn Nguyệt Thu Triệt cung kính nói: “vị công tử này, lão bản của chúng ta thỉnh ngài cùng bằng hữu đến hậu viện gặp mặt.”

Đông Phương, Bắc Đường đều nghi hoặc nhìn Nguyệt Thu Triệt, lão bản của Nguyệt Dương tửu lâu lại muốn gặp mặt, từ trước đến nay lão bản vẫn là một người bí ẩn.

Nguyệt Thu Triệt cũng không biểu hiện gì, chỉ là gật gật đầu.

Chưởng quầy lập tức dẫn đường, đưa bọn hắn tới hậu viện.

Quả là hậu viện của Nguyệt Dương tửu lâu, đình đài lầu các so với gia đình giàu có càng sang trọng, thanh lịch tươi mát, mọi người đều âm thầm tán thưởng nơi này như chốn thần tiên.

Nguyệt Thu Triệt nhìn nơi này có cảm giác vô cùng quen mắt tựa hồ bố trí giống Đông Lĩnh sương của Nguyệt Thanh cung.

Bỗng nhiên, một trung niên văn sĩ nho nhã thanh tú chậm rãi đến trước mặt bọn hắn, mặc y phục xanh thẫm, đứng trước mặt Nguyệt Thu Triệt, cung kính quỳ xuống: “Tham kiến thiếu gia.” Sau đó đứng lên, chờ đợi.

Nguyệt Thu Triệt nghĩ ở Nguyệt Thanh cung mình đã từng gặp người này hay chưa, tại sao một chút ấn tượng cũng không có, liền cẩn thận đánh giá người trước mặt.

Đám người Đông Phương cũng đánh giá người trước mặt, bằng trực giác và kinh nghiệm, khẳng định người này không đơn giản, nhưng lại chưa từng nghe qua người này, chẳng lẽ hắn là lão bản đứng sau Nguyệt Dương tửu lâu. Nhìn thấy chưởng quầy cung kính đứng phía sau hắn, lập tức chứng thực suy đoán trong lòng, lại càng thêm tò mò thân phận của Nguyệt Thu Triệt.

“Người là Ngọc thúc thúc.” Nguyệt Thu Triệt dùng ngữ khí khẳng định hỏi.

Phù Ngọc, cũng là lâu chủ Thanh Ngọc lâu của Nguyệt Thanh cung, gật đầu mỉm cười thừa nhận.

Nguyệt Thu Triệt nhớ lại lúc mình bốn tuổi có gặp Phù Ngọc một lần, bởi vì Phù Ngọc là chưởng quản chính của Thanh Ngọc lâu cho nên hằng năm đều ở bên ngoài, bình thường chỉ cùng phụ thân thư từ qua lại, chính mình cũng chỉ gặp hắn một lần.

Phù Ngọc cười nói: “Lần này thiếu gia ra ngoài, người trong nhà thực sự lo lắng, ta cũng vừa mới nhận được tin tức.”

Nguyệt Thu Triệt ngượng ngùng cười, lo lắng hỏi: “Phụ thân sinh khí sao?”.

“Ta cũng không rõ. Hiện tại ta đã chuẩn bị cho thiếu gia và bằng hữu của ngươi ở tại Nguyệt viện, ta liền dẫn ngươi qua đó.” Nói xong liền đi trước dẫn đường, lại hướng chưởng quầy phân phó: “Ngươi về trước đi.”

Trên đường dẫn hần tới Nguyệt viện, Phù Ngọc nói: “Thiếu gia, xuất môn ra ngoài, chính là ngươi muốn làm, nếu không ta chỉ sợ vị trong nhà kia a!” Ai, không biết Cung chủ sẽ làm ra sự tình gì, còn có bọn người Ấn Thủy nữa chứ! Xem ra, giang hồ lại náo nhiệt rồi. Sau đó tiếp tục nói thêm: “có cái gì muốn làm, ngươi cứ phân phó người ở đây. Ta lập tức li khai, về nhà một chuyến.”

Nguyệt Thu Triệt nói: “Nơi này của Ngọc thúc thúc có được liệu hay không?”

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, đây là để làm gì? Phù Ngọc nói: “Nơi này không có nhưng ta có thể gọi người đi mua. Không biết thiếu gia định làm gì?”

“Cần một ít để giải trừ phiền toái.” Nguyệt Thu Triệt cũng không nhiều lời, đề bút viết trên giấy những thứ muốn mua, giao cho gã sai vặt.

Gã sai vặt lập tức khởi hành đi mua.

Phù Ngọc chấp tay nói: “Thiếu gia ta đây li khai trước, ngươi nhất định hết thấy phải cẩn thận. Các vị, đa tạ đã chiếu cố thiếu gia.”

Bọn người Đông Phương cũng chấp tay đáp lễ Phù Ngọc, sau khi hần rời đi, Hàn Tinh nhin không được hiểu kì, liền hỏi Nguyệt Thu Triệt: “Dương Vũ, nhà ngươi ở đâu? Nhà ngươi giống như rất có tiền a!” Quan sát hết thấy xung quanh, Hàn Tinh cảm thán nói.

Bắc Đường cũng ngật ngật đầu, “Ta chưa bao giờ nghe nói Nguyệt viện của Nguyệt Dương tử lâu đón tiếp người ngoài, hơn nữa ngay cả lão bản đối với ngươi cũng đầy quan tâm.” Trong mắt tràn đầy hứng thú, đôi mắt nhìn Nguyệt Thu Triệt cũng pha đủ thâm ý.

“Ngươi nha, nơi này thật khá nga, cảm giác như ở hoàng cung mà!” Đông Phương Thiển cũng vui vẻ phát biểu ý kiến của mình.

Nguyệt Thu Triệt không trả lời vấn đề của bọn hần, liền nói sang chuyện khác: “Ngày mai các ngươi phải đi Thẩm Minh lâu sao?”

“Đúng vậy, chúng ta định ngày mai xuất phát. Nửa tháng sau đại hội bắt đầu, lộ trình chúng ta đi ước chừng cũng mười ngày.” Đông phương Mạch trả lời vấn đề của Nguyệt Thu Triệt, trong lòng nổi lên một tia phiền muộn.

Mọi người thấy Nguyệt Thu Triệt không trả lời câu hỏi của mình, cùng cảm thấy xấu hổ, liền nói sang chuyện khác.

Chỉ chốc lát sau gã sai vặt đi mua thuốc đã trở lại, cung kính đặt dược liệu lên bàn cạnh Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt thần nhiên nói: “Ngươi giúp ta đi lấy một li nước ấm cùng một thanh dao nhỏ vào đây.”

Gã sai vặt lĩnh mệnh rồi đi, chỉ chốc lát sau trên bàn đã có đủ mọi thứ.

Tất cả mọi người rất tò mò Nguyệt Thu Triệt dùng dược liệu đó làm gì, không rời mắt nhìn chằm chằm mỗi một động tác của hần.

26. Chương 26

Nguyệt Thu Triệt thuần thực dùng thanh dao nhỏ cắt dược liệu, điều luyện biến chúng thành bột phấn xen lẫn với nhau, lại đem một bình sự trắng từ trong y phục ra, nhỏ ba giọt vào khăn lụa, sau đó bọc dược vào.

Hàn Tinh cười hỏi: “Dương Vũ, đây là cái gì a?”

“Mặt nạ da người, không phải người nói khuôn mặt của ta sẽ gây rắc rối sao?” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói, sau đó hướng gian phòng của mình đi đến.

Vài người kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, vì sao Nguyệt Thu Triệt có thể dễ dàng như vậy làm ra mặt nạ da người, lại không nói gì, đã rời đi. Bọn họ cũng đành hân huyên trong chốc lát, rồi tự về phòng của mình.

Nguyệt Thu Triệt nằm ở trên giường, lại nhìn chỗ trống bên cạnh, lộ ra vẻ mặt cô đơn. Đây mới là ngày đầu tiên xa phụ thân mà, liền không ngủ được, về sau làm sao bây giờ a? Gắt gao ôm chặt chính mình, hy vọng cản đi sự vắng vẻ xung quanh.

Một lát sau, lại nghĩ tới hành trình giang hồ của bản thân, gặp được Đông Phương, Bắc Đường, Hàn Tinh. Không biết vì cái gì một người luôn đối với mọi người lãnh đạm như hắn lại nhận họ là bằng hữu. Có lẽ do sự ảnh hưởng của người ở Nguyệt Thanh, dần dần hắn mới giảm bớt xa cách với người khác, hơn nữa cảm giác bọn họ đối với hắn là thực tâm, không có ý đồ tiếp cận vì thân thế. Nhưng cũng bởi vì lần này tâm tính hắn phần lớn là muốn vui chơi nên mới ra ngoài!

Nghĩ đến chuyện vui vẻ, Nguyệt Thu Triệt cũng dần dần tiến vào giấc ngủ, không biết mộng cái gì đẹp, trong lúc ngủ mơ, khóe miệng cong lên, gợi một nụ cười duyên dáng.

Sáng hôm sau, đám người Đông Phương Mạch đã sớm ngồi ở đại sảnh Nguyệt viện chờ Nguyệt Thu Triệt, nhàn nhả uống trà, một chút cũng không có nửa phần bộ dáng không kiên nhẫn.

Sau một lúc lâu, thấy một người mặc y phục bạch sắc, tướng mạo bình thường đi vào phòng, chỉ có đôi mắt kia giúp khuôn mặt thêm vài phần sinh khí.

Hàn Tinh hoài nghi đi đến trước mặt Nguyệt Thu Triệt, run rẩy chỉ vào hắn, lớn tiếng hỏi: “Người định nói cho chúng ta biết người là Dương Vũ Phong!”

Nhìn Hàn Tinh trước mắt làm động tác khoa trương, kì quái, Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu.

Đông Phương Mạch cười ôn nhu, nói: “Dương Vũ, cho dù người không mang mặt nạ da người, ta chắc chắn cũng bảo vệ người chu đáo.”

Bắc Đường Hạo cũng chậm rãi nói: “bây giờ và lúc đầu thật sự là quá khác biệt, đáng tiếc a!”

Hàn Tinh tà mị cười, “Như vậy xem ra ta lại là tiêu điểm của đám người chúng ta a!”

Bắc Đường Hạo liếc mắt một cái chăm chọc nhìn hắn, nói: “Cho tới bây giờ cũng không phải, Đông Phương tao nhả, Thiển nhi lại xinh đẹp động lòng người, còn người?” Phát ra một tiếng châm biếm.

“Không sao, nam nhân ghen tị thật đáng sợ.” Hàn Tinh nhìn Bắc Đường Hạo từ trên xuống dưới, nhận xét.

“Chúng ta đi dùng cơm trước, sau đó mới có thể lên đường.” Đông Phương Mạch đề nghị.

“Đi thôi.” Bắc Đường liền bước ra ngoài đầu tiên.

Có vẻ nhận thấy được cái gì đó, Nguyệt Thu Triệt nói: “Ta sẽ đến sau.” Liền đứng dậy trở về gian phòng của chính mình.

Mọi người cũng hiểu được tính khí lãnh đạm của Nguyệt Thu Triệt, nên cứ thế rời đi.

Đông Phương Mạch nhìn thấy bóng lưng của hắn, trong mắt nổi lên một tia mê mang, ngược lại một trận đau nhói.

Nguyệt Thu Triệt về đến gian phòng của mình, thản nhiên hô một tiếng: “Ảnh”. Ảnh quỳ gối trước mặt Nguyệt Thu Triệt, cung kính nói: “Thiếu chủ.”

“Phụ thân phân phó?”

“Vâng, Cung chủ lệnh cho thuộc hạ bảo hộ Thiếu chủ.”

“Phụ thân đã biết chuyện của ta, có phản ứng gì?” Phụ thân thiết là, còn coi ta là tiểu hài tử a!

“Cung chủ hỏi lúc Thiếu chủ rời đi mang theo cái gì.”

“Nga, vô luận phát sinh tình huống nào không có lệnh của ta người không được xuất hiện, chỉ có thể âm thầm bảo hộ.”

“Vâng.”

“Ta nghĩ phụ thân có thể cũng phái Hắc Ảnh cùng người của Lưu Vụ đường đến, người cũng nói với bọn hắn như vậy.”

“Vâng.”

27. Chương 27

Sau khi gặp Ảnh, Nguyệt Thu Triệt liền đến đại sảnh cùng bọn người Đông Phương Mạch ăn cơm, nhưng mới ăn được một nửa, thì có một người ăn mặc giống bộ dáng hộ vệ hùng hực xông vào, nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm người nào đó, lại nhìn về phía bàn Nguyệt Thu Triệt, nhãn tình bỗng chớp sáng lên.

Cơ hồ là chạy vội lại, kích động hô: “Thiếu gia!”

Đông Phương Mạch nghe được thanh âm quen thuộc, quay đầu nhìn, chứng kiến bộ dáng chật vật của người vừa tới, không khỏi giật mình: “A Đông, tại sao ngươi lại tới đây?”

“Thiếu gia, thiếu gia,...” A Đông thở hổn hển, nói không ra tiếng.

Bắc Đường đưa cho hắn một ly trà, ý bảo hắn uống xong, “có việc thì chậm rãi nói, thiếu gia nhà ngươi không chạy trốn đâu.”

Một bên, Nguyệt Thu Triệt vẫn tiếp tục ăn bữa sáng, chỉ là trực giác linh cảm có chuyện đã xảy ra.

Uống xong chén trà, cảm giác đã thoải mái hơn, A Đông lập tức nói với Đông Phương Mạch: “Thiếu gia, phu nhân gọi người nhanh nhanh trở về, lão gia trúng độc, đã hôn mê bất tỉnh suốt mấy ngày.”

“Cái gì!” Đông Phương Mạch nghe xong, sự tươi cười trên mặt liền mất đi, vội nói: “Ta cùng Thiên nhi lập tức trở lại.”

Hàn Tinh nhíu mày: “Đông Phương bá bá trúng độc, chỉ sợ sự tình không hề nhỏ, ta cũng đi với ngươi. Bắc Đường, ngươi thì sao?”

Bắc Đường nhìn như thể Hàn Tinh là kẻ ngu ngốc: “hai nhà chúng ta thân giao đã bao nhiêu năm, chả lẽ ta không để ý!” Lại nhìn như hỏi người đang nhàn nhã ăn bữa sáng, nhưng thấy đối phương không để ý mình, phải mở miệng nói: “Dương Vũ, không bằng ngươi đi cùng chúng ta, sau đó quay lại tham dự đại hội võ lâm cũng được.”

Đông Phương Mạch nghe được lời nói của Bắc Đường, cũng mang theo ánh mắt hỏi nhìn biểu cảm thần nhiên của Nguyệt Thu Triệt, lơ đãng biểu lộ vài phần chờ đợi.

A Đông không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao Thiếu gia cùng Bắc Đường thiếu gia lại nhân nhượng đối với người này như vậy a, người này thực bình thường a, trong mắt liền toát ra khó hiểu và xem thường.

Đương nhiên Nguyệt Thu Triệt không thấy ánh mắt chờ đợi của Đông Phương Mạch và sự xem thường của A Đông, trong lòng đang bận suy tính. Dù sao lần này ra ngoài, chính mình vốn chỉ là chơi đùa, đi nơi nào cũng giống nhau thôi, hơn nữa những người trước mắt, đối với mình tựa hồ cũng quan tâm. Vì thế liền nói: “Cũng được.”

Nghe được Nguyệt Thu Triệt đáp ứng, trong lòng Đông Phương Mạch cũng cảm thấy vui mừng, Bắc Đường cùng Hàn Tinh cũng thật cao hứng.

Sau khi quyết định, mọi người lập tức mau mấy con ngựa tốt, chạy về Đông Phương thế gia, hi vọng trước khi trời tối sẽ đến nơi.

Rốt cục lúc chạng vạng thì đã đến được Đông Phương thế gia, mới xuống ngựa, liền có hạ nhân ra đón.

“Thiếu gia, cuối cùng người đã về!” Một lão bá khoảng năm mươi tuổi ra chào đón.

“Trương bá, cha ta thế nào?” Đông Phương Mạch vội vàng hỏi.

“Còn hôn mê, phụ nhân cùng nhị thiếu gia đều đang ở trong phòng!” Trương bá lo lắng nói.

Đông Phương Mạch cùng Đông Phương Thiên vội vàng chạy tới phòng của gia chủ Đông Phương thế gia.

Bắc Đường Hạo nhíu mày, quay đầu lại nói: “chúng ta cũng đi xem sao!”

Hàn Tinh gật gật đầu, từ trước đến nay hần và Bắc Đường vẫn luôn tôn kính người này.

Nguyệt Thu Triệt cũng đi theo phía sau hai người, cũng không nói thêm bất cứ cái gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy hứng thú, muốn xem gia chủ Đông Phương gia là người như thế nào. Tuy chưa bao giờ ra ngoài giang hồ, nhưng cho dù ở Nguyệt Thanh cung, cũng nghe qua lời đồn đại về Trang lâu hai vị thế gia.

Đông Phương Thiên nhìn thấy Đông Phương Mạch xông tới, kinh hãi kêu lên: “đại ca.” Lại nhìn Đông Phương Thiên đi vào: “Thiên nhi.”

Đông Phương Thiên lập tức chạy tới đầu giường, nhìn thấy phụ thân đang hôn mê, hai mắt đều phiếm hồng.

“Thiên nhi, tình hình của cha bây giờ thế nào?” Đông Phương Mạch sốt ruột hỏi.

“Không biết, đã hôn mê suốt một tuần, cũng đã mời đại phu, nhưng họ chỉ có thể chuẩn đoán cha trúng độc, chứ không biết là độc gì.”

“Biết ai hạ độc không?” Bắc Đường hỏi.

Đông Phương Thiên lắc đầu, “Sau khi cha trúng độc, ta đã điều tra, nhưng không phát hiện được cái gì?”

“Ngay cả trúng độc gì cũng không biết, xem ra phải đi tìm y thánh.” Hàn Tinh nói.

“Chính là...” Đông Phương Thiên do dự.

“Đúng vậy, y thánh Ấn Thủy ở Nguyệt Thanh cung, chúng ta không có cơ hội gặp được hần, thậm chí ngay cả cơ hội chúng ta có thể vào được Nguyệt Thanh cung cũng rất khó. Chính là, độc của cha chỉ sợ y thánh mới có thể giải được.” Đông Phương Mạch lo lắng nói, rồi sau đó lộ ra vẻ mặt kiên định.

Bắc Đường cười khổ: “Cho nên vô luận cơ hội rất mong manh, ngươi cũng muốn thử một lần.”

Đông Phương Mạch kiên định gật đầu.

“Mê hồn.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên thốt ra hai chữ.

Nguyệt Thu Triệt vào phòng, nhìn bệnh trạng của Đông Phương Nghệ, trong lòng liền biết rõ hần trúng độc gì. Hần lại đứng vị trí gần cửa cho nên mọi người đều không chú ý. Đông Phương Thiên cũng vừa mới phát hiện ra hần.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của năm người đang nhìn mình, Nguyệt Thu Triệt thản nhiên giải thích: “Hần trúng độc mê hồn.”

28. Chương 28

Bắc Đường Hạo cười thần bí: “Làm sao Dương Vũ biết được độc mà Đông Phương bá bá trúng là mê hồn?”

“Trên vành tai hắc có mấy điểm nhỏ, điểm nhỏ đó sẽ từ trắng biến thành đen, hiện tại là màu xám, đến khi màu đen thì hắc sẽ chết.” Nguyệt Thu Triệt không để ý đến sự tươi cười của Bắc Đường Hạo có thâm ý khác, thần nhiên giải thích.

Đông Phương Mạch giống như thấy được một tia hi vọng, trên mặt cũng khôi phục tươi cười, nói với Nguyệt Thu Triệt: “Nếu Dương Vũ có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra gia sư trúng độc gì, có phải hay không có thể giải độc này?”

Nghe xong lời nói của Đông Phương Mạch, tất cả mọi người đều chờ đợi nhìn Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt thần nhiên gật đầu.

Đông Phương Thiên vội vàng tiến lên, nắm lấy bả vai Nguyệt Thu Triệt, khẩn thiết nói: “vậy nhờ người cứu cha ta, Đông Phương thế gia chúng ta nhất định sẽ khắc ghi.”

Nguyệt Thu Triệt lạnh lùng nhìn cánh tay đặt trên vai mình, nhúu nhúu mày, hắc trừ bỏ phụ thân, cũng chưa từng cùng ai tiếp xúc, lạnh lùng nói: “Buông tay!”

“A, thật xin lỗi, tính tình ta lỗ mãng!” Đông Phương Thiên vội vàng thu hồi tay của mình, xấu hổ giải thích.

“Dương Vũ, nhờ người cứu cha ta.” Đông Phương Mạch nhìn chăm chú vào Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt liếc mắt nhìn Đông Phương Mạch một cái, lập tức gật gật đầu. Trên mặt mọi người liền hiện lên vui mừng.

Nguyệt Thu Triệt đi đến bên giường, Đông Phương Thiên lập tức tránh khỏi vị trí của mình, để Nguyệt Thu Triệt giúp phụ thân mình giải độc.

Nguyệt Thu Triệt chỉ liếc mắt nhìn Đông Phương Nghi đang nằm trên giường một chút, sau đó vỗ vỗ trước ngực hắc vài cái, lấy trong nội y ra một cái chai, đổ ra năm viên thuốc, sau đó đưa cho Đông Phương Mạch, giải thích: “Từ giờ trở đi, mỗi ngày một viên, sau khi ăn viên đầu thì tỉnh, ăn xong năm viên thì khỏi hắc.”

“Cám ơn, cám ơn.” Đông Phương Mạch cảm kích nói.

“Dương Vũ, người rất là lợi hại! Ta còn nghĩ người chỉ có nhan sắc xinh đẹp mà!” Hàn Tinh cười nói.

Xinh đẹp? Trong đầu Đông Phương Thiên hiện lên mấy dấu chấm hỏi, nghi hoặc nhìn Nguyệt Thu Triệt, lại nhìn Hàn Tinh, hắc không thể nào đem khuôn mặt bình thường so sánh với khuôn mặt xinh đẹp sao. Bất đắc dĩ, đành phải nghi hoặc nhìn người đang ở đây.

Bắc Đường buồn cười nhìn vẻ mặt Đông Phương Thiên, nói: “Dương Vũ, bởi vì lớn lên rất xinh đẹp, sợ rước lấy phiền toái, cho nên dịch dung.”

Nghe xong Bắc Đường tự thuật, Đông Phương Thiên trong lòng hò hét...nói: “Ta muốn...nhìn xem a!”

Đông Phương Mạch nhìn thấy cha mình sau khi ăn viên thứ nhất vào, trên mặt dần dần xuất hiện huyết sắc, rốt cục cũng yên tâm, nói với mọi người: “Tất cả mọi người cũng vất vả cả ngày, chắc là đã đói bụng, chúng ta đi ăn cơm đi!” Lại nói với Đông Phương Thiên: “Thiên nhi, người đi gọi nương, thuận tiện đem tình hình của cha nói cho nàng biết, để nàng yên tâm.”

Đông Phương Thiên gật gật đầu, liền hướng phòng mẫu thân đi đến.

Đông Phương Thiên dìu mẫu thân – Vương Khả Dung đến cùng mọi người ăn cơm, có lẽ nghe được trọng phu mình đã được giải độc, trên khuôn mặt của nàng hiện lên vài tia vui mừng.

Thấy mẫu thân của mình đi ra, Đông Phương Mạch vội vàng ra đón, hỏi han sức khỏe của mẫu thân.

Hàn Tinh cùng Bắc Đường Hạo cũng hướng Vương Khả Dung mỉm cười. Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt chưa từng gặp mặt, Vương Khả Dung nghi hoặc nhìn con trai lớn nhất, hỏi: “Mạch nhi, vị này chính là?”

“Nương, hẳn là Dương Vũ Phong, chính hẳn đã cứu cha!” Không đợi Đông Phương Mạch mở miệng, Đông Phương Thiển ở một bên giải thích.

Vừa nghe, Vương Khả Dung lập tức cảm kích nhìn thanh niên trước mặt mình, ấn tượng đầu tiên là tính tình lãnh đạm của hẳn, lại cảm thán: đây là đôi mắt như thế nào a! Trong suốt, hững hờ, lại giống như nhìn rõ hết thấy, rất khó tưởng tượng lại xuất phát từ thanh niên nhỏ hơn con mình vài tuổi.

Nguyệt Thu Triệt nhìn thấy Vương Khả Dung mang vẻ mặt hiền lành, trong lòng dâng lên một cổ hảo cảm, nói: “không có việc gì, là bọn hẳn bảo ta cứu.”

Hàn Tinh vừa nghe, cười hài ước: “Dương Vũ, người nói như vậy, nếu chúng ta không biết người có thể giải được mê hồn, người sẽ không cứu Đông Phương bá bá sao?”

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu.

Mọi người đều là bộ dáng thảm bại, vẫn là Vương Khả Dung phản ứng trước, “Dù là như vậy, chuyện người cứu phu quân ta là sự thật. Mọi người cũng đối bụng, chúng ta ăn cơm trước.”

Vừa mới cơm nước xong, Trương bá đến báo Đông Phương Nghệ đã tỉnh, mọi người liền lập tức chạy tới.

Quả nhiên thấy Đông Phương Nghệ đang ngồi trên giường, mọi người liền đến hàn huyên, hai mắt Vương Khả Dung cùng Đông Phương Thiển đều đỏ. Đông Phương Nghệ nghe nói Nguyệt Thu Triệt cứu mình, lập tức hướng hẳn cảm ơn.

Nguyệt Thu Triệt cũng không nói thêm cái gì, thản nhiên nhận. Chính là, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không biết vì sao lại nhớ đến phụ thân. Phụ thân, Triệt nhi rất nhớ người a!

29. Chương 29

Bóng đêm nồng đậm, mặt trăng trong treo nhưng lạnh lùng chiếu sáng khắp nơi. Nguyệt Thu Triệt chậm rãi tiêu sái, nghĩ đến phụ thân ở nơi Nguyệt Thanh cung xa xôi ấy, hẳn hối hận, mặc dù mới xa phụ thân có mấy ngày, hẳn lại vô cùng nhớ nhung. Nhớ...quá, nhớ...quá, rồi đi phụ thân, chính mình cảm thấy thật cô đơn a, cho dù bên người có những bằng hữu có thể xem là tốt nhất: Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh.

Bước đi không có mục đích, cuối cùng dừng lại, thấy trên bàn đá của hoa viên là một thất huyền cầm, lại nhớ tới lúc ở Nguyệt Thanh cung cùng phụ thân chơi đàn. Chạm rãi đi lên phía trước, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng gảy thử huyền cầm, phát ra thanh âm “Tranh~”, nghĩ thầm: Âm sắc cũng không tệ lắm. Liền ngồi xuống, lướt tay chơi đàn, âm thanh nhẹ nhẹ, tịch tịch, động lòng người vang lên.

Vừa hết một khúc, Nguyệt Thu Triệt bỗng nhiên quay đầu, tươi cười, âm thanh giống như làm nũng hỏi: “Tuyệt, dễ nghe sao?” Không có âm thanh sừng nịnh đáp lại, Nguyệt Thu Triệt nhất thời tỉnh mộng, lộ ra thần sắc thất vọng. Lại thấy Đông Phương Mạch đứng phía sau mình, lập tức thu dấu cảm xúc trong mắt, thản nhiên nhìn hẳn.

Đông Phương Mạch mới từ phòng Đông Phương Nghệ đi ra, cùng phụ thân thảo luận một chút về việc trúng độc, nhìn thấy biểu cảm ngưng trọng của cha, cũng hiểu được chuyện lần này không bình thường, nếu không cha sẽ đem sự tình nói rõ ràng, cũng không miễn cưỡng, liền sớm cáo lui.

Bỗng nhiên có một tiếng đàn khiến Đông Phương Mạch chú ý, theo thanh âm liền tới phía sau người nọ đang đánh đàn. Đông Phương Mạch chỉ lắng lắng lắng nghe, tựa hồ say đắm, cho đến khi thanh âm động lòng người của Nguyệt Thu Triệt vang lên “Tuyệt, dễ nghe sao?” Liền gọi thần trí của chính mình về, vì vậy không phát hiện trong mắt Nguyệt Thu Triệt toát ra thất vọng.

Một khắc này, Đông Phương Mạch cảm thấy được lòng mình tràn ngập ghen tỵ, người kia có thể làm Nguyệt Thu Triệt lộ ra vẻ mặt như thế. Cũng giờ khắc này, Đông Phương Mạch đã minh bạch lòng mình, vì Dương

Vũ Phong mà tâm tình dao động. Nếu nói lần đầu gặp mặt chính là kinh diễm vì mỹ mạo độc nhất vô nhị kia, thì sau này chính là bội phục tài năng của Dương Vũ Phong.

“Dương Vũ, không ngủ được sao?” Đông Phương Mạch mỉm cười hỏi.

Gật gật đầu, Nguyệt Thu Triệt đối với Đông Phương Mạch có vài phần hảo cảm, có lẽ vì khuôn mặt tươi cười ấm áp kia, cho nên trong lòng Nguyệt Thu Triệt mới coi hắn là bằng hữu của mình, đương nhiên còn có Hàn Tinh cùng Bắc Đường Hạo.

“Dương Vũ, biết đánh đàn? Hơn nữa còn rất tốt.” Đông Phương Mạch vui lòng tán dương.

“Là phụ thân dạy.” Nghĩ đến trước kia, phụ thân ôm mình ngồi trong lương đình, nắm hai tay mình hướng dẫn, mang theo nụ cười làm say lòng người khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của mình, trong lòng liền ấm áp.

Đông Phương Mạch nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt đang trầm lặng, ôn nhu nói: “Dương Vũ, rốt cuộc người còn tuyệt kỹ gì nữa?”

Nghe được vấn đề của Đông Phương Mạch, Nguyệt Thu Triệt hỏi: “Tuyệt kỹ?”

“Đúng vậy.” Đông Phương Mạch cười cười, tiếp tục nói: “Người dễ dàng làm ra mặt nạ da người, hơn thế lại rất giống, nếu không nói, người khác sẽ không phát hiện; người cũng dễ dàng giải độc mê hồn; mà bây giờ ta phát hiện cầm kỹ của người cũng rất tuyệt, còn có cái gì mà ta...chúng ta không biết nữa không?”

Không nghĩ đến Đông Phương Mạch sẽ hỏi như vậy, Nguyệt Thu Triệt lắp bắp kinh hãi, nhưng chỉ thần nhiên nói: “Ta cũng không biết, làm được cái gì thì ta làm thôi.”

“Nói cũng đúng.” Đông Phương Mạch thoải mái cười, rồi lại thở dài nói: “người làm cho người khác cảm thấy người rất hưng hờ, phảng phất có một cái gì đó ngăn cách người và mọi người.” Trong lòng lại có điểm cô đơn, nghĩ đến vừa rồi Nguyệt Thu Triệt hô một tiếng “Tuyệt”, trong mắt tràn ngập ánh sáng, trong lòng lại cảm thấy chua xót không chịu nổi.

“Vậy sao? Nhưng ta ít nhất cũng xem các người là bằng hữu của ta.” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên nói.

“Thật vậy sao? Chúng ta cũng thật cao hứng khi kết giao được bằng hữu như người.” Đông Phương Mạch một trận kinh hỉ cùng hưng phấn.

Nguyệt Thu Triệt thấy thế liền mỉm cười.

30. Chương 30

Đại sảnh Đông Phương thế gia, Đông Phương Nghệ ngồi ngay ngắn tại chủ vị, thần sắc so với tối qua đã tốt hơn nhiều. Nguyệt Thu Triệt, Đông Phương Mạch, Đông Phương Thiên, Hàn Tinh và Bắc Đường Hạo ngồi ở hai bên.

Nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của Đông Phương Nghệ, mọi người đều không mở miệng. Cuối cùng vẫn là Đông Phương Thiên đánh vỡ trầm mặc: “Cha, người bảo chúng ta đến không phải để nói chuyện trùng độc sao, vậy người lẽ mề làm chi, người mau nói a!” Đông Phương Thiên oán giận.

Nhìn con út của mình, Đông Phương Nghệ thở dài một tiếng, Thiên nhi sao không có sự trầm ổn như Mạch nhi chứ, điều này khó tránh được trên giang hồ sẽ gặp bất lợi, mới như vậy đã không bình tĩnh a!

“Cha.” Đông Phương Mạch nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Các người đã từng nghe qua Thiên tà giáo chưa?” Đông Phương Nghệ phục hồi lại tinh thần, hỏi.

“Ý bá bá là gần đây ở trên giang hồ có nổi loạn, bị nhân sĩ võ lâm gọi là Thiên tà giáo?” Bắc Đường hạo lớn tiếng hỏi.

Đông Phương Nghệ liền gật gật đầu.

“Bá bá nói như vậy, lần này việc người trúng độc là có liên quan đến Thiên tà giáo?” Hàn Tinh cong cong khóe miệng, cười hỏi.

“Chỉ sợ là vậy.” Đông Phương Nghệ thở dài.

“Cha, người không xác định sao?” Đông Phương Mạch kì quái hỏi.

“Trên thực tế, cha nhận được bái thiếp của giáo chủ Thiên tà giáo – Lam Vân Thiên, hắc phao tin tại đại hội võ lâm sẽ cướp lấy vị trí minh chủ, gia chủ của Trang lâu hai vị thế gia đều nhận được thiếp mời như vậy, nhưng chỉ có ta trúng mê hồn.”

“Nga, xem ra Thiên tà giáo cũng có chút tiềm lực, dám hướng Trang lâu hai vị thế gia hạ chiến thư.” Hàn Tinh hài hước cười nói.

“Cha, nếu người hoài nghi Thiên tà giáo gây nên, có chứng cứ gì không?” Đông Phương Mạch đưa ra nghi vấn.

“Nghênh tâm kiếp pháp của Đông Phương thế gia và tà vân kiếm pháp của lam Vân Thiên tương khắc.” Đông Phương Nghệ giải thích.

“Cho nên bá bá đoán, Lam Vân Thiên sợ Nghênh Tâm kiếm pháp của Đông Phương thế gia gây trở ngại cho việc xưng bá của hắn, Vì vậy đã hạ thủ đoạn.” Bắc Đường Hạo nói ra suy đoán của Đông Phương Nghệ.

Đông Phương Nghệ trầm trọng gật đầu.

“Thiên tà giáo vì cái gì bị gọi là tà giáo?” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói.

Đông Phương Nghệ nhìn thấy ánh mắt sâu không lường được của thanh niên, liền giải thích: “Thiên tà giáo sở dĩ được xưng là tà giáo do nguyên nhân chính là bọn họ am hiểu sử độc, có rất nhiều nhân sĩ võ lâm đã bị trúng độc của họ mà chết. Đặc biệt trong tứ sứ của Lam Vân Thiên: Lam, Xích, Thủy, Hoàng; thì độc thuật của Lam là tinh diệu nhất, có thể so với độc tiên.”

“Bá bá, Lam Vân Thiên là người như thế nào?” Bắc Đường Hạo hỏi.

“Chỉ nghe nói Tà vân kiếm pháp của Lam Vân Thiên biến hóa khôn lường, nhưng không ai biết chiêu thức như thế nào, những người, lúc đang đang đấu với hắn đều bị tứ sứ giết bằng độc được.”

“Xem ra, lần này đại hội võ lâm thật náo nhiệt a!” Hàn Tinh cảm thán nói.

“Cha, ngày mai, chúng ta khởi hành đi Thảm Minh lâu trước. Người thân thể không khỏe, lần này để ta đại diện Đông Phương thế gia tham dự.” Đông Phương Mạch nhìn cha mình, trịnh trọng nói.

Nhìn đứa con luôn xuất sắc của mình, Đông Phương Nghệ chỉ nói: “Mọi sự đều phải cẩn thận.”

“Bá ba, bây giờ chúng ta đi chuẩn bị.” Bắc Đường Hạo chấp tay.

Gật gật đầu, Đông Phương Nghệ bỗng nhiên nhìn Nguyệt Thu Triệt đang định ra ngoài, nói: “Phong thiếu hiệp, xin dừng bước?”

Mặc dù không biết Đông Phương Nghệ giữ lại mình để làm gì, Nguyệt Thu Triệt vẫn dừng cước bộ, về lại vị trí của mình.

Đông Phương Mạch nhìn nhìn cha mình rồi nhìn Nguyệt Thu Triệt, sau đó rời đi.

“Xin hỏi sư phụ của Phong thiếu hiệp là người phương nào?” Đông Phương Nghệ hòa ái hỏi.

“Ta có bốn sư phụ, thứ tội ta không tiện nói rõ.” Nguyệt Thu Triệt đáp lời.

“Phong thiếu hiệp có thể giải được mê hồn là do lệnh sư truyền dạy?”

“Vâng.”

“Xem ra lệnh sư là cao nhân a!” Đông Phương Nghệ cảm thán nói.

“Không biết Phong thiếu hiệp có biết võ công không?”

“Biết.”

“Hy vọng người có thể trợ giúp cho Mạch nhi, lão phu biết thiếu hiệp là người phi phàm.” Trên thực tế, ngay cả chính hắn cũng không biết võ công của thiếu niên cao bao nhiêu, chỉ sợ còn hơn xa chính mình. Không biết vì cái gì, khi nhìn thiếu niên trước mắt hắn lại nghĩ đến cung chủ Nguyệt Thanh cung – Nguyệt Như Tuyết xuất hiện mười bảy năm trước.

“Ta là bằng hữu của bọn hắn.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói, cũng coi như đáp ứng lời khẩn cầu của người trước mặt.

“Vậy xin đa tạ.”

“Vào ta cáo lui.”

Nguyệt Thu Triệt trở lại gian phòng của mình, thản nhiên nói vào không trung: “Ành, bảo Lưu Vụ đường điều tra thông tin về Thiên tà giáo, rồi báo lại cho ta.”

Vừa dứt lời, một bóng đen vội nhanh rời đi.

31. Chương 31

Năm người dùng tốc độ gấp đôi so với bình thường để đến Thâm Minh lâu, dự tính còn nửa ngày đường sẽ tới. Nguyệt Thu Triệt cũng không có oán hận cái gì, đi theo lộ trình của bọn hắn.

Đám người Đông Phương Mạch cảm động hết sức, dù sao sự tình này cùng Dương Vũ Phong không có một chút quan hệ, lại phá hủy chuyến vui chơi du ngoạn của người ta.

Bỗng nhiên, hơn mười thiếu niên áo lam chặn đường đi, một cô gái y phục lam thủy chậm rãi đi đến trước mặt, cười nói: “Lam ra mắt các vị thiếu hiệp.”

Lại cười xảo quyệt nhìn Đông Phương Mạch nói: “Không biết Đông Phương thiếu hiệp có đến Thâm Minh lâu không?”

Đông Phương Mạch nhìn thấy người trước mắt y phục màu lam lập tức hiểu rõ đối phương là ai, ôn nhu cười: “Không biết Lam sứ có gì chỉ giáo?”

“Ta làm sao giám chỉ giáo? Ai chẳng biết Đông Phương thiếu hiệp tuy còn trẻ đã là người ưu tú nhất Đông phương thế gia.” Lam sứ che miệng nói.

“Đa tạ Lam sứ khích lệ.”

Nguyệt Thu Triệt lẳng lặng nhìn nữ tử xinh đẹp đang cười duyên, nghĩ lại Lưu Vụ đường từng báo cho mình về Lam sứ: Lam sứ là nữ tử duy nhất ở Thiên tà giáo, dung mạo tà mỹ, cái này gọi là nữ nhân càng xinh đẹp càng cay độc, nàng cũng là người am hiểu sử độc nhất, thủ đoạn nhất.

Nguyệt Thu Triệt cảm nhận được sự khác lạ, trong lòng mỉm cười, không thể tưởng được nàng hạ độc rất lợi hại, độc được vô hình phát tán theo không khí. Nếu không phải chính mình bạch độc bất xâm, sợ là cũng sẽ gặp họa. Chính là, những người khác...Ai, dù sao ta cũng có giải được, cứ yên lặng theo dõi chuyển biến đi.

“Chẳng lẽ người xem trọng Đông Phương nhà chúng ta sao?” Hàn Tinh tà tà cười, ra vẻ giật mình.

“Hàn thiếu hiệp là đang đùa Lam sao?”

“Ai nha, người như thế nào lại không có mắt a, thấy như thế nào cũng không phải là tươi cười thực sự ni, ngẫm lại ta phong lưu phóng khoáng như vậy, là người tài hoa xuất sắc xứng đáng với đại mỹ nhân như người a!” Hàn Tinh phiêu mi, tăng bốc chính mình.

“Người đừng nói nhiều lời, muốn làm gì?” Bắc Đường Hạo thẳng thắn nói.

“Nga, kì thật cũng không có chuyện đại sự gì, Lam cùng giáo chủ đều phi thường bội phục các vị thiếu hiệp, cho nên muốn mời các vị đến thăm Thiên tà giáo một chuyến thôi.” Lam cười nói.

“Người bảo chúng ta đi, chúng ta nhất định phải đi sao?” Đông Phương Thiên reo lên.

“Nếu không đi, Lam sẽ không có biện pháp giải độc Yên mông trên người các vị thiếu hiệp.” Lam bắt đầu nói.

“Yên mông, người hạ độc khi nào? Thật là lợi hại a, chúng ta đều không cảm nhận được!” Bắc Đường Hạo ở ngoài mặt tỉnh bơ, nội tâm cũng khôn tránh được chấn động, vô thanh vô tức đã bị người khác hạ Yên mông, lần này chỉ sợ không xong rồi.

“Thế nào, hiện tại có cảm giác nội lực đã không còn, tay chân cũng bắt đầu mất đi khí lực phải không? Nếu trong hai canh giờ không giải, nội lực khổ công tu luyện bao nhiêu năm coi như mất hết nga.” Lam cười khi nhìn thấy bọn người Đông Phương trên đầu đổ mồ hôi lạnh, khuôn mặt cũng dần dần tái nhợt.

“Bùm ~” Bốn thanh âm vang lên Đông Phương Mạch, Hàn Tinh, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Thiên lập tức ngã xuống ngựa, bốn người miễn cưỡng đứng dậy trên mặt đất.

Lam giật mình nhìn người ngồi trên lưng ngựa không có biểu hiện gì khác thường, trong lòng cả kinh, tại sao có thể tránh được Yên mông của ta. Liền cười kiêu mị: “Không biết thiếu hiệp xưng hô thế nào.”

“Dương Vũ Phong.”

Đám người Đông Phương Mạch cũng giật mình nhìn Nguyệt Thu Triệt, lại lập tức nghĩ đến người ta dễ dàng giải được Mê hồn, thì Yên mông cũng không làm khó được hẳn. không biết vì cái gì, trong lòng cũng dần dần an tâm.

“Vì sao thiếu hiệp không có trúng Yên mông?” Trong lòng Lam nghĩ đến, khi nào trên giang hồ có người tên Dương Vũ Phong.

“Ta vì cái gì phải nói cho người!” Dương Vũ Phong ảm đạm cười, trong mắt lại toát ra một tia trào phúng.

“Người ~” Lam nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn phá hủy hình tượng mỹ nhân vừa rồi, hô lớn: “Bắt!”

Những thiếu niên áo lam phía sau lập tức hướng Nguyệt Thu Triệt tấn công, Nguyệt Thu Triệt tiếp tục cười, sử dụng khinh công xuống khỏi lưng ngựa, trong lòng đã có vài phần nôn nóng cùng hưng phấn: chính mình lần đầu tiên đánh nhau a!

32. Chương 32

Đám người Đông Phương Mạch ngơ ngác hình thân mình tuần dật của Nguyệt Thu Triệt, trong lòng cảm thán nói: nếu là diện mạo thật của Dương Vũ, cùng với khinh công duyên dáng, thì giờ cảnh thực sẽ như thế nào a!

Lam cắn răng hung hăng nhìn cảnh tượng trước mắt, vì lần đầu tiên đánh nhau, trong lòng Nguyệt Thu Triệt khó tránh ý tưởng muốn chơi đùa với bọn người này. Bởi vậy cũng không dùng sát chiêu, chỉ sử dụng Phiêu vũ mà Nguyệt Như Tuyết đã dạy, phiêu đảng trong đám người áo lam nhưng lại không làm cho bọn họ không tới gần được thân mình, khiến bọn họ mệt thở hồng hộc.

Xem ra, lần sau mình phải nói cho phụ thân biết, Phiêu vũ thật sự hảo hảo dùng nga! Nghĩ đến, Nguyệt Thu Triệt trong lòng chợt vui vẻ.

Ở một bên, Lam càng ngày càng sốt ruột, nếu lần này không thể mang bọn họ về, không biết giáo chủ sẽ trách móc như thế nào, chính là người trước mắt không sợ độc của ta, nên làm cái gì bây giờ? Bỗng nhiên trong lòng cười quỷ dị, không sợ độc chả lẽ cái kia cũng không sợ sao?

Nguyệt Thu Triệt lại cảm thấy trong không khí truyền đến hương vị , trong lòng cười lạnh, còn dám dụng độc! Nếu như vậy, vẫn là giải quyết dứt điểm đi, bọn người Đông Phương cũng chỉ còn lại không đến một canh giờ, không cần chơi nữa. Vừa định sử dụng Tinh Tuyết, bỗng nhiên cả người khô nóng, cảm thấy cả kinh, lập tức hiểu rõ, lại nhìn thấy Lam phát ra tiếng cười chói tai.

“Dừng tay!” Lam thu hồi nhóm thiếu niên áo lam.

“Một ngày tình?” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên mở miệng, trong lòng lại phân vân nên làm cái gì bây giờ.

Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo, Hàn Tinh nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều rõ ràng, Dương Vũ cũng trúng độc của Lam, lo lắng nhìn người trước mắt hai má đã phỉm hồng.

“Đúng vậy, nếu không phải một ngày tình có hương vị của một nửa độc dược, ta còn sợ bị người phát hiện mà?” Lam tiếc hận nói.

“Cái gì là một ngày tình?” Đông Phương Mạch lớn tiếng hỏi Lam, sốt ruột nhìn Nguyệt Thu Triệt.

“Haha, gây nên một ngày tình, chính là cần cùng tình nhân của người ở trên giường suốt một ngày mới có thể giải xuân được nga, nếu không ...Không biết Phong thiếu hiệp có tình nhân hay không?” Lam khiêu khích nhìn biểu tình trầm tĩnh của Nguyệt Thu Triệt.

“Dương Vũ...” Đông Phương Mạch chần chừ gọi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hàn Tinh, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Thiên cũng không biết phải làm sao, rõ ràng Nguyệt Thu Triệt đã bị ảnh hưởng của một ngày tình.

Hàn Tinh bỗng nhiên nhú mày cười: “Dương Vũ, kì thật cũng không có cái gì a, chẳng qua người có thể đi kĩ viện tiêu hỏa a!”

Nghe Hàn Tinh nói thế, Nguyệt Thu Triệt không hề phản ứng, thân thể càng ngày càng khô nóng, hẳn không biết chính mình có thể khống chế được bao lâu, phải giải độc cho bọn họ trước.

Đông Phương Mạch nghe xong lời Hàn Tinh nói, trong lòng thừa nhận đây đích thực là phương pháp giải quyết, nhưng tình cảm lại không thể tiếp nhận hẳn thậm chí hy vọng chính mình có thể giúp Dương Vũ giải quyết. Nghĩ vậy trong lòng lại cảm thấy hoảng sợ.

“Phong thiếu hiệp người chỉ còn lại hai canh giờ nga, từ nơi này đi vào trong thành, cũng cần hơn hai canh giờ, huống chi nhan sắc của Phong thiếu hiệp như vậy, ha ha. Ai nha, nếu không vậy, người dùng một người ở nơi này cũng được, dù sao Đông Phương thiếu hiệp, Bắc Đường thiếu hiệp còn có Hàn thiếu hiệp lớn lên đều không tệ lắm a! Lấy bộ dáng Phong thiếu hiệp so sánh còn sợ dư thừa mà!” Lam đánh giá đám người Đông Phương Mạch cùng Nguyệt Thu Triệt, châm biếm nói.

“Người ~” Nghe xong lời của hắn đám người Đông Phương Mạch cắn răng tức giận, nhưng nội lực đã mất hết, không thể làm gì.

“Làm ta tức giận, cái giá phải trả vô cùng lớn!” Nguyệt Thu Triệt nhìn Lam, gằn từng chữ.

Nhìn thấy ánh mắt Nguyệt Thu Triệt, Lam không biết tại sao lại có cảm giác muốn chạy trốn, nhưng lập tức nghĩ đến tình huống hiện tại của hắn, liền nói: “Theo lời Phong thiếu hiệp thì cái gì là cái giá vô cùng lớn?”

“Ảnh.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên hô một tiếng.

Không biết Ảnh từ nơi nào xuất hiện, cung kính quỳ gối trước Nguyệt Thu Triệt.

Mọi người ngơ ngác nhìn người bỗng nhiên xuất hiện, trong lòng đều là cả kinh, tại sao bọn hắn lại không phát hiện. Lam giật mình nhìn, cũng không biết cái gì.

“Bất sống Lam, còn lại tùy ý.” Nguyệt Thu Triệt lạnh lùng nói.

“Vâng.” Ảnh nhanh chóng đứng dậy, rút kiếm, thiếu niên áo lam lần lượt ngã xuống đất, căn bản không thấy rõ Ảnh ra tay như thế nào.

33. Chương 33

Lam lẳng lẳng nhìn thân ảnh cùng võ công quỷ dị, không biết nên làm thế nào, đang do dự, đã bị Ảnh điểm huyết.

Từ khi Ảnh xuất hiện, Nguyệt Thu Triệt chỉ nói một câu, còn lại là thần nhiên nhìn từng người một ngã xuống đất, cũng không có chú ý ánh mắt khinh ngạc của bọn người Đông Phương. Hắn không có tâm tư đi quản chuyện khác.

Ném cho Ảnh một cái chai, ra lệnh: “Cho hắn ăn hết.”

Ảnh đem cái chai đặt ở miệng của Lam, mạnh mẽ dốc bình được vào.

“Người cho ta ăn cái gì?” Lam hoảng sợ nói.

“Thực tâm, người nghe qua chưa?” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên nói, hướng bọn người Đông Phương Mịch đi đến, cước bộ lại có vẻ có chút trầm trọng.

“Cái gì, người lại có thể cho ta ăn Thực tâm!” Lam đương nhiên đã nghe qua Thực tâm, giống như con kiến cắn cắn ở ngực, vô cùng thống khổ, đau đủ bảy bảy bốn chín ngày, có không ít người không chịu nổi, tự sát ngay ngày đầu tiên.

Không quan tâm người phía sau hô khóc, Nguyệt Thu Triệt lấy ra một cái bình nhỏ giao cho Đông Phương Mịch, thần nhiên nói: “Giải được của Yên mộng, ăn vào lập tức có thể khôi phục.”

Đám người Đông Phương cảm kích nhìn hắn, nhanh chóng ăn giải được, nội lực trở lại, tay chân cũng có khí lực.

Đông Phương Mịch liền đứng lên lo lắng nói: “Dương Vũ, người thế nào a?” Nói xong liền muốn đi đến đỡ Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt lấp bắp kinh hãi, vội vàng nói: “Không nên chạm vào ta!”

Nhìn thấy biểu cảm hơi tổn thương của Đông Phương Mịch, thần nhiên nói: “Hiện tại ta không thể tiếp xúc với người khác.” Từ bỏ phụ thân, chính mình cũng không thích cùng người khác thân mật tiếp xúc. Phụ thân, Triệt nhi nên làm cái gì bây giờ a, Triệt nhi không có cách nào cùng người khác giải một ngày tình a!”

Bắc Đường Hạo chạy tới trước mặt Lam, lớn tiếng hỏi: “Không có cách khác để giải một ngày tình sao?” Hiện tại không thể tìm thấy nữ nhân cho Dương Vũ, nên làm cái gì bây giờ a!

“Có cách khác sao? Người nghe qua xuân được trừ bỏ giao hoan thì còn biện pháp khác sao?” Lam châm biếm Bắc Đường Hạo ngu xuẩn.

“Tại sao chúng ta lại quên, Lam sứ không phải là một mỹ nữ đó thôi!” Hàn Tinh cười tà, nhìn chằm chằm vào Lam.

“Các người muốn làm gì? Ta tuyệt đối sẽ không vì hắn giải?” Lam mất đi vẻ mặt châm chọc, kích động nói.

“Người được chọn sao?” Bắc Đường Hạo lạnh lùng, lại đối với Nguyệt Thu Triệt nói: “Dương Vũ, thời gian của người cũng không còn nhiều, liền...”

Nguyệt Thu Triệt căn bản không để ý Bắc Đường Hạo, trừ bỏ phụ thân, ra hắn căn bản không thể cùng người khác phát sinh quan hệ.

Đông Phương Mịch tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng hắn không muốn Dương Vũ bởi vậy mà chết, đành phải khuyên nhủ: “Dương Vũ người liền...”

Đông Phương Mịch chưa nói xong, liền bị lời nói kiên quyết lạnh lùng đánh gãy: “Ta tuyệt đối sẽ không.”

Liếc mắt nhìn Ảnh, Nguyệt Thu Triệt tuyệt vọng nói: “Ảnh, giúp ta nói với phụ thân, đều là bởi vì ta.”

Ảnh khom người quỳ xuống, khẩn thiết: “Thiếu chủ!”

“Không cần phải nói, hết thấy đều do ta quyết định.” Tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chính mình đã xảy ra chuyện, Tuyệt khẳng định rất đau lòng, Tuyệt, thực xin lỗi, đều là Triệt nhi không tốt.

“Dương Vũ!” Đông Phương Mạch, Hàn Tinh cùng Bắc Đường Hạo bị thương hô.

Nguyệt Thu Triệt nhắm mắt lại, yên lặng, vất vả chịu đựng sự phát tác của một ngày tình, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống, thở cũng trở nên trầm trọng, môi đã bị cắn đến chảy máu.

Đám người Đông Phương chỉ có thể nhìn Nguyệt Thu Triệt thống khổ, bất lực. Ảnh vẫn quỳ, không biết suy nghĩ cái gì. Lam vui sướng khi nhìn vẻ mặt thống khổ của Nguyệt Thu Triệt, tựa hồ đã quên chính mình bị hạ Thực tâm.

Bỗng nhiên, đám người Đông Phương cả kinh, chỉ thấy Nguyệt Thu Triệt mở mắt, trong ánh mắt không chút náo che lấp, toát ra vui sướng cùng kích động.

Nguyệt Thu Triệt gian nan xoay người, lảo đảo nhìn thân ảnh bạch sắc đang đi đến chỗ mình.

34. Chương 34

Thân ảnh bạch sắc dừng lại bên người Nguyệt Thu Triệt, nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn, nhú nhú mày, lạnh lùng nói: “Ảnh”

Ảnh run rẩy: “Thuộc hạ không làm tròn trách nhiệm, thiếu chủ trúng một ngày tình.”

Thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đem mặt nạ tinh xảo gỡ ra, hé lộ gương mặt tuyệt mỹ, chính là giờ phút này hai má phồng hồng, hai mắt đã rơi lệ.

Đám người Đông Phương không biết nên có phản ứng gì, chỉ biết là ánh mắt không thể rời khỏi hai bạch y nhân phía trước, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng như nguyệt, dáng người phong hoa tuyết đại; còn người luôn lãnh đạm Dương Vũ Phong kia lúc này lại rơi lệ, ánh mắt đại ra, lảo đảo nhìn người trước mắt.

Lam vốn thấy diên mạo bình thường của Dương Vũ Phong, lúc này lại mỹ vô song, lại nhìn thấy người kia, trong lòng không biết là tư vị gì.

Nhìn thấy khuôn mặt bảo bối đầm lệ, Nguyệt Như Tuyết liền đau lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói: “Triệt nhi, ta đã đến.”

Nghe được thanh âm ôn nhu quen thuộc, Nguyệt Thu Triệt cả người chấn động, ánh mắt cũng khôi phục tiêu điểm, nhào vào lòng Nguyệt Như Tuyết, lên tiếng khóc lớn.

Ôm chặt thân mình Nguyệt Thu Triệt, làm yên lòng bảo bối đang run rẩy, may mắn chính mình ra ngoài sớm một chút, nếu không hậu quả khó lường, khẩn trương nói: “Xem ta về sau như thế nào phạt ngươi!”

Nghe được thanh âm bất đắc dĩ cùng sủng nịnh của phụ thân, cảm giác trong lòng ấm áp, thân thể lại càng khó chịu.

Bỗng nhiên bảo bối trong lòng dần dần thở gấp, khuôn mặt ma sát trong ngực Nguyệt Như Tuyết, nức nở nói: “Tuyệt, Triệt nhi thật là khó chịu, thật là khó chịu, Tuyệt...”

Biết một ngày tình phát tác ngày càng lợi hại, an ủi nói: “Tuyệt lập tức vì Triệt nhi giải một ngày tình, Triệt nhi nhẫn nhịn.”

Ôm chặt người làm mình an tâm, Nguyệt Thu Triệt vẫn hô: “Tuyệt, tuyệt...”

“Nguyệt Trúc, dẫn bọn hắn đến Sơn Tuyết trang. Ảnh, người cũng đi.” Vừa dứt lời đã ôm Nguyệt Thu Triệt đi mất.

Thẳng đến khi Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh đứng trước mặt bọn người Đông Phương mới phục hồi lại tinh thần.

Đông Phương Mạch âm thầm nói: “Nguyên lai người tuyệt đại tao nhã kia chính là Tuyết a!”

“Hai vị Đông Phương công tử, Bắc Đường công tử, Hàn công tử, ta là Nguyệt trúc, đây là Nguyệt Tinh, chúng ta phụng chỉ chủ nhân an bài các người đến Sơn Tuyết trang nghỉ tạm.” Nguyệt Trúc cười khanh khách nói.

“Còn Dương Vũ mà?” Đông Phương Mạch lo lắng hỏi.

“Đông Phương công tử yên tâm, chủ nhân đã mang thiếu gia đến Sơn Tuyết trang.” Nguyệt Tinh nói, trong lòng lại cảm thán: Xem ra mị lực của Thiếu chủ chỉ tăng không giảm! Ai, thiếu chủ của Đông Phương thế gia cũng thật đáng thương, nhìn trúng Thiếu chủ chúng ta.

“Nhưng chúng ta còn phải đến Thảm Minh lâu mà?” Đông Phương Thiên reo lên.

“Đông Phương nhị công tử yên tâm, Sơn Tuyết trang cùng Thảm Minh lâu đều ở Lô Lâm thành.” Nguyệt Trúc cười, nhìn Đông Phương Thiên giải thích.

“Nếu hai vị mỹ nữ đều nói vậy, chúng ta đây không chối từ!” Hàn Tinh cười nói.

“Quyết định như vậy đi, chúng ta ở nơi đó chờ Dương Vũ.” Bắc Đường Hạo nói.

“Vây, làm phiền!” Đông Phương Mạch cười với Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh.

“Các người đều là bằng hữu của thiếu gia, đây là việc nên làm.” Nguyệt Tinh chân thành nói.

“Vừa rồi đúng là chủ nhân của các tiểu thư sao?” Bắc Đường Hạo hỏi.

Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Tinh gật đầu.

“Có thể nói cho chúng ta danh tính của chủ nhân các người không?” Bắc Đường Hạo hỏi.

“Thật sự có lỗi, tục danh của chủ nhân chúng ta không thể nói.” Nguyệt Trúc mang vẻ mặt xin lỗi, trong lòng lại nói: nếu các người biết được tên cung chủ, khẳng định mọi người lập tức sẽ biết cung chủ lại xuất hiện trên giang hồ, việc lớn a!

“Nếu như vậy, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Chúng ta lập tức lên đường.” Nếu người ta không muốn nói, Bắc Đường Hạo cũng không muốn hỏi thêm cái gì.

“Ngựa đều chạy hết, nghĩ đến các vị công tử cũng đều khôi phục võ công, vậy chúng ta hãy dùng khinh công đi đi.” Nguyệt Tinh nói, liền đi trước dẫn đường.

Dương Vũ rốt cuộc là ai? Còn có người vận y phục bạch sắc kia? Đây tứ gái nhỏ bé còn có công lực như vậy. Trong lòng mọi người, nghi hoặc càng lúc càng nhiều.

35. Chương 35

Nguyệt Như Tuyết vừa mới buông Nguyệt Thu Triệt ra, Nguyệt Thu Triệt liền nâng đầu hôn lên môi hắn, mút thật sâu, hy vọng hòa dịu cơ thể khô nóng của chính mình, tay cũng nhanh chóng xé rách y phục của lẫn nhau.

Bất đắc dĩ nhìn bảo bối đã mất đi ý thức, cõi y phục của chính mình ném trên mặt đất, để tránh lộng thương cho làn da của Nguyệt Thu Triệt, tay Nguyệt Như Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve, chính bản thân cũng bắt đầu nóng lên.

“Tuyệt, Tuyệt, nhiệt...Khó chịu...” Nguyệt Thu Triệt không kiên nhẫn, vận vẹo thân mình.

“Triệt nhi ngoan, ta sẽ giúp Triệt nhi.” Nguyệt Như Tuyết cười tà mị, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của Nguyệt Thu Triệt.

Một bên hôn sâu, một bên dùng tay ma xát dọc vọng đã sớm ngẩng cao, niêm dịch nóng bỏng dần dần theo đỉnh thoát ra, phối hợp với luật động của tay Nguyệt Như Tuyết.

“Ân...Ân...Tuyết, hảo...Thoải mái...”

Môi dần dần trượt xuống, mót vào làn da trắng nõn, cắn cắn xương quai xanh, lưu lại một chuỗi hồng ửng. Lại tiếp tục liếm hai điểm hồng anh trước ngực, châm ngòi dụ, động tác nơi tay cũng nhanh hơn.

“Ân...A~” Thân mình Nguyệt Thu Triệt cong lên, dọc vọng phun trào trên trong tay Nguyệt Như Tuyết. Phóng ra một lần, thần trí cũng dần dần rõ ràng, nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết đang tà mị nhìn mình, cả người lại bắt đầu nóng lên, đỏ mặt nói nhỏ: “Tuyết.”

Tà tà liếm một chút bạch trọc trong tay, cười nói: “Triệt nhi, hảo ngọt mà!”

Chứng kiến người mình yêu làm động tác mê hoặc như thế, thân thể Nguyệt Thu Triệt lại bắt đầu kêu gào, Một ngày tình lại phát tác, “Tuyết...Ân...Ân...”

Một hơi nuốt lấy dọc vọng của Nguyệt Thu Triệt, đầu lưỡi liếm lộng, khi nhu khi cương, Nguyệt Như Tuyết dính niêm dịch trên tay, bắt đầu giải khai cúc huyết, khiến Nguyệt Thu Triệt thở gấp liên tục.

Khi đã chuẩn bị chu đáo, liền mở rộng hai chân Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết đem chính dọc vọng đã bành trướng của mình xâm nhập, khiến tiểu huyết âm áp liền co rút, làm hại hẳn thiếu chút nữa không kiềm chế được.

“Triệt...Triệt nhi...” Nguyệt Như Tuyết thì thầm.

“Tuyết...Tuyết...” Nguyệt Thu Triệt không chịu nổi, tự chủ đóng đưa vòng eo, làn da ửng đỏ mồ hôi, tóc dài hỗn loạn, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mê người: “Ân...Ân...”

Nguyệt Như Tuyết làm sao có thể chịu được sự điên cuồng như vậy của Nguyệt Thu Triệt, cũng bắt đầu luật động, tìm vào nơi mẫn cảm nhất, một tay cũng không quên lộng dọc vọng của bảo bối.

“Tuyết, hảo...Thật nhanh...Ân...Ân...”

“Mới như vậy Triệt nhi liền không chịu nổi rồi!” Khóe miệng gợi lên nụ cười, “Vừa mới như vậy mà?” Dứt lời, liền dùng tay đè ép trên đỉnh dọc vọng.

“Tuyết...Không...Không được...Triệt...Triệt nhi...Không...Không được...” Nước mắt theo khoáy cảm chảy xuống, chỉ cảm thấy thân mình bay bổng, không rõ phương hướng.

Cả người run lên, bạch trọc rơi tại trên tay Nguyệt Như Tuyết.

Nguyệt Như Tuyết cũng gia tăng luật động, phóng ra dịch thể bên trong cúc huyết.

Nhìn thấy cả người Triệt nhi đã vô lực, Nguyệt Như Tuyết chỉ cảm thấy khắp lòng mình tràn ngập yêu thương, ngẩng đầu hôn lên cái miệng nhỏ, trao đổi nụ hôn, cho đến khi không thở nổi.

Thừa thế ôm lấy Nguyệt Thu Triệt, để bảo bối ngồi trên đùi của mình, còn không rút ra dọc vọng đã ngẩng cao đầu, liền nghe thấy bảo bối rên rỉ.

“Tuyết...Ân...Tuyết...Động...” Nguyệt Thu Triệt khó chịu lắc lắc thân mình, chân cũng tự giác quăn lấy thắt lưng Nguyệt Như Tuyết.

“Triệt nhi muốn như vậy, liền chính mình động.” Cắn cắn tại hai điểm hồng anh, thanh âm khàn khàn của Nguyệt Như Tuyết nói.

Ngượng ngùng nhìn người đang đùa cợt mình, Nguyệt Thu Triệt ôm chặt cổ Nguyệt Như Tuyết, liền động thân mình.

“Ân...Ân...Tuyết...Tuyết...”

“Không được...Không được...”

“Triệt nhi...Nhanh lên...” Nguyệt Như Tuyết thúc giục, bàn tay lại lộng nhanh hơn.

Rốt cục cả hai người lên đỉnh điểm, đều phóng ra dục vọng. Nguyệt Thu Triệt mệt mỏi, thuận thể ngã vào lòng Nguyệt Như Tuyết, ngất đi.

Ôn nhu khẽ hôn lên khóe mắt của bảo bối đã mê man, nhẹ nhàng nói: “Triệt nhi bảo bối, mệt muốn chết rồi mà!”

Dùng nội sam lau lau thân thể hai người một chút, mặc lại y phục, ôm chặt bảo bối vào lòng, dùng Phiêu vũ hương Sơn Tuyết trang bay đi.

36. Chương 36

Sơn Tuyết trang.

Trong đại sảnh, bốn nam tử anh tuấn đang ngồi, lại có hai nha hoàn xinh đẹp ở một bên vừa cười vừa nói.

Đông Phương Mạch mặc dù khuôn mặt đang mỉm cười, nhưng không ngừng nhìn ra cửa, nội tâm toát ra sự nôn nóng bất an. Bắc Đường Hạo nhàn nhã uống trà, khi thì trào phúng nói với Hàn Tinh vài câu. Hàn Tinh cười cười cùng Nguyệt Trúc và Nguyệt Tinh nói chuyện phiếm, đôi lúc bị Đông Phương Thiên chen ngang.

Nguyệt Như Tuyết dừng lại ở ngoài đại sảnh, thần nhiên phân phó: “Nguyệt Trúc, chuẩn bị tắm rửa.” Nói xong, liền vội vàng đi lên phía trước, không để ý đến đám người Đông Phương Mạch.

“Vâng.” Nguyệt Trúc đáp, lại nói với mọi người: “Ta cùng Nguyệt Tinh cáo lui trước.” Lễ phép cười, sau đó cùng Nguyệt Tinh rời đi.

Thuần thực bỏ đi quần áo hai người, ôm Nguyệt Thu Triệt bước vào dục trì, Nguyệt Như Tuyết sủng nịnh cười, nhẹ nhàng tẩy rửa cho bảo bối.

Cảm giác được làn nước mát dịu, Nguyệt Thu Triệt chậm rãi mở mắt, nhìn phụ thân đang ôn nhu tắm rửa cho mình, nhẹ nhàng nói: “Phụ thân.” Thanh âm có chút khàn khàn.

“Triệt nhi, tỉnh nha? Phụ thân giúp ngươi rửa sạch sẽ, ngủ thoải mái hơn.” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu nói.

“Ân.” Cùng đã thành thói quen, mỗi khi xong việc, phụ thân đều giúp mình xử lý, Nguyệt Thu Triệt ôm lấy cổ Nguyệt Như Tuyết, chậm rãi nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân đã mỏi nhừ.

“Ân....Cha...Phụ thân...” Cảm giác ngón tay phụ thân ở trong cúc huyết luật động, Nguyệt Thu Triệt lại nhẹ nhàng rên rỉ.

“Triệt nhi, nơi này như thế nào vẫn còn tỉnh thần mà!” Nguyệt Như Tuyết tà tà cười, nhìn dục vọng bắt đầu ngẩng cao. Bỗng nhiên phát giác được điều không thích hợp, lo lắng hỏi: “Một ngày tỉnh lại phát tác sao?”

“Ân, Tuyết...Khó chịu!” Nguyệt Thu Triệt vận vẹo thân mình, khát khao đạt nhiều khoái cảm hơn.

“Xem ra thật đúng là làm một ngày mà!” Vậy Triệt nhi đợi ta tới cứu đi!”

Vừa dứt lời, liền đem dục vọng tiến vào tiểu huyết đã trải qua nhiều lần hoan ái được nước làm dịu, chậm rãi luật động.

“Tuyết...Cha...Phụ thân...Ân...Ân...” Ôm chặt lấy thân hình người trước mặt, nhận khoái cảm và dấu hôn Nguyệt Như Tuyết để lại trên lưng.

“Còn...Còn...Còn muốn...”

“Không...Không được...Ân...A...Không được...”

Dục trì truyền đến tiếng rên rĩ đứt quãng cùng tiếng gầm nhẹ, thẳng đến gần sáng mới dần dần dừng lại.

Mặt trời chiều ngã về Tây, ánh chiều tà chiếu thẳng vào căn phòng thoáng mát thanh lịch. Mái tóc dài rối tung phủ lên thân mình trần trụi của Nguyệt Như Tuyết, một tay chống đỡ đầu, một tay vuốt ve bảo bối đang ngủ say, trong mắt đầy sùng nịnh, ôn nhu cùng yêu say đắm.

Nhìn thấy hốc mắt của Nguyệt Thu Triệt sâu thêm, trong lòng cảm thấy đau đớn, lạnh lùng nghĩ: Thiên tà giáo, hừ!

Bảo bối đang ngủ say tựa hồ có dấu hiệu tỉnh lại, nhúc nhích thân mình, tìm kiếm chỗ ấm áp, lại dùng hai má cọ cọ vài cái, khoe miệng hơi cong lên, mở to đôi mắt thu thủy, ngọt ngào kêu: “Phụ thân!”

“Người nha, càng ngày càng giống mèo.” Nguyệt Như Tuyết cười trộm, sùng nịnh quá.

“Dù sao phụ thân thích là được!” Nguyệt Thu Triệt lại cọ cọ hai má, cười ha ha nói.

“Đừng tưởng rằng nói vài lời hay, ta sẽ không phạt ngươi!” Cố ý dùng khuôn mặt nghiêm túc nói, nhưng đôi mắt một chút cũng không lộ ra biểu cảm đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ửng hồng một tiếng: “Tuyết.” Cùng lúc, bụng lại kêu lên biểu tình, khiến Nguyệt Thu Triệt xấu hổ đỏ mặt.

“Trước tiên phải đem bảo bối đi ăn no rồi nói sau!”

“Ai nha!” Nguyệt Thu Triệt muốn đứng dậy, nhưng phần eo không có lấy một chút khí lực, không khỏi nghĩ đến hôm qua mình trúng một ngày tình, sau đó cùng phụ thân... hơn nữa chính mình giống như rất chủ động... Muốn một lần lại một lần... A, mắc cỡ chết mất! Cả mặt đã đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên, nói quanh co: “Cha... Phụ thân... Cái kia... Ngày hôm qua...”

Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy khuôn mặt bảo bối đầy ngượng ngùng, cười nói: “Ngày hôm qua Triệt nhi đúng là rất nhiệt tình a, nếu về sau Triệt nhi cũng nhiệt tình như vậy...”

Còn chưa nói xong đã bị Nguyệt Thu Triệt lấy tay che miệng.

Hôn một cái lên bàn tay nhỏ bé, cười cười: “Hảo, Tuyết không cười, chúng ta ăn cơm trước!”

37. Chương 37

“Cung chủ, ta cùng Nguyệt Tinh vào được không?” Nghe được bên trong truyền ra thanh âm, Nguyệt Trúc ở ngoài cửa nói.

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nguyệt Như Tuyết.

Rửa mặt xong, đương nhiên Nguyệt Thu Triệt đều là một tay Nguyệt Như Tuyết làm giúp.

“Cung chủ, bữa tối dùng ở trong phòng sao?” Nguyệt Tinh hỏi Nguyệt Như Tuyết đang ôm Nguyệt Thu Triệt trên giường.

“Triệt nhi, muốn dùng ở đâu?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi bảo bối trong lòng mình, “Đã đói bụng chưa?”

“Bọn hần ở đâu?” Nguyệt Thu Triệt ngẩng đầu hỏi Nguyệt Tinh.

“Bằng hữu của Thiếu chủ đang đợi ở đại sảnh, hình như rất muốn gặp Thiếu chủ, đặc biệt cái người Đông Phương Mạch kia rất lo lắng.” Nói đến người này, Nguyệt Tinh nở nụ cười thâm ý một chút, “Ta nghĩ Thiếu chủ nên nhanh chóng đến gặp bọn họ đi! Vừa vặn bọn hần cũng chuẩn bị dùng cơm chiều.”

“Phụ thân, chúng ta đến đại sảnh ăn cùng bọn hần được không?” Nguyệt Thu Triệt nhìn Nguyệt Như Tuyết, làm nũng hỏi.

Nguyệt Như Tuyết gật gật đầu, tỏ vẻ có thể, rồi ôm lấy Nguyệt Thu Triệt hướng ngoài cửa đi đến.

Nguyệt Thu Triệt đầm đầm ở ngực Nguyệt Như Tuyết, giãy dụa nói: “Phụ thân, ta có thể tự đi rồi! Người mau buông ta xuống!”

Nguyệt Như Tuyết tà mị cười, hoài nghi nhìn thất lạng Nguyệt Thu Triệt, nói: “Người xác định?”

Mặt Nguyệt Thu Triệt đỏ lên, ủy khuất: “VẬY người có thể giúp đỡ ta a!”

Ha ha cười, Nguyệt Như Tuyết buông Nguyệt Thu Triệt xuống đất, giúp hắn dựa vào người mình, tay nắm ở thất lạng.

Đám người Đông Phương Mạch kinh hỉ khi nhìn thấy người đã một ngày không gặp – Nguyệt Thu Triệt, đều vội vàng tiến lên muốn an ủi. Nhưng ánh mắt của Nguyệt Như Tuyết thản nhiên đảo qua, khiến họ đều dừng lại, chỉ hơi lo lắng nhìn Nguyệt Thu Triệt.

Đông Phương Mạch thấy hai người dựa vào nhau, trong lòng phiền muộn, mơ hồ hiểu ra lại bắt buộc chính mình bỏ qua.

Chứng kiến phản ứng của phụ thân và mọi người, Nguyệt Thu Triệt kéo kéo tay áo Nguyệt Như Tuyết, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, Triệt nhi đói bụng.”

“Ăn, ăn cơm.” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu đáp.

Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt làm nũng, một khắc trước Nguyệt Như Tuyết còn lạnh như băng liền trở nên ôn nhu, mọi người đều sững sờ, đến lúc Nguyệt Trúc nhắc nhở dùng cơm, mới ý thức được muốn ăn cơm chiều.

Lặng lặng nhìn Nguyệt Thu Triệt ngồi trong lòng Nguyệt Như Tuyết, chờ hắn ôn nhu uy cơm đến bên miệng mới chính mình ăn một chút, đôi lúc hai người lại lộ ra tươi cười đáp lại đối phương.

Mọi người đều vì hai tuyệt thế mỹ nhân kia thản nhiên tươi cười mà thất thần, còn có cảnh tượng hai người ăn cơm, tất cả đều trọn tròn nhìn một màn thân mật trước mắt. Cho đến khi Nguyệt Thu Triệt cùng Nguyệt Như Tuyết đã ăn xong rồi, bọn hắn mới bắt đầu gấp thức ăn trong bát, trong đầu tràn ngập cảm giác hỗn độn.

“Triệt nhi, no rồi?”

“Ăn, còn phụ thân? Giống như đều là Triệt nhi ăn hết.”

“Phụ thân cũng no rồi, nếu Triệt nhi cũng no rồi, chúng ta nên nói một chút về chuyện trừng phạt a.”

“Phụ thân, cái kia...kỳ thật...”

Đã cơm nước xong, đám người Đông Phương nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Thu Triệt thay đổi, không thể tưởng tượng nổi, dù sao ở chung vài ngày, cũng chỉ thấy được hắn thản nhiên tươi cười, không có biểu lộ nào khác.

Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh cũng hiểu rõ trong lòng đám người kia suy nghĩ cái gì, nhất là Đông Phương Mạch, trên mặt rõ ràng lộ ra mất mát khi nhìn Thiếu chủ của các nàng. Chính là, trừ bỏ Cung chủ, các nàng chưa từng chứng kiến Thiếu chủ đối với người khác lộ ra biểu cảm khác a, thản nhiên cười đã là trời ban ân rồi.

Nguyệt Tinh hảo tâm thay mọi người giải thích: “Cái kia, mọi người không cần kinh sợ, thiếu gia với chủ nhân là như vậy. Bọn hắn ở nhà cũng ăn cơm như vậy. Còn có hiện tại bọn hắn đang dùng truyền âm trao đổi, ha ha ~”

Nghe được truyền âm thuật, mọi người lại cả kinh, dù sao truyền âm phải cần nội lực rất cao mới có thể, phụ thân của bọn hắn cũng không có khả năng làm được vậy. Chính là Dương Vũ so với bọn hắn còn kém vài tuổi, như thế nào có thể...

“Thiếu chủ, cái kia, hình như Đông Phương công tử, bọn hắn có chuyện gì a.” Nguyệt Tinh sợ hãi nói, không dám nhìn cung chủ a!

Nguyệt Thu Triệt bây giờ mới ý thức được, bọn hắn không ở Nguyệt Thanh cung, còn có bằng hữu của mình ngồi phía trước mà, trừng mắt nhìn Nguyệt Như Tuyết một cái, quay đầu lẳng lặng nhìn bọn người Đông Phương.

“Dương Vũ, cái kia đã giải?” Đông Phương Mạch lo lắng hỏi.

“Ân.” Ở nơi mọi người không thấy, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu xoa nắn thắt lưng, khiến cho cổ Nguyệt Thu Triệt đỏ ửng lên.

“Đông Phương, người hỏi vô nghĩa thôi! Không thấy rõ ràng Dương Vũ đang hảo hảo ở nơi này sao?” Hàn Tinh nhìn Nguyệt Thu Triệt cùng Nguyệt Như Tuyết.

“Dương Vũ, xin hỏi vị này là...” Bắc Đường Hạo hỏi, giải quyết sự xấu hổ của Đông Phương Mạch.

“Nga, cha ta a.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên giới thiệu.

“Phụ thân, muốn nói cho bọn hắn người là ai không?” Nguyệt Thu Triệt hỏi nhỏ.

“Phiền toái.” Nguyệt Như Tuyết đáp lời.

“Cái gì, cha người!” Đông Phương Thiên hét lên, “Sao cha người có thể trẻ như vậy, nhìn qua không sai biệt tuổi so với đại ca của ta!”

Những người khác đều là bộ dáng giật mình, Hàn Tinh cùng Bắc Đường trong lòng hiện lên nghi hoặc, nếu là phụ tử, như vậy hẳn không có khả năng đi!

“Phụ thân, người bao nhiêu tuổi a.” Lại tiếp tục hỏi nhỏ.

“Người không biết a.” Nguyệt Như Tuyết cười hỏi.

“Ân.” Nguyệt Thu Triệt thành thật trả lời, chỉ biết lần đầu tiên gặp phụ thân chính là giống như thế này, căn bản là không thay đổi a.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy người là lúc mười tám tuổi!” Nguyệt Như Tuyết nghĩ nghĩ nói.

“Dương Vũ, cái kia....Tiền bối là phụ thân người?” Bắc Đường Hạo quanh co nói, thật sự không quen kêu người nhìn qua bằng tuổi mình là tiền bối.

Nguyệt Thu Triệt gật đầu thừa nhận, ta đương nhiên là con của Tuyết a, hắn cũng là phụ thân của ta a! Nguyệt Thu Triệt trong lòng rầu rĩ nghĩ. Như là biết hắn suy nghĩ cái gì, Nguyệt Như Tuyết vỗ vỗ làm yên lòng.

Thấy rõ Dương Vũ có điểm mất hứng, Đông Phương Mạch liền thay đổi đề tài hỏi: “Dương Vũ, về Lam của Thiên tà giáo, người định làm sao bây giờ?”

Vừa dứt lời chợt nghe âm thanh lạnh lùng của Nguyệt Như Tuyết: “Ảnh.”

Bóng đen lập tức xuất hiện giữa đại sảnh, mắt nhìn Nguyệt Như Tuyết, sau đó rời đi, dựa vào nhiều năm kinh nghiệm, lúc này sát khí trong mắt Nguyệt Như Tuyết khiến cho hắn hiểu hắn phải làm cái gì.

Nguyệt Thu Triệt nhìn Ảnh lại nhìn phụ thân, biết là vì chính mình, liền nói: “Ảnh, chờ một chút!” Sau đó ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Nguyệt Như Tuyết, rầu rĩ: “Phụ thân, Thiên tà giáo muốn đến đại hội võ lâm, Triệt nhi muốn đi xem!”

38. Chương 38

Nguyệt Như Tuyết hơi hơi thở dài một tiếng: “Ảnh, không cần.” Vừa nói xong Ảnh tựa như khi đến liền biến mất.

“Phụ thân, người đi cùng Triệt nhi a!” Nguyệt Thu Triệt nhìn Nguyệt Như Tuyết, cười khanh khách nói.

“Người nha, càng ngày càng nghịch, trước tiên chúng ta vẫn là tính toán một chút đi!” Buồn cười nhìn Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết cười nói, nói xong cũng không để ý đến phản ứng của người khác, ôm Nguyệt Thu Triệt rời đi.

“Oa, phụ thân, người...” Tiếng kêu của Nguyệt Thu Triệt dần dần li khai phạm vi thính giác của mọi người.

“Bây giờ mới cảm thấy được tuổi của Dương Vũ so với chúng ta nhỏ hơn!” Hàn Tinh có chút kì lạ nói.

“Vậy Thiên tà giáo phải làm sao bây giờ a?” Đông Phương Thiên nhìn hai thân ảnh đã tiêu thất, có điểm tức giận nói: “Chúng ta sẽ chờ bọn họ thảo luận sao!”

Lúc này Nguyệt Trúc nói chen vào: “Các vị không cần phải gấp, nếu chủ nhân và thiếu chủ của chúng ta không nói gì thêm, chắc chắn là không có vấn đề gì. Hai ngày sau chính là đại hội võ lâm, ta nghĩ mọi người nên nhân cơ hội này hảo hảo du ngoạn một chút.”

Bắc Đường Hạo trầm trọng nhìn Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc, nói: “Chủ nhân của các người rốt cuộc là thần thánh phương nào? Càng ngày ta càng muốn biết.”

Hàn Tinh cũng tà mị cười: “Từ trước đến nay, ta đối với người có mị lực thật là có hứng thú.”

“Uy, các người, ...Thực xin lỗi, các người đừng để ý.” Đông Phương Mạch ở một bên giàn xếp, bọn hắn cũng biết Dương Vũ, đặc biệt là phụ thân của Dương Vũ, không phải là người bọn hắn có thể với tới, chính là bọn hắn cảm thấy giống như thân thiết từ nhỏ, khiến cho bọn hắn càng ngày càng quan tâm.

Nguyệt Tinh cười ngọt ngào, trong thanh âm lại dẫn theo vài phần lạnh như băng: “Lúc này ta xin khuyên các vị đừng đi chọc Chủ nhân, trừ bỏ Thiếu chủ, Chủ nhân chưa bao giờ để người khác trong lòng. Nếu không phải xem các người là bằng hữu của thiếu chủ, các người nghĩ hại thiếu chủ của chúng ta bị thương tổn, các người còn có mệnh ở trong này sao?”

Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh vừa nghe, nhất thời biết chọc vào điều cấm kị của người khác, chỉ có thể giải thích: “Vừa rồi thất lễ.”

Nguyệt Trúc nói: “Các vị thiếu hiệp thỉnh tự nhiên!”

Sau khi Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc rời đi, trong đại sảnh trang trọng chỉ còn lại bốn người Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo, Hàn Tinh cùng Đông Phương Thiên. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Đông Phương Mạch thở dài một tiếng.

“Đông Phương, ta phát hiện ta còn thích khuôn mặt lộ vẻ không thật tươi cười của người!” Hàn Tinh cười nói.

“Cảm ơn.” Đông Phương Mạch chân thành nhìn người quan tâm mình.

“Đông Phương, người nói Dương Vũ rốt cuộc là người nào? Còn có phụ thân, ta chưa từng gặp qua người nào giống như hắn vậy, tuy rằng Dương Vũ đã đẹp khiến người ta nín thở, nhưng phụ thân hắn lại giống như là không thể tồn tại, không giống như người nhân gian!” Bắc Đường Hạo cảm thán nói.

“Uy, người không phải thích người lớn tuổi hơn chứ!” Hàn Tinh cười trêu chọc.

Bắc Đường Hạo nhìn Hàn Tinh, cười nói: “Ai biết được!” Khiến Hàn Tinh trợn mắt há hốc mồm.

“Bắc Đường, Cha của Dương Vũ hình như là nam...” Đông Phương có điểm chần chờ nói, đây là lần đầu tiên hắn thấy Bắc Đường phiền muộn như vậy.

Bắc Đường Hạo nhìn Đông Phương Mạch cười quỷ dị: “Đông Phương, Dương Vũ giống như cũng là nam a!”

“Nguyên lai người cũng nhìn ra rồi!” Đông Phương Mạch thần nhiên nói.

Bắc Đường Hạo gật gật đầu, nhìn thấy Đông Phương mạch có chút mất mát, đồng thời cũng có cảm giác như vậy, hỏi: “Người định làm sao bây giờ?”

“Còn người?” Hỏi ngược lại.

“Còn chưa thử qua mà? Dù sao hai người bọn họ giống như rất không có khả năng đi!” Bắc Đường Hạo cười cười nhìn Đông Phương Mạch.

“Thật không? Chúng ta liền thử một chút đi!” Đông Phương Mạch cũng cười đáp lại Bắc Đường Hạo.

Hai người giao ước với nhau, cùng nhau ly khai đại sảnh, chuẩn bị hảo hảo nghỉ ngơi, lưu lại Hàn Tinh cùng Đông Phương Thiên, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Ôm Nguyệt Thu Triệt ngồi ở lương đình, nhìn thấy người trong lòng khẩn trương, Nguyệt Như Tuyết mỉm cười, nói: “Triệt nhi, nói cho ta biết phải phạt người như thế nào về chuyện người ra ngoài mà không nói?”

Nguyệt Thu Triệt biện bạch: “Ta làm sao rời nhà không nói, ta không phải kêu Ảnh nói cho phụ thân sao?”

“Nga, phải không?” Nguyệt Như Tuyết tiếp tục mỉm cười nhìn Nguyệt Thu Triệt.

Cảm giác tầm mắt ngày càng nóng rực, mặt Nguyệt Thu Triệt đỏ lên, ủy khuất nói: “Tại vì lúc ta tỉnh lại mà không thấy phụ thân a, hơn nữa phụ thân lại đi Thủy các, ta có điểm sinh khí a. Lại nhớ đến trước kia, rất muốn du ngoạn trên giang hồ, cho nên...” Càng nói thanh âm càng thấp, trộm nhìn Nguyệt Như Tuyết.

“Triệt nhi biết phụ thân đi Thủy các làm gì sao?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi.

Lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng là lập tức bổ sung nói: “Tuy rằng biết phụ thân đã đáp ứng Triệt nhi, sẽ không cùng bọn họ...Kia...Cái kia, nhưng vẫn có điểm sinh khí a, cho nên đã nghĩ làm cho phụ thân...”

Vẫn chưa nói xong, Nguyệt Như Tuyết liền tiếp lời: “đã nghĩ làm cho ta lo lắng một chút, phụ thân là đem mọi người ở Thủy các giải tán.”

Nguyệt Thu Triệt đỏ mặt gật gật đầu, lại ngẩng đầu hỏi: “Phụ thân sinh khí sao?”

Sửng nịnh nhéo nhéo cái mũi của người trong lòng mình, cười nói: “Phụ thân làm sao có thể sinh khí với Triệt nhi? Nhưng thật sự rất lo lắng, nếu lần này phụ thân không ra ngoài, Triệt nhi tính toán làm gì bây giờ?” Nghĩ đến bộ dáng chật vật của Triệt nhi lúc ấy, Nguyệt Như Tuyết liền gắt gao ôm chặt thân thể trong lòng, hẳn không biết nếu bảo bối biến mất, chính mình sẽ như thế nào.

Cảm giác được trong lòng phụ thân đầy khẩn trương cùng bất an, cũng ôm chặt lấy phụ thân, thành thật nói: “Triệt nhi tình nguyện chết cũng không tình nguyện cùng người khác ở cùng nhau.”

Nghe được lời nói như thế của Triệt nhi, Nguyệt Như Tuyết một trận khô nóng, cúi đầu hôn thật sâu lên cái miệng nhỏ nhắn.

Qua một hồi lâu, hai người tách nhau ra, hít thở không khí, cảm giác được hạ thân chính mình nóng rực, mặt Nguyệt Thu Triệt càng thêm đỏ, “Phụ thân, cái kia....Hôm nay, Triệt nhi....Không....Không được.”

Nguyệt Như Tuyết ôn nhu cười, “Phụ thân biết, ngày hôm qua khiến Triệt nhi mệt muốn chết rồi.”

“Phụ thân!” Nguyệt Thu Triệt liếc mắt nhìn Nguyệt Như Tuyết một cái, phong tình vạn chủng, mặt càng thêm đỏ, không khỏi cảm thấy may mắn hiện tại là buổi tối.

Ổn định lại thân thể, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu nhìn người trong lòng, nói: “Phụ thân đánh đàn cho Triệt nhi nghe!”

Nguyệt Thu Triệt trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Triệt nhi thích nhất phụ thân đánh đàn.”

39. Chương 39

Sau khi ăn xong điểm tâm một lúc, nhìn ra cửa vẫn chưa thấy thân ảnh của Nguyệt Như Tuyết và Nguyệt Thu Triệt xuất hiện, Bắc Đường Hạo mở miệng hỏi: “Dương Vũ cùng tiền bối vẫn chưa ngủ dậy sao?”

Nguyệt Tinh nhìn Bắc Đường Hạo cười nói: “Thiếu chủ cùng chủ nhân đã ngủ dậy, nhưng hôm nay dùng cơm ở trong phòng.”

Mọi người lúc này mới ý thức được, Nguyệt Trúc không có mặt ở nơi này, có lẽ đang ở chỗ của Dương Vũ.

Nguyệt Tinh ha ha cười lên tiếng: “Bắc Đường thiếu hiệp, người từng nói gọi chủ nhân của chúng ta là tiền bối có cảm giác kì quái!” Nói xong lại buột miệng cười.

Bắc Đường Hạo cũng xấu hổ cười. đúng vậy, kêu một người nhìn qua bằng tuổi của mình là tiền bối, thật sự là quái dị. Huống chi, người nọ xinh đẹp lạnh lùng, tuyệt đại phong nhã, đã khắc sâu vào lòng mình. Hơi hơi thở dài một tiếng, mình có thể gọi hắn như thế nào chứ!

Đông Phương Thiên chen ngang: “Chúng ta phải xưng hô với chủ nhân các người như thế nào a?” Bốn người cũng nhất trí hướng nhìn Nguyệt Tinh.

Đông Phương Mạch mang mặt tươi cười hỏi: “Chủ nhân của các người tên có một chữ Tuyết phải không?” Nhìn thấy Nguyệt Tinh cùng Bắc Đường hơi giật mình, liền giải thích: “Ta từng nghe Dương Vũ gọi qua tên này, cũng bởi vì Dương Vũ kêu như vậy, nên không nghĩ tới đó là phụ thân Dương Vũ.”

Bắc Đường Hạo nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết, hình như là nghe được Dương Vũ gọi như thế. Trong lòng lại cảm thán nói: “Tuyết, thực hợp với người tựa như thần tiên kia, Tuyết!”

Nguyệt Tinh xấu hổ cười cười: “Cái này ta cũng không rõ ràng a! Nhưng Chủ nhân của chúng ta không muốn nói ra với các người, chính là hắn sợ gặp phiền toái trên giang hồ mà thôi, các người không cần phải để ý.” Đang ở bộ dáng xấu hổ hết sức, ngoài cửa có một gã sai vặt tiến vào, cung kính nói: “Có người của Thiên tà giáo tới!”

“Cho hắn vào.” Nguyệt Tinh nói như thế với gã sai vặt, sau đó hướng đám người Đông Phương xin lỗi, cười nói: “Các vị cứ tự nhiên, ta đi thông báo cho Thiếu chủ một tiếng.” Nói xong, cũng không đợi họ phản ứng, lập tức ly khai.

“Cung chủ, Thiếu chủ.” Nguyệt Tinh ở ngoài cửa hô lên một tiếng, sau đó đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt giống như cũ, sau khi ăn cơm xong, ở trong lòng Nguyệt Như Tuyết ưu nhã thường thức trà nóng, bên cạnh là Nguyệt Trúc đang dọn dẹp.

“Cung chủ, có người của Thiên tà giáo đến.” Nguyệt Tinh cung kính nói.

“Người tới là ai?” Nguyệt Như Tuyết vẫn ưu nhã uống trà, đối với tà giáo một chút hứng thú cũng không có.

“Hắn là Xích sứ.” Nguyệt Tinh cười nói, “Nghe nói hắn luôn luôn thích Lam sứ, hơn nữa được Lam Vân Thiên tín nhiệm nhất.”

“Phụ thân, Triệt nhi muốn đi xem, phụ thân thì sao?”

Nguyệt Như Tuyết lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có hứng thú, hỏi: “Lần này, vì sao lại có hứng thú với đại hội võ lâm?”

Nguyệt Thu Triệt ngửa đầu cười, dùng truyền âm nói với Nguyệt Như Tuyết: “Bởi vì lúc Triệt nhi còn là Dương Vũ Phong, rất thích xem tiểu thuyết kiếm hiệp, hơn nữa cảm thấy đại hội võ lâm rất vui a.”

Nguyệt Như Tuyết sủng nịnh cười: “Triệt nhi vui vẻ là tốt rồi.”

Vui vẻ hôn lên mặt Nguyệt Như Tuyết một cái, “Vây Triệt nhi đi nga!” Nói xong, Nguyệt Thu Triệt cùng Nguyệt Tinh liền ly khai.

Lúc này tại đại sảnh Sơn Tuyết trang, không khí có vẻ khẩn trương.

Một nam tử anh tuấn nho nhã, dáng vẻ thư sinh, y phục bạch sắc, đường thêu hoa văn màu đỏ nổi bật trên tay áo, đang đứng giữa đại sảnh. Lúc này, Đông Phương Mạch hơi hơi mỉm cười, sắc mặt Bắc Đường Hạo đầy nghiêm túc, khóe miệng Hàn Tinh gợi lên nụ cười tà mị, còn Đông Phương Thiên đang nhìn hẩn đánh giá.

“Không nghĩ tới Xích sứ của Thiên tà giáo lại là thư sinh bình thường a!” Hàn Tinh có điểm kinh ngạc hô.

Xích hướng Hàn Tinh, hơi hơi chấp tay, nói: “ Cái này gọi là nhìn người không nên nhìn bề ngoài a!”

Bắc Đường Hạo thấy người này một mình đến Sơn Tuyết trang mà lại bình tĩnh như thường, sáng khoái nói: “Không biết Xích sứ đến đây làm gì?”

Nghe được trực tiếp vấn đề, vẻ mặt Xích trở nên nghiêm nghị: “Xích chính là mong các vị công tử thả Lam sứ của Thiên tà giáo chúng ta, Lam sứ có chỗ thất lễ, thỉnh các vị thứ lỗi.”

Đông Phương Mạch nhìn người trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: xem ra người này không biết sự tồn tại của Dương Vũ, nếu không sẽ không hướng bọn hẩn mà đòi người. Cho nên, khó xử nói: “Chúng ta không thể quyết định, dù sao chủ nhân của nơi này không phải chúng ta a!”

“Cái gì!” Xích mất đi hình tượng ban đầu, kinh hô. Tuy rằng bọn hẩn vẫn biết Lô Lân thành có một Sơn Tuyết trang, nhưng vẫn không biết chủ nhân là ai, dám người Đông Phương Mạch ở nơi này, trong lòng cứ đinh ninh rằng một trong số họ là chủ nhân, không nghĩ tới vẫn là khách nhân mà thôi. Lập tức ý thức được chính mình thất lễ, vội vàng nói: “Vây chủ nhân nơi này là ai? Không biết ta có thể gặp mặt một chút!”

Đông Phương Mạch ôn nhu cười, nhìn thấy mỹ thiếu niên y phục bạch sắc bước vào, liền nói: “Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới.”

40. Chương 40

Thấy Xích sứ của Thiên tà giáo thất thần nhìn mình, Nguyệt Thu triệt nén giận, nói thầm trong lòng: Tuyết cũng thiệt là, không đi cùng ta, đẹp lắm sao, hẩn nhìn như thể mình phải đẹp lắm!

Đã nhìn thấy nhiều lần, ít nhiều có chút miễn dịch, Đông Phương Mạch vội vàng lên tiếng: “Dương Vũ, chúng ta đang nói đến ngươi, Xích sứ của Thiên tà giáo có chuyện tìm ngươi!”

“Nga!” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên đáp lời, thuận tiện tiếp nhận trà từ Nguyệt Tinh.

Xích lúc này mới hồi phục tinh thần, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn người ôn nhu tuyết sắc đang ngồi phía trên.

“Có việc gì?” Nguyệt Thu Triệt vẫn thản nhiên hỏi Xích đang đứng, cũng không bảo ngồi.

“Các hạ là trang chủ Sơn Tuyết trang?” Xích nghi hoặc nhìn người đang còn trẻ tuổi kia, thật sự khó có thể tin người ngồi trước mắt là trang chủ của nơi thanh lịch đẹp đẽ này.

Nguyệt Thu Triệt lắc đầu tỏ vẻ không phải, lại bổ sung nói: “Nhưng cũng có thể coi là chủ nhân.” Phụ thân, cũng như ta thôi!

Nghe được Nguyệt Thu Triệt khẳng định địa vị của mình ở Sơn Tuyết trang, Xích cũng không nói thêm gì, hơi hơi chấp tay: “Tại hạ là một trong tứ sứ của Thiên tà giáo: Xích sứ.”

“Dương Vũ Phong.” Nguyệt Thu Triệt nói ngắn gọn tên bản thân.

“Phong thiếu hiệp, Lam của tề giáo đắc tội, thỉnh ngươi lượng thứ! Hy vọng có thể thả lại Lam sứ.” Dù sao cũng có việc cầu người, ngữ khí của Xích sứ mang theo vài phần khẩn thiết.

“Nếu không thì sao?” Bắc Đường Hạo cười nói.

“Ít nhất mọi người cũng không hy vọng cùng Thiên tà giáo đối địch đi, chúng ta muốn tham dự đại hội vô lâm, cũng không muốn dùng bất cứ thủ đoạn nào. Duy nhất thật có lỗi với Đông Phương Nghệ, nhưng đó chỉ là người trong giáo của ta thấy giáo chủ lo lắng nên hành động lỗ mãng mà thôi.” Xích sứ cao giọng nói, cũng mất đi vài phần bộ dáng thư sinh.

“Ai mà biết các ngươi nói thật hay giả? Ít nhất cha ta đích thật là bị Thiên tà giáo hạ độc!” Đông Phương Thiên nhìn Xích, thần sắc có điểm hung tợn.

“Đó đích thực là sai lầm của giáo ta, Đông Phương thiếu hiệp cần gì phải giận dữ như thế! Huống chi, bây giờ Đông Phương Nghệ còn hảo hảo sống trên đời này.”

“Ngươi...” Đông Phương Thiên giận, nói không ra lời.

“Các ngươi nói như vậy, Thiên tà giáo vẫn là hạng người chính nghĩa!” Hàn Tinh cười đùa.

“Như thế nào mới là chính nghĩa, ta nói thì có thể tính! Nếu Thiên tà giáo chúng ta vì am hiểu dụng độc mà bị gọi là tà giáo, vậy Đường môn kia là cái gì!” Xích vẫn trấn định như trước.

“Chính là có nhiều người bị các ngươi hạ độc mà chết!” Đông Phương Thiên tiếp tục nói.

“Vậy các ngươi biết bọn hần đã làm cái gì sao?” Nhìn thấy Đông Phương Thiên muốn mở miệng, Xích thông dong cười, tiếp tục nói: “Đông Phương thiếu hiệp nói chúng ta lạm sát kẻ vô tội sao? Thế nhân đều cho rằng như vậy, chúng ta có thể biện giải như thế nào, có thể hùng biện cho chính mình sao!”

Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh nghe Xích chậm rãi nói, trong lòng cũng phải khâm phục tài ăn nói của hần.

Nguyệt Thu Triệt uống trà, cẩn thận nghe, trong lòng đối với Thiên tà giáo ngày càng có hứng thú, dù sao hần vốn cũng không muốn tính toán với người của Thiên tà giáo, chính là trước đó trúng Một ngày tình, có điểm tức giận, mới hạ Thực tâm trên người Lam. Hơn nữa, nếu không có Thiên tà giáo kia, đại hội vô lâm lần này có gì đáng xem đâu a, còn không bằng ngồi trong lòng phụ thân mà! Ai, hiện tại lại nhớ phụ thân rồi nga!

“Nguyệt Tinh, gọi người đưa Lam tới đây!” Nguyệt Thu Triệt phân phó với Nguyệt Tinh đang đứng cạnh mình.

“Đa tạ Phong thiếu hiệp!” Xích hết sức thành khẩn nói, hần cảm thấy có thể tin tưởng người trước mắt.

“Dương Vũ, này...” Đông Phương Mạch sốt ruột hỏi, dù sao bọn hần từng lãnh hội bản lĩnh dụng độc của Lam, vạn nhất...

“Không sao!” Hướng Đông Phương Mạch mỉm cười, hơi gật đầu một cái, dù sao có phụ thân ở đây, không có vấn đề gì. Nguyệt Thu Triệt không biết, chính hành động vừa rồi của mình khiến Đông Phương Mạch cảm thấy ấm áp cùng cảm động.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt không chút huyết sắc của Lam, Xích nhanh chóng tiến lên đỡ lấy thân thể sắp lay đổ, lo lắng nói: “Lam!”

Khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười kiêu mỹ: “Nguyên lai là Xích a!”

“Phong thiếu hiệp, sao lại thế này!” Xích nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, tay lập tức bắt mạch cho Lam.

“Thực tâm!” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên phun ra tên của độc dược khiến sắc mặt Xích đại biến. Đây đã là còn chút lòng thành, nếu như không có ta, phụ thân đã tiêu diệt Thiên tà giáo các ngươi rồi.

“Vì cái gì?”

“Nàng hạ Một ngày tình trên người ta!”

“A!” Xích nghi hoặc nhìn Lam, tuy rằng bọn hắn vốn am hiểu dụng độc nhưng ít dùng xuân dược, cho rằng như vậy rất dễ tiện, trừ phi gặp phải người không thể tha thứ mới làm vậy để trừng phạt.

“Hắn không sợ độc.” Lam cúi đầu, thanh âm giải thích nghi ngờ của Xích.

“Đây là giải dược, dù sao cũng đã đau đủ.” Nguyệt Thu Triệt ném một cái bình nhỏ cho Xích.

“Đa tạ thiếu hiệp, ta xin cáo từ, Thiên tà giáo chúng ta hi vọng cùng thiếu hiệp kết giao bằng hữu.” Sau khi cho Lam ăn dược xong, Xích liền ôm Lam lộ khai.

“Nga!” Nguyệt Thu Triệt đáp lại. Trong lòng nghi hoặc nghĩ: Lần này đi ra lại kết giao được nhiều bằng hữu! Hơn nữa bộ dáng đều không tệ lắm.

“Dương Vũ, người đối với Xích có ý kiến gì không?” Bắc Đường Hạo nhìn bóng lưng Xích rời đi, hỏi.

“Cũng không có gì.” Nguyệt Thu Triệt đáp lời.

“Nhưng hắn là người của Thiên tà giáo a!” Đông Phương Thiên reo lên, dù sao hắn nhìn người tà giáo không vừa mắt.

“Cái đó và ta không quan hệ!” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên phun ra một câu, nhấp một ngụm trà.

Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh đều cười cười, Dương Vũ chính là như vậy.

“Ngày mai chính là đại hội võ lâm, Dương Vũ, hôm nay ngươi có muốn là ngoài chơi không? Dù sao từ ngày mai sẽ rất khó có cơ hội.” Đông Phương Mạch mỉm cười nói với Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt hơi suy nghĩ một chút, chính mình cũng muốn ra bên ngoài chơi, lại hy vọng Tuyết cùng đi, chính là nếu Tuyết mà ra ngoài, khẳng định sẽ hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. Ngẫm lại, trong lòng mình liền ế ẩm, không thể cho hắn xuất đầu lộ diện mà, vì thế nói: “Ân!”, lại nói với Nguyệt Tinh: “Nói cho phụ thân, ta đi ra ngoài trong chốc lát!”

Đông Phương Mạch cao hứng: “Vậy bây giờ chúng ta đi cùng nhau!”

Bắc Đường Hạo cười nói: “Ta hôm nay có việc, sẽ không đi cùng các ngươi, Hàn Tinh cũng như vậy, đứng không?”

Hàn Tinh cười nắc nẻ: “Đúng vậy, tối hôm qua, ta cùng Tiểu Thiên hẹn nhau chơi cờ mà!”

Đông Phương Thiên vừa định phản bác, đã bị Hàn Tinh che miệng lại, ánh mắt hung ác ý bảo im lặng, đành phải ừ ừ khuất gật đầu.

Bắc Đường Hạo hơi thâm ý nhìn Đông Phương Mạch cười nói: “Đông Phương và Dương Vũ, hai người cùng đi với nhau vậy!”

41. Chương 41

Đông Phương Mạch cùng Nguyệt Thu Triệt thông thả đi trên đường, khiến những người đi đường kinh ngạc cùng tán thưởng. Chính là, hai người giống như không có phát giác, vẫn tiếp tục đi lên phía trước. Từ nhỏ Đông Phương Mạch đã hình thành thói quen bị mọi người nhìn chăm chú, dù sao gia thế, bộ dạng của hắn đều là cực phẩm, thường xuyên thu được các loại hâm mộ, sùng bái, ái mộ cùng ánh mắt ghen tị. Mà hiện tại Nguyệt Thu Triệt chỉ chú ý xem sạp hàng hai bên đường, bộ dáng rất khoái chí.

Bỗng nhiên, Nguyệt Thu Triệt ngồi chồm hổ xuống trước một tiểu sạp, cầm lấy một Thất huyền cầm nhỏ, tỉ mỉ xem xét, càng xem càng vừa lòng. Ngẩng đầu hỏi lão bản đang đứng sở nhìn hắn: “Bao nhiêu tiền?”

“A, 3...3 lượng bạc!” Lão bản vội vàng nói, hắn còn chưa từng gặp qua người xinh đẹp như vậy!

Đông Phương Mạch thấy Nguyệt Thu Triệt thích thú như vậy, hỏi: “Dương Vũ thích cái này sao?”

Gật gật đầu, lập tức xuất ra ba lượng bạc đưa cho lão bản đang ngu ngơ như trước, đem cái Thất huyền cầm nho nhỏ kia bỏ vào nội y tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Lại một lát sau, Đông Phương Mạch thấy đã đến giờ cơm trưa, liền nói: “Dương Vũ, hôm nay chúng ta ăn cơm bên ngoài đi.”

“Được rồi.” Tuy rằng rất muốn cùng phụ thân ăn cơm, nhưng nhìn thấy bộ dáng thân thiện của Đông Phương Mạch, thật sự có điểm khó có thể cự tuyệt, Nguyệt Thu Triệt đành phải đáp ứng, đi theo Đông Phương Mạch vào một tửu lâu nhìn qua sạch sẽ lại rộng rãi. Đợi tiểu nhị mang rượu và thức ăn, thấy Nguyệt Thu Triệt nhìn Thất huyền cầm nho nhỏ kia, ánh mắt lơ đãng toát ra hạnh phúc cùng vui sướng, Đông Phương Mạch nhin không được hỏi: “Dương Vũ, cầm kia có cái gì đặc biệt sao?”

“Cùng Thất huyền cầm của phụ thân rất giống!” Thanh âm Nguyệt Thu Triệt mang theo vui mừng giải đáp nghi hoặc của Đông Phương Mạch, cho nên ta đem tặng cái này cho phụ thân, ha ha.

“Vậy sao, Dương Vũ cùng tiền bối quan hệ tốt lắm.” Đông Phương mạch có điểm ê ẩm nói.

“Àn.” Gật gật đầu, thuận tiện mang Thất huyền cầm nho nhỏ kia bỏ vào nội y.

“Dương Vũ đối với tiền bối...” Đông Phương Mạch chần chờ nói, tựa hồ không biết phải mở miệng như thế nào.

“Phụ thân làm sao?” Nghi hoặc nhìn phản ứng của Đông Phương Mạch, Nguyệt Thu Triệt hỏi.

“Không có gì.” Tựa hồ không biết như thế nào mở miệng, Đông Phương Mạch thay đổi đề tài, “Dương Vũ, người dễ dàng buông tha người thiên tà giáo như vậy, có sao không?” Trên mặt thoáng hiện vẻ lo lắng.

“Sẽ không.”

“Người như thế nào lại khẳng định như vậy? Có lẽ là thả hổ về rừng mà?” Nói ra nghi hoặc trong lòng, Đông Phương Mạch nhìn vẻ mặt lãnh đạm như trước của Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt nhìn xa xa ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Lúc ở cùng phụ thân trước kia...” Đông Phương Mạch vừa định xen vào, cái gì gọi là phụ thân trước kia, đã thấy Dương Vũ giống như nhớ lại cái gì đó, nuốt lại lời muốn nói, ngưng thần nghe.

“Lúc ở cùng phụ thân trước kia, chưa từng có người thiết tình đối đãi ta. Người chung quanh rất tốt với ta tất cả đều là bởi thân phận cùng địa vị, mỗi người đều xem sắc mặt mà nói chuyện. Dần dần, nhìn thấy ánh mắt bọn hắn, ta sẽ biết trong lòng bọn hắn tham vọng, cho dù khi đó ta chỉ là một hài tử mười tuổi lại nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, đóng cửa lòng mình, nhìn thấy người ở chung quanh sắm vai, đóng kịch.”

“Chính là, hiện tại ta... Không phải... Ta là nói ta cùng Bắc Đường bọn hắn đều là xuất phát từ chân tâm đối với người tốt.” Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt như vậy, Đông Phương Mạch nhin không được nói.

Mỉm cười, “Ta biết, ánh mắt các người nhìn ta thực chân thành. Xích cũng là như vậy, ta cho rằng hắn không phải người xấu.”

“Như vậy sao?” Đông Phương Mạch giật mình hỏi, có điểm hoài nghi chẳng lẽ Dương Vũ nhận định người tốt xấu qua ánh mắt sao?

Gật gật đầu, lập tức lại bổ sung nói: “Hơn nữa ta tin tưởng phụ thân sẽ không để cho ta đã bị thương tổn.”

Lần đầu tiên nghe được Dương Vũ đối với chính mình nói nhiều lời như vậy, trong lòng Đông Phương Mạch vui sướng cùng kích động, nhưng là mối quan hệ giữa Dương Vũ cùng tiền bối lại giống như một tảng đá đè nặng, dị thường khó chịu, “Dương Vũ, người đối với tiền bối...” Hơn nữa lúc ở cùng tiền bối trước kia đã có chuyện gì xảy ra?

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Dương Vũ tựa hồ đối với lời nói của một số người có hứng thú, đang cẩn thận nghe, Đông Phương Mạch cũng chú ý tới bọn hắn tựa hồ đàm luận về Nguyệt Thanh cung. Chính mình từ trước đến nay đối với Nguyệt Thanh cung có sùng bái cùng hứng thú, đành phải tạm thời áp chế nghi vấn trong lòng.

“Nghe nói đại hội võ lâm lần này, hai ngày trước, gia chủ Nhất trang lâu hai nhị thế gia đã đến Nguyệt Thanh cung, muốn mời Nguyệt Như Tuyết xuất hiện.” Một nam tử dung mạo thật thà, mặc áo lam nói.

“Thật vậy sao? Kia thỉnh tới sao?” Người chung quanh nhất thời có người hưởng ứng nói.

“Có thể mời được Nguyệt Như Tuyết sao! Nghe nói bọn hắc lang ngay cả Nguyệt Thanh cung cũng không vào được, bị nhốt ở bên ngoài trận pháp, sau đó lại được một nha hoàn của Nguyệt Thanh cung dẫn đi ra ngoài mà!” Nam tử áo lam châm chọc nói.

Lại có nam tử trung niên vận hoàng y vừa uống rượu, vừa cảm thán nói: “Phong thái của Nguyệt Như Tuyết không giống nhân gian sở hữu!”

“Người đã gặp Nguyệt Như Tuyết!” Lập tức có người hâm mộ hô.

Hoàng y nam tử tiếp tục nói: “Mười lăm năm trước, Nguyệt Như Tuyết từng xuất hiện ở đại hội võ lâm, ngay lúc đó ta chỉ là ở xa xa nhìn thấy, chỉ nhìn thấy nhất tịch áo trắng giống như tiên nhân. Từ đó về sau, không còn có người thấy qua hắc lang, chỉ biết hắc lang ở trong Nguyệt Thanh cung. Mười mấy năm qua, có bao nhiêu người muốn tiến vào Nguyệt Thanh cung, nhưng không có một người có thể thành công. Những người đi theo hắc lang, lâu chủ cùng đường chủ cũng càng ngày càng ít xuất hiện trên giang hồ.”

“Ta cũng biết nga, chuyện tình của hắc lang mười lăm năm trước ở đại hội võ lâm!” Áo xám nam tử hưng phấn hô, không phải không có ngoài ý muốn khiến cho mọi người trong đại sảnh chú ý, đương nhiên có cả Nguyệt Thu Triệt cùng Đông Phương Mạch.

“Nghe nói, năm kia hắc lang xuất hiện ở đại hội võ lâm là bởi vì Hương Vân lâu Liễu Tương Vân, các người không biết sao?” Áo xám nam tử đắc ý nói, nhìn thấy bộ dáng mọi người vừa tò mò vừa khẫn trương, hắc lang ha ha cười, tiếp tục nói: “Khi đó Liễu Tương Vân còn chưa phải là lâu chủ mà, chỉ là một thiếu nữ, các người nói có thiếu nữ nào thấy Nguyệt Như Tuyết mà không yêu thương hắc lang, lại có nam nhân nào có thể cự tuyệt một người kiều diễm như hoa, là một trong võ lâm tam đại mỹ nữ, danh xưng là Liễu Tương Vân mà! Ha ha ~” Nói xong, còn cố ý cười *** đằng hai tiếng.

Nguyệt thu triệt càng nghe trong lòng càng khó chịu, hận không thể đem miệng người kia miệng kéo xuống, dám như vậy nói về phụ thân, không muốn sống nữa!

Lúc này, lại có một người phụ họa nói: “Ta cũng nghe nói Nguyệt Như Tuyết quả thật cùng Liễu Tương Vân kia từng có một đoạn nhân duyên, có người thậm chí đồn đãi bọn hắc lang còn có một đứa con mà! Liễu Tương Vân đến bây giờ còn không có lập gia đình, nói không chừng trong lòng còn luyến Nguyệt Như Tuyết mà! Hơn nữa, nghe nói lần này cũng là nàng tác động các gia chủ đến Nguyệt Thanh cung mà!”

“A, thật vậy chăng?”

“Không thể nào!”

“Nguyệt như tuyết sẽ không thật sự xuất hiện đi?”

Nhất thời, trong đại sảnh giống như nổ tung, ầm ầm một mảnh.

“A, đúng rồi!” Bỗng nhiên, có một người hô to, đại sảnh lại thoáng chốc an tĩnh lại, thập phần nhất trí nhìn hắc lang, chỉ thấy hắc lang tỉnh ngộ nói: “Liễu Tương Vân không phải có con trai sao? Sẽ không phải là con của Nguyệt Như Tuyết chứ, tính tình thời gian cũng không sai biệt lắm a!”

“Đúng, Liễu Thanh Vân giống như chỉ có mười sáu tuổi a, nghe nói bộ dạng cũng là tuấn tú lịch sự!”

“Khẳng định đúng rồi, nếu không phụ thân của Liễu Thanh vân là ai a?”

“... ..” Đại sảnh lại khôi phục tranh cãi ầm ầm, thẳng đến lúc mọi người thấy ánh mắt của tuyệt đại mỹ nhân ngồi đằng kia hàm chứa sát khí cùng tức giận, mọi thứ trở nên an tĩnh lại, giống như có thể rõ ràng nghe được thanh âm ngân châm rơi xuống đất.

Nguyệt thu triệt lạnh lùng chậm rãi đảo mắt qua những người vừa mới nói, tùy tay giương lên, trong phòng đại bộ phận cái bàn đều dập nát trên mặt đất. Không để ý tới mọi người kinh hô cùng Đông Phương Mạch ở phía sau gọi to, vận khởi Phiêu vũ hướng Sơn Tuyết trang chạy đi. Trong lòng hắc lang hết : Muốn gặp phụ thân, muốn gặp Tuyết, Tuyết là của một mình ta , là phụ thân của một mình ta!

42. Chương 42

Vô cùng buồn chán, Bắc Đường Hạo đi dạo một vòng quanh Sơn Tuyết trang, trong lòng cảm thán cùng thương thức, đình đài lầu các, tiểu kiều nước chảy. Trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến: Đông Phương tiểu tử đó cùng Dương Vũ hẳn là ở chung rất tốt, chính là chính mình nên làm thế nào, đối với một người ngay cả tên cũng không biết. Ai! Ai oán thở dài, Bắc Đường Hạo hẳn khi nào biến thành oán phu ?

Chính là lúc đang bị thương, thì nghe được tiếng đàn như ẩn như hiện, trong lòng cũng không khỏi tò mò , đi lại theo hướng tiếng đàn.

Càng đi lên phía trước, tiếng đàn càng ngày càng rõ ràng, Bắc Đường Hạo chỉ cảm thán khúc nhạc này rất tuyệt vời, như nước chảy dịu dàng dưới ánh trăng, leng keng rung động, chảy vào lòng người, kích thích từng trận xôn xao. Thấy trong đình kia là thân ảnh bạch sắc mình luôn nhung nhớ, trong lòng kích động không biết như thế nào cho phải, thẳng đến khi tiếng đàn chợt dừng mới tỉnh lại.

Ánh mắt lạnh lùng thản nhiên nhìn, thấy người bên ngoài là Bắc Đường Hạo, Nguyệt Như Tuyết chỉ liếc liếc mắt một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, phiêu hướng nhìn phía xa xa.

“Bắc Đường Hạo quấy rầy nhã hứng của tiên bối, thật sự thật có lỗi.” Bắc Đường Hạo nghiêm sắc mặt, nói xin lỗi, thấy đối một chút cũng không để ý tới thành ý của mình, cũng không nhụt chí, “Vãn bối bị tiếng đàn hấp dẫn, một đường theo đến đây.”

“Tiền bối, xin hỏi tiên bối như thế nào xưng hô?” Bắc Đường Hạo cố lấy dũng khí hỏi, thấy đối phương như cũ thờ ơ, trong lòng dâng lên một trận phiền muộn, trên khuôn mặt tuấn soái xuất hiện một tia khinh sâu, “Tiền bối là phụ thân Dương Vũ, nói vậy cũng là họ Dương không thể nghi ngờ, theo tại hạ biết, tiền bối tên có một chữ Tuyết, tiền bối có thể nói chữ còn lại?” Chờ đợi nhìn thân ảnh bạch sắc, không nhiễm bụi trần, xinh đẹp nhưng lạnh lùng cao quý như nguyệt, gơ tay nhắc chân đều biểu lộ tao nhã không ai bằng.

Nghe được tên Nguyệt Thu Triệt tên, Nguyệt Như Tuyết có một chút phản ứng, mắt nhìn Bắc Đường Hạo, cũng thấy rõ trong mắt đối phương cực kỳ hâm mộ cùng ái mộ, lời nói vẫn băng lãnh như trước, “Cút!”

Tựa hồ như bị lời nói lạnh lùng đó đã kích đến, Bắc Đường Hạo cơ hồ là thất thố hết lớn: “Tiền bối, vãn bối đối với tiên bối...”

“Đừng để ta nói lần thứ hai!” Lời nói tuyệt tình đánh gãy Bắc Đường Hạo, nói xong không nhìn Bắc Đường Hạo thêm một cái nào.

Bắc Đường Hạo không biết lúc này nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, chua xót, ghen đáng, đau, khổ, tứ vị giao tạp. Chính mình lần đầu tiên chân chính thích một người, lại cách chính mình xa xôi như thế, trong mắt căn bản không có mình tồn tại, cứ như vậy, khiến mình như ở trong hầm băng, ngay cả ánh mặt trời ấm áp cũng không có chút tác dụng. Vốn giao ước cùng Đông Phương nói muốn thử một lần, chính là khi đó tin tưởng, bây giờ còn được bao nhiêu? Si ngốc nhìn người trong đình, không thể nói, không thể động, chỉ có thể nhìn .

Bỗng nhiên, một thân ảnh bạch sắc từ ngoài bay vào, nhào vào lòng thân ảnh bạch sắc trong đình.

Bắc Đường Hạo lẳng lẳng nhìn người vừa rồi còn lạnh lùng như tuyết lúc này lại ôn nhu như nước, vẻ mặt sủng nịch nhẹ vỗ về người trong lòng đang ô ô khóc, giống như trân bảo đường yêu quý.

“Phụ thân.” Thanh âm Nguyệt Thu Triệt hơi nghẹn ngào mang theo rầu rĩ ở trong lòng Nguyệt Như Tuyết truyền đến.

“Triệt nhi, làm sao vậy?” Nhìn thấy bảo bối đã rơi lệ đầy mặt, đau lòng hôn lên những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống, tay vỗ về làm yên lòng.

Trong lòng lường trước khẳng định là đã xảy ra cái gì, mới khiến Triệt nhi như thế, liền ôn nhu hỏi: “Triệt nhi ngoan, nói cho Tuyết, làm sao vậy? Ai dám làm bảo bối Triệt nhi của ta khóc?”

Nhìn thấy Tuyết ôn nhu như thế, Tuyết yêu mình, mình cũng yêu tuyết, như thế nào có thể là người khác, chính mình sẽ không tặng Tuyết cho người khác.

Ôm cổ Nguyệt Như Tuyết, Nguyệt Thu Triệt hôn thật sâu lên đôi môi kia, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu đáp lại, ôm thật chặt thắt lưng mảnh khảnh của người trong lòng.

“Đã bình tĩnh lại?” Thấy Nguyệt Thu Triệt rời đi đôi môi của mình, mang theo thần sắc đỏ bừng, Nguyệt Như Tuyết cười hỏi.

Gật gật đầu, nhìn thấy môi Tuyết bị chính mình cắn hỗn độn, trong lòng đau lòng, vừa ngượng ngùng vừa thẹn, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt đã tràn ngập áy náy, “Tuyết.”

“Triệt nhi, kỹ thuật phải chờ tăng cường nga!” Nguyệt Như Tuyết cười nói.

Nguyên bản bảo bối đang áy náy, lúc này hai gò má ửng đỏ, giống như oán hận trừng mắt nhìn Nguyệt Như Tuyết, “Hừ, Triệt nhi muốn nghe Tuyết đánh đàn.”

“Hảo, Tuyết đánh đàn cho Triệt nhi nghe.” Nguyệt Thu Triệt thuần thục ôm lấy thắt lưng Nguyệt Như Tuyết, tựa vào trong ngực, Nguyệt Như Tuyết sững nịch nhìn người trong lòng, tiện tay đánh đàn, giống như gió ấm áp vuốt ve sự bất an.

Sắc mặt Bắc Đường Hạo từ hồng chuyển xanh, lại biến thành đen, thẳng đến cuối cùng tái nhợt một mảnh, nhìn thấy lương đình đã không còn hai thân ảnh bạch sắc kia, mới gian nan bước chân hướng gian phòng của mình đi đến.

Vừa định đẩy cửa phòng ra, lại đụng phải vẻ mặt lo lắng của Đông Phương Mạch, “Bắc Đường, Dương Vũ đã trở lại chưa? Vừa rồi cơm ăn đến một nửa, không biết tại sao hần bỗng nhiên ly khai, ta đuổi theo nửa ngày cũng không có đuổi tới.”

Nhìn thấy Bắc Đường Hạo không hề phản ứng, Đông Phương Mạch lúc này mới thật sự đánh giá Bắc Đường Hạo, chứng kiến trên mặt đối phương là uể oải cùng đau xót, vội vàng nói: “Bắc Đường, người làm sao vậy?”

Không để ý vẻ mặt lo lắng Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo đi vào gian phòng của mình, ngồi ở bên cạnh bàn, lại rót cho mình một chén trà, chậm rãi uống, một bên bình phục tâm tư hỗn độn.

Đông Phương Mạch tựa hồ cũng không sốt ruột, cũng rót cho mình một chén trà chậm rãi uống, cùng đợi Bắc Đường Hạo mở miệng.

Hồi lâu, Bắc Đường Hạo đánh vỡ sự trầm mặc của hai người, “Dương Vũ đã trở lại, ngay lúc ta vào phòng không lâu, ở cùng với tiền bối.”

Biết Bắc Đường còn có lời chưa nói xong, Đông Phương Mạch cũng không có chen vào. Bắc Đường Hạo hít sâu một hơi, thần nhiên tự thuật chuyện vừa rồi đã thấy, đến khi nói xong, mới phát hiện chén trà trong tay đã sớm vỡ nát.

“Chính là, chính là hai người bọn họ là...” Đông Phương Mạch cố nén chua xót trong lòng, xem cử chỉ thân mật của bọn họ căn bản không giống người bình thường, trong lòng vẫn thuyết phục chính mình không phải giống như mình tưởng, chính là... Chính là Bắc Đường nói hết thấy đánh vỡ hi vọng cuối cùng trong lòng.

“Ta cũng biết bọn họ là phụ tử.” Ngắc đầu, liếc mắt nhìn Đông Phương Mạch một cái, “Nhưng khi ta nhìn thấy Dương Vũ rúc vào trong lòng hần, mà hần ôn nhu nhìn Dương Vũ, cảm thấy thực hài hoà, tự nhiên, giống như một bức họa, ta thậm chí không có dũng khí tiến lên.”

Trong đầu hồi tưởng chính mình chứng kiến hết thấy Nguyệt Như Tuyết cùng Nguyệt Thu Triệt ở chung, trong lòng thở dài: Quả thật giống như Bắc Đường nói giống nhau, hai người bọn họ ở cùng một chỗ giống như là chuyện đương nhiên.

Kế tiếp, trong phòng lại là một mảnh lặng im.

43. Chương 43

Nguyệt Thu Triệt mở mắt, bên ngoài đã sáng mờ một mảnh, xem ra chính mình ngủ không ít canh giờ.

“Triệt nhi, tỉnh?” Buông ra thư trong tay, đi đến bên giường, Nguyệt Như Tuyết mỉm cười nhìn bảo bối hai mắt mông lung.

Nguyệt Thu Triệt hơi hơi cười, sau đó giống bạch tuộc dường như cuộn lấy thân mình Nguyệt Như Tuyết, khiến Nguyệt Như Tuyết một trận cười vui. Ôm Nguyệt Thu Triệt ngồi, mềm nhẹ hôn lên cái trán, ôn nhu hỏi: “Đói bụng sao?”.

Thành thật gật đầu, hiện tại mới nhớ tới đến chính mình cơm trưa cũng không ăn. Vừa ăn thức ăn Nguyệt Trúc lấy cho, có điểm do dự hỏi phụ thân đang ôn nhu nhìn mình, “Phụ thân không hỏi Triệt nhi sao?”.

Liếm thức ăn còn sót lại bên miệng Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết nhìn Nguyệt Thu Triệt nói, “Triệt nhi nguyện ý nói cho phụ thân sao?”*.

Ôn nhu quan sát gương mặt chính mình vô hạn yêu thích, Nguyệt Thu Triệt kể lại, “Hôm nay triệt nhi đi bên ngoài, ở trong tửu lâu nghe được thật nhiều người đàm luận về phụ thân. Triệt nhi bỗng nhiên cảm thấy được chính mình cách phụ thân thật xa, Triệt nhi sợ phụ thân không còn là phụ thân của mình Triệt nhi nữa.”

“Triệt nhi bảo bối của ta như thế nào lại thích miên man suy nghĩ như vậy mà!” Buồn cười nhìn người trong lòng bất an, Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, không mang theo dục niệm, chính là ôn nhu hôn, mang theo nồng đậm thâm tình.

“Triệt nhi vĩnh viễn đều là bảo bối của Tuyết sao?” Nguyệt Thu Triệt nhấp nháy ánh mắt trong suốt, chờ đợi.

“Đúng vậy, Triệt nhi vĩnh viễn là bảo bối của Tuyết, cũng là bảo bối duy nhất của Tuyết.”

“Tuyết cũng chỉ là phụ thân của mình Triệt nhi, được không?”.

“Hảo, Tuyết là phụ thân của một mình Triệt nhi.”

“Oa ~” Nguyệt Thu Triệt cao hứng hôn ba cái trên mặt Nguyệt Như Tuyết, còn hoan hô, “Triệt nhi thích Tuyết nhất !”

“Đã yên tâm rồi ? Nguyệt Như Tuyết nhìn người đang còn chìm đắm trong vui sướng!”.

“Triệt nhi không có lo lắng mà!” Nguyệt Thu Triệt nói xạo, vì những lời hứa hẹn vô cùng đơn giản vừa rồi giúp bình định lại tâm bất an, cho dù thật sự là như vậy, chỉ cần phụ thân cần mỗi mình Triệt nhi là được.

“Oa ~ Tuyết, tay người đang làm cái gì?” Cảm giác được bàn tay luồn vào nội y của mình tàn sát bữa bãi, Nguyệt Thu Triệt kinh hô.

“Triệt nhi, nói đây là đang làm cái gì?” làn da Triệt nhi hỏ thơm, hỏ non mềm, sờ thế nào cũng không đủ.

“Nhưng... bây giờ là ban ngày...” Thoáng giây dựa, nhưng cả người bị người nào đó ôm chặt, không còn sức lực.

“Chờ một lát nữa liền tới!”.

Nguyệt Thu Triệt còn muốn phản bác, nhưng hông anh trước ngực bị người bắt lấy, lời nói thoát ra biến thành tiếng rên rỉ say lòng người, “Ân... Tuyết... Ân...”.

Tà tứ cười, hai người quần áo hỗn độn, trong phòng cảnh xuân một mảnh, cho đến khi thái dương rơi xuống đỉnh núi.

Buổi chiều, Thăm Minh lâu.

Ngồi ngay ngắn trên thủ vị chính là Thăm Minh lâu lâu chủ Giang Hải Minh, ước chừng bốn mươi tuổi, bộ dạng trung hậu thành thật, hai mắt tinh quang, biểu hiện người này võ công cao thâm. Đứng bên cạnh

chính là đệ tử khiến Giang Hải Minh đặc ý nhất – Mạc Kinh, diện mạo anh tuấn. Ở hai bên, theo thứ tự ngồi phân biệt là Tinh Kiếm sơn trang Hàn Kiếm, Hương Vân lâu Liễu Tương Vân, cùng Bắc Đường thế gia Bắc Đường Giản. Gia chủ Nhất trang lâu hai nhị thế gia đều tề tụ tại đây, trừ bỏ Đông Phương Thế Gia Đông Phương Nghệ.

“Tại sao không thấy Đông Phương chương môn?” Bắc Đường, Đông Phương, hai thế gia xưa nay giao hảo, nhìn một hồi lâu không thấy lão bằng hữu, Bắc Đường Giản liền hỏi.

Mạc Kinh trình trọng nói: “Nghe nói Đông Phương tiên bối bị người thiên tà giáo hạ độc, nhưng các vị yên tâm, nghe nói độc đã được giải. Bởi vì thân thể còn chưa tốt lắm, cho nên lần này Đông Phương Thế Gia phái Đông Phương đại công tử tới tham gia võ lâm đại hội lần này. Hơn nữa, theo hiểu biết, Đông Phương đại công tử hộ tống Nhị công tử, còn có con của Hàn trang chủ cùng với Bắc Đường đại công tử đều đã vào Lô Lân thành, trước mắt đang ở Sơn Tuyết trang, hẳn sẽ đến đại hội võ lâm ngày mai.”

“Người Thiên tà giáo thật sự là càng ngày càng lớn mật!” Giang Thấm Minh phần nộ nói, “Xem bọn hán lần này ở đại hội võ lâm như thế nào gây sóng gió!”

“Cái đó gọi là binh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bọn hán nếu hạ độc, chúng ta khó lòng phòng bị a!” Trên gương mặt xinh đẹp của Liễu Tương Vân xuất hiện một tia ưu phiền, nhìn không ra người nói chuyện đã gần ba mươi tuổi, vẫn giống như một thiếu nữ.

“Liễu lâu chủ nói đúng, chỉ là lần này chúng ta đi Nguyệt Thanh cung cũng không công mà lui.” Hàn Kiếm nhớ tới, mấy ngày trước mọi người cùng nhau tiến đến Nguyệt Thanh cung, muốn bái kiến cung chủ, càng hy vọng có thể nhờ đến y thánh độc tiên hỗ trợ, lại ngay cả cửa Nguyệt Thanh cung đều chưa bước vào liền bị lạc phương hướng, không khỏi có chút nhụt chí.

“Ta thấy bây giờ chúng ta lo lắng cũng vô ích, dù sao binh đến tướng ngăn, nước đến thổ dấu, Bắc Đường Giản ta nhất định không để người tà giáo càn quấy!”

“Tóm lại, trước mắt chúng ta chỉ có thể hết thảy cẩn thận làm việc.” Hàn Kiếm bắt đầu nói.

44. Chương 44

Liễu Tương Vân đẩy cửa phòng ra, một người vận y phục lục sắc lập tức đứng lên, sợ hãi hô một tiếng: “Nương.” Liễu Tương Vân chỉ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Liễu Tương Vân cau hàng mi xinh đẹp, có chút giống như nhìn nam tử thanh tú áo lục liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Vân nhi cũng ngồi xuống đi.”

Thanh tú nam tử, cũng là con trai độc nhất của Hương Vân lâu lâu chủ Liễu Tương Vân, Liễu Thanh Vân theo lời ngồi xuống, chân chờ mở miệng: “Nương, người tâm tình không tốt sao?” Thật vất vả có lấy được khí hỏi, thanh âm lại cực kì nhỏ.

“Gia chủ của Nhất trang lâu hai nhị thế gia tự mình đi thỉnh Nguyệt Như Tuyết, lại như trước... Ai!” Nhắc tới cái tên Nguyệt Như Tuyết, đôi mắt phượng xinh đẹp của Liễu Tương Vân lộ ra vài tia yêu say đắm, vài tia đau khổ, còn có thản nhiên không cam lòng cùng lập lòe oán hận.

“Nương!” Biết rõ mỗi lần nhắc tới Nguyệt Như Tuyết, nương liền như vậy, chỉ vẫn là không khỏi lo lắng gọi một tiếng, sau không biết nghĩ tới điều gì, lại nhẹ nhàng hỏi: “Nương, con thực... Thật là... hài tử của Nguyệt Như Tuyết sao?”

Nghe được như thế, thân mình Liễu Tương Vân run lên, lập tức lớn tiếng nói: “Là người khác nói cái gì với người sao? Tóm lại, mặc kệ người khác nói cái gì, người đều nhớ kỹ cho ta, người là hài tử của cung chủ Nguyệt Thanh cung – Nguyệt Như Tuyết! Có nghe hay không!”

“Ta đã biết, nương!” Liễu Thanh vân hạ đôi mắt, có điểm ủy khuất nói.

“Ta mệt mỏi, người đi xuống đi!” Liễu Tương Vân ần ần huyết Thái Dương, nhắm mắt lại, làm bộ dáng như thập phần mệt mỏi.

“Vậy con cáo lui, nương người nghỉ ngơi sớm một chút!”.

Từ biệt Liễu Tương Vân, Liễu Thanh Vân bước đi chậm rãi tiêu sái , trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, ngẩng đầu nhìn trời cao Minh Nguyệt. Từ nhỏ đến lớn, nương liền nói cho hần phụ thân là Nguyệt Thanh cung chủ, mà hần là Thiếu chủ Nguyệt Thanh cung, tuy rằng hần chưa bao giờ gặp phụ thân của mình. Hần từng không chỉ một lần ở trong đầu ảo tưởng, phụ thân của mình hần có bộ dáng gì mà! Chính mình thường thường nghe được chuyện của phụ thân, bọn hần đều nói phụ thân xinh đẹp nhưng lạnh lùng như nguyệt, phong hoa tuyết đại không ai bằng, mỹ mạo hơn cả nữ tử. Cho nên, nếu phụ thân đúng như lời nói, như vậy nữ tử xinh đẹp như nương cũng là tuyết đối yêu thương. Chính là, vì cái gì phụ thân chưa từng có xuất hiện qua? Có người nói, từ mười lăm năm trước, Nguyệt Như Tuyết không từng xuất hiện trên giang hồ. Một năm rồi một năm chờ đợi, đối lấy chính là một năm một năm thất vọng, hần không biết tim của hần khi nào bắt đầu tuyết vọng. Nguyệt Như Tuyết, phụ thân của mình, rốt cuộc là người như thế nào? Nguyệt Thanh cung, giang hồ thần thoại, rốt cuộc là như thế nào? Nội tâm khát vọng cùng thất vọng giao tạp , quẩn quanh , nương lạnh lùng, đối với chính mình thờ ơ, thậm chí có khi mình cảm nhận được ánh mắt nương nhìn mình toát ra phiền chán. Đôi khi tự giễu, nếu mình không phải hài tử của Nguyệt Như Tuyết, như vậy nương lập tức liền đem chính mình vứt bỏ đi? Trừ bỏ Nguyệt Như Tuyết, nương căn bản sẽ không đem bất cứ chuyện gì để trong lòng, Hương Vân lâu, ở trong lòng nương như thế nào tồn tại, cùng phụ thân sánh đôi tốt thế sao?

Mơ hồ nhớ rõ lúc mình chỉ có năm sáu tuổi, khi đó chính mình hỏi qua nương “Vì cái gì không đi tìm phụ thân”, thì vẻ mặt nương lại tràn đầy ghét hận nói cho mình tìm không thấy; Chính mình lại hỏi “Nếu phụ thân thích người khác thì làm sao?”, nương nhìn ta tựa như xem kẻ điên, sau đó cười khẩy nói “Nguyệt Như Tuyết căn bản không có khả năng thích người nào, một người không có tâm như thế nào sẽ thích người ni!”. Lúc đó còn quá nhỏ, căn bản không thể lý giải lời của nương, chính là hiện tại mơ hồ nhớ lại, cũng muốn hỏi: Nếu sẽ không thích, như vậy vì sao người còn muốn như thế? Mơ hồ nhận thấy được, trong lòng khát vọng đã càng ngày càng ít, có cũng động lại oán cùng hận, không biết đến khi nào sẽ biến thành không thể khống chế nổi.

Trong mắt oán hận chợt lóe qua, không khỏi làm người hoài nghi có tồn tại hay không. Liễu Thanh Vân nhìn trăng thổ dài, đi vào gian phòng của mình, trong lòng đối với chính mình nói: Ngày mai chính là đại hội võ lâm , vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi đi, hiện tại không phải là thời điểm đa sầu đa cảm.

Sơn Tuyết trang.

“Phụ thân ngày mai cùng đi với Triệt nhi sao?” Cọ cọ đầu trong ngực, Nguyệt Thu Triệt hỏi.

“Phù Ngọc đều an bài tốt lắm.” Vuốt ve đầu hân trên lưng, Nguyệt Như Tuyết nói.

“Ngọc thúc thúc?” Nâng đầu lên, nghi hoặc hỏi.

“Àn.” Thuận tiện ở cái miệng nhỏ nhắn hôn trộm một cái.

“Phụ thân, trước tiên Triệt nhi cùng bọn người Đông Phương đi chung quanh nhìn xem, sau đó phụ thân mới đi chỗ ấy a?” Chớp đôi mắt xinh đẹp hỏi.

“Phụ thân lo lắng.” Nguyệt Như Tuyết lo lắng nhìn Nguyệt Thu Triệt.

“Có ảnh đi theo mà. Nếu Tuyết mà đi sẽ khiến cho sóng to gió lớn , Triệt nhi không cần mà! Sau lần này Triệt nhi khẳng định sẽ cẩn thận ,. Triệt nhi muốn cùng Tuyết vĩnh viễn ở một chỗ.” Ánh mắt Nguyệt Thu Triệt chân thật nhìn Nguyệt Như Tuyết, nói.

“Hảo.”.

“Phụ thân, vì sao người không thích đại hội võ lâm a?”.

“Phiền toái!”.

“Vậy Triệt nhi có thể đi một mình.”

“Không được!”

“Phụ thân!”

“Không thương lượng.”

“Vậy được rồi.”

“Tốt lắm, Triệt nhi bảo bối nên ngủ!”

“Àn.” Nguyệt Thu Triệt dựa sát và ***g ngực ấm áp, ôm chặt, nhắm mắt.

45. Chương 45

Lô Lân thành nghênh đón ngày náo nhiệt nhất ba năm mới đến một lần, trên đường người đi lại tấp nập, khách *** từ lâu sinh ý đông đúc, hơn nữa mọi người trên đường đều hướng Thấm Minh lâu mà đi, mục đích chủ yếu đương nhiên là đại hội võ lâm. Chỉ ít canh giờ nữa thôi, sẽ có võ lâm cao thủ, giang hồ hảo hán, thiếu niên anh hùng tham dự thể hiện sở trường của mình. Có hy vọng nổi danh lập vạn, có hy vọng luận bàn võ nghệ nâng cao võ học tu dưỡng bản thân, có dùng võ kết bạn, đương nhiên đại đa số là hướng về ngôi vị võ lâm minh chủ kia.

Cùng đám người Đông Phương Mạch đi trên đường, tâm tình Nguyệt Thu Triệt lúc này là dị thường kích động cùng hưng phấn, bởi vậy bước chân có vẻ so với thường ngày càng thêm nhẹ nhàng, khoe miệng cũng không khỏi tự chủ gọi lên nụ cười duyên dáng. Bất quá may mắn, vì sợ phiền toái, Nguyệt Thu Triệt vẫn là rất có dự kiến trước, đội mũ sa trắng trên đầu, nếu không với bộ dáng hiện tại của hán, khẳng định làm cho này đường cái càng thêm náo nhiệt, càng thêm chen chúc, khiến cho hán muốn phần phải cẩn thận chú ý. Thử nghĩ Đông Phương hai người, Bắc Đường còn có Hàn Tinh vốn đã vô cùng thu hút, nếu thêm cả Nguyệt Thu Triệt, thì quang cảnh sẽ như thế nào chứ?

Trước khi đại hội võ lâm chính thức bắt đầu một canh giờ, đám người Đông Phương Mạch thật vất vả mới tới được Thấm Minh lâu, sau khi báo tính danh, lập tức được người dẫn vào. Đương nhiên, Nguyệt Thu Triệt cũng đi theo, tuy rằng mang theo mũ sa đi trước đại sảnh thu hút nhiều ánh mắt có thâm ý khác nhau, cũng may Nguyệt Thu Triệt cũng không phải thực dễ ỷ.

“Văn bối Đông Phương Mạch, Đông Phương Thiên, Hàn Tinh, Bắc Đường Hạo bái kiến các vị tiền bối.” Đám người Đông Phương trầm miệng một lời, hơn nữa xem ra đã chờ đợi ngày được bái kiến các vị lâu chủ, trang chủ, chương môn, lâu chủ.

“Các hiền chất không cần đa lễ.” Giang Hải Minh nhìn thấy trước mắt là bốn người trẻ tuổi xuất sắc, vô cùng vui mừng, ha ha cười nói, mắt lại nhìn thân ảnh bạch sắc của Nguyệt Thu Triệt ở phía sau mọi người.

Hàn Tinh cùng Bắc Đường Hạo đều hướng phụ thân mình nói chuyện, qua một lúc sau mới tới bên người Nguyệt Thu Triệt.

“Văn bối Đông Phương Mạch, thay mặt gia phụ thân thể không khỏe tới tham gia đại hội võ lâm lần này, mong các vị tiền bối chỉ giáo nhiều hơn.” Mỗi tiếng nói cử động, trên môi đều hoàn mỹ tươi cười, lập tức giành được cảm tình tốt của mọi người ở đây.

“Đông Phương hiền chất có thể tới là tốt rồi, không biết Đông Phương chương môn thân thể thế nào?” Giang Hải Minh ngồi ở chủ vị, hỏi.

“Đa tạ Giang lâu chủ quan tâm, gia phụ trước mắt đã không còn đáng ngại, nhưng không thể mệt nhọc, nên phải văn bối tới.”

“Một khi đã như vậy, rất tốt. Đến đây, Đông Phương hiền chất, để ta giới thiệu các vị ở đây cho người nhận thức. Người này chắc người đã biết rõ, chưởng môn Bắc Đường thế gia, đây là Hàn Kiếm – Hàn trang chủ, còn có đây là Liễu Tương Vân – Liễu lâu chủ cùng hài tử Liễu Thanh Vân – Liễu thiếu hiệp, còn có Vũ Đường – Hư Không đạo trưởng cùng Thiếu Lâm – Hiếu phương trưởng, Cái Bang – Quách trưởng lão. Nga, đúng rồi, đây là đệ tử của ta, Mạc Kinh.” Giang Hải Minh liền theo thứ tự chỗ ngồi giới thiệu mọi người với Đông Phương Mạch, cũng giúp Nguyệt Thu Triệt giải nghi hoặc trong lòng.

Sau lớp mũ sa, ánh mắt Nguyệt Thu Triệt thần nhiên đảo qua những người ở này, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân, đôi mày xinh đẹp hơi hơi nhăn lại.

Chứng kiến đám người Đông Phương Mạch giống như có quan hệ tốt lắm với người mang mũ sa, Giang Hải Minh nghi hoặc nói: “Không biết vị tiểu huynh đệ này xưng hô như thế nào?”.

Thấy tất cả mọi người đều chăm chú nhìn trên người mình, Nguyệt Thu Triệt đành phải tạm thời thu lại trầm tư, thần nhiên nói: “Dương Vũ Phong.”.

Tất cả mọi người đối với thái độ của hắn đều lú lờ, dù sao Giang Hải Minh đường đường là người đứng đầu Thâm Minh lâu, hướng chỉ những người ở đây đều là nhân vật nổi danh trên giang hồ, một thiếu niên hỉ mũi chưa sạch sao dám như thế!

Đông Phương Mạch trong lòng thở dài, nếu không biết tính khí Dương Vũ, chính mình cũng sẽ tưởng Dương Vũ khinh thường người ở chỗ này. Đành phải giải thích nói: “Bằng hữu của ta tính khí chính là như vậy, hy vọng mọi người không để ý!”.

“Đúng vậy, đúng vậy, vị này chính là bằng hữu tốt nhất của chúng ta – Dương Vũ Phong.” Bắc Đường Hạo ở một bên cười nói.

Đại đa số người chứng kiến Đông Phương Mạch cùng Bắc Đường Mạo đứng ra hoà giải, cũng nể mặt mũi, không so đo. Chính là chính là có người lại

không thức thời, “Ngay cả diện mục đều không dám lộ ra, cũng dám tới tham gia đại hội võ lâm!”.

Không phải không nghe được ý châm chọc trong lời nói, nhưng Nguyệt Thu Triệt cũng không sinh khí, chỉ thần nhiên hỏi ngược lại: “Việc này cùng người có quan hệ sao!”.

“Dấu đầu lộ đuôi tính cái gì anh hùng hảo hán!” Đại sảnh cũng dứt quang vang lên tiếng nghị luận.

“Việc này cùng người có quan hệ sao!” Trong mũ sa truyền ra lời nói tương tự.

Mất thấy tình hình thực tế càng ngày càng loạn, Hàn Kiếm đành giải quyết hòa bình, “Không bằng Phong thiếu hiệp cho chúng ta thấy rõ dung mạo, như núi Lư Sơn trước mắt, cũng là cách tốt nhất giải trừ nghi hoặc của mọi người.”.

Mất thấy chính cha mình tham dự, Hàn Tinh đương nhiên cũng không có thể khoanh tay đứng nhìn, đặc tội Dương Vũ chính là không hề tốt, đây là điều hắn đã được tận mắt thấy, nhìn kết cục của Lam là biết. “Cha, đây là chuyện của Dương Vũ, người quan tâm làm gì, người không phải còn có con của người là ta sao!”.

Nhìn thấy đứa con không ngừng hướng chính mình đưa mắt ra hiệu, Hàn Kiếm có điểm khó chịu nói: “Người cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì, liền cho rằng ta nói ra như vậy không biết lớn nhỏ sao!”.

“Mọi người đừng để ý, thật sự là Phong huynh đệ của chúng ta tướng mạo rất hơn người, lại dễ sinh ra phiền toái, cho nên mới như thế.” Bắc Đường Hạo giải thích nói.

“Nghe Bắc Đường thiếu hiệp nói như thế, ta thật ra rất có hứng thú nhìn xem vị Phong thiếu hiệp này lớn lên như thế nào? Phải không, Vân nhi?” Liễu Tương Vân mỉm cười, khiến người trong đại sảnh một mảnh mê muội.

“Đúng vậy, đám người Đông Phương thiếu hiệp mỗi người đều là anh tuấn tiêu sái, ngay cả bọn hắn đều khen ngợi người này như thế quả thật có thể khiến cho người khác tò mò.” Khuôn mặt thanh tú của Liễu Thanh Vân khẽ mỉm cười, thần sắc tự nhiên trả lời, một chút cũng không giống vẻ nhát gan lúc một mình đối mặt với Liễu Tương Vân.

“Đúng vậy, chẳng lẽ còn đẹp hơn Liễu lâu chủ sao? Ta thấy rõ ràng người này xấu vô cùng, sợ đi ra dọa người a!” Một người dặc ý dào dạt nói xong, còn muốn tiếp tục nói tiếp, lại bỗng nhiên hai tay chế trụ cổ, thở hồng hộc, nói không ra lời.

Tất cả mọi người bị bất thành linh cảnh tượng làm hoảng sợ, ánh mắt Bắc Đường Giản như tinh quang chợt lóe, bước nhanh đến bên người nọ, hơi tham mạch, quát to: “Hắn trúng độc !”.

“Cái gì!”.

“Điều này sao có thể!”.

Người trong đại sảnh nhất thời kinh hoàng.

“Chẳng lẽ là người của Thiên tà giáo đến ?”.

“Vậy phải làm sao bây giờ a, cũng không biết hắn Trúng độc như thế nào!”.

“Thiên tà giáo quả nhiên lợi hại a!”.

Ánh mắt ba người Bắc Đường Hạo, Hàn Tinh cùng Đông Phương Mạch ngẩn ngui trao đổi một chút, không khỏi cười khổ: Sẽ không phải là Dương Vũ đi!

Mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Nguyệt Thu Triệt, không nghĩ tới Nguyệt Thu Triệt còn thành thật gật đầu, “Là Cấm khẩu.”.

Thanh âm không lớn, nhưng mấy người công lực cao đều nghe một chữ cũng không lọt.

“Không biết vì sao Phong thiếu hiệp lại biết được độc người này trúng là Cấm khẩu?” Bắc Đường Giản nhìn thanh niên thần bí trước mắt hỏi.

Trong lòng ba người Đông Phương lại lo lắng nói: Dương Vũ người cũng không nên... ..

“Ta hạ độc đương nhiên là ta biết.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói.

Đám người Đông Phương thở dài: Quả nhiên!!

46. Chương 46

Người thứ nhất châm chọc Nguyệt Thu Triệt nhân lúc này lại nhảy ra, “Hành vi dè tiện như thế, còn dám trắng trợn thừa nhận!”.

“Các ngươi không phải nói dám làm dám chịu sao? Như thế nào?” Nguyệt Thu Triệt khinh thường nói.

“Có thể qua mặt chúng ta vô thanh vô tức hạ độc, am hiểu dụng độc như thế, không biết Phong thiếu hiệp có cùng Thiên tà giáo liên hệ không!” Liễu Tương Vân cười nói, lại khiến cho mọi người lo lắng.

“Ở trong mắt ngươi, có thể dụng độc đều là Thiên tà giáo sao ?” Nguyệt Thu Triệt hừ lạnh một tiếng, “Cô lậu quả văn!” (Kém hiểu biết)

Lúc này Đông Phương Mạch nói xen vào: “Các vị yên tâm, Dương Vũ đã từng cứu chúng ta từ trong tay Lam sứ của Thiên tà giáo, chúng ta có thể làm chứng. Lại nói, Cấm khẩu cũng chỉ là khiến yết hầu đau khổ một ngày, hơn nữa nói không ra lời mà thôi, bằng hữu của ta cũng chỉ là giáo huấn một chút thôi.” Trên mặt như trước lộ vẻ tươi cười, nhưng lại mang đến cho người khác một tia áp lực. Đám vũ nhục Dương Vũ, ngay cả chính mình cũng nhìn không được muốn giáo huấn a.

Liễu Tương Vân bị một tiểu bối giáo huấn, tự nhiên không phục, vừa định phản bác, thì Liễu Thanh Vân nhân tiện nói: “Nương ta chính là vì đại hội võ lâm mà lo lắng, Phong thiếu hiệp cũng như vậy đi!” Cố ý cố ý uyển chuyển nói.

“Ta là đến xem diễn .” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên trả lời.

Không lường trước sẽ nhận được đáp án như thế, Liễu Thanh Vân nhất thời cũng không biết nên như thế nào tiếp lời, nhìn nhìn lửa giận trong mắt Liễu Tương Vân, lựa chọn trầm mặc.

“Tha được thì nên tha, thỉnh Phong thiếu hiệp thay vị thí chủ này giải trừ thống khổ, A di đà phật!” Hiểu phương trưng hai tay tạo thành chữ thập, nhìn hướng Nguyệt Thu Triệt, hơi hơi vuốt cằm.

Nhưng mà, Nguyệt Thu Triệt chỉ nhìn Hiểu phương trưng vài lần, cũng không có phản ứng gì.

Bắc Đường Giản thấy thanh niên trước mắt lạnh lùng như vậy, tức giận nói: “Hy vọng Phong thiếu hiệp không cần rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Còn muốn tiếp tục nói tiếp, lại bị Bắc Đường Hạo một phen giữ chặt. Bắc Đường Hạo xin lỗi, hướng mọi người cười, lại quay đầu có điểm lấy lòng Nguyệt Thu Triệt, “Dương Vũ, người xem người này cũng bị người trừng phạt rồi, chắc là đã được giáo huấn, về sau đảm bảo sẽ không nói ra lời không nên nói. Người giải độc cho hắn đi, người bị một đám người như vậy nhắc tới, người còn được vui vẻ xem đại hội võ lâm sao?” Một bên còn đưa mắt ra hiệu cho Đông Phương Mạch cùng Hàn Tinh.

Giả vờ ho khan một chút, Hàn Tinh giống như bình thường tà mị cười, “Dương Vũ, đại hội võ lâm hắn là muốn bắt đầu rồi, chúng ta liền sớm một chút giải quyết chuyện ở đây, đi chiến chỗ tốt.”

“Dương Vũ, người quyết định đi.” Đông Phương Mạch ủng hộ quyết định của Nguyệt Thu.

Người trong đại sảnh sớm bị một màn này sợ ngây người, đương kim võ lâm kiệt xuất nhất, nổi danh nhất trong số tiểu bối, luôn luôn thần nhiên ngăn cách mọi người, Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh lại có thể đối với một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt như thế ăn nói khép nép, hơn nữa lại rất quan tâm, cái loại này chỉ có thể dành cho tri kỉ.

Bắc Đường Giản cũng như Hàn Kiếm không phải không hiểu biết con của mình, chính là bởi vì hiểu rất rõ, cho nên đối với diện mạo Nguyệt Thu Triệt càng thêm tò mò. Hai mắt Giang Hải Minh nheo lại, hồi tưởng lại trước đây trên giang hồ Nguyệt Thu Triệt đã từng xuất hiện hau chưa, lại không thu hoạch được gì. Liễu Tương Vân vẫn hồ hững như trước nhìn Nguyệt Thu Triệt, khóe miệng gợi lên một nét cười trào phúng, mà Liễu Thanh Vân nhìn thấy nét cười này lại có suy nghĩ: Xem ra người kêu Dương Vũ Phong đã chọc giận nương mà.

Nhìn ba người trước mắt mình, Nguyệt Thu Triệt bất đắc dĩ lấy ra giải dược, “Đưa hắn.”

Người nọ lập tức ăn vào giải dược, thử phát ra thanh âm, nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt vẫn định thần nhìn mình, trong lòng dị thường tức giận, chính là lại không dám mắng, trên mặt vụn vụn, khiến Nguyệt Thu Triệt trong bụng cười thầm.

“Giang lâu chủ, ta xem thời gian cũng không còn nhiều lắm, chúng ta nên đi ra bên ngoài.” Bắc Đường Giản như đối với chủ vị Giang Hải Minh nói.

“Đa tạ Bắc Đường chưởng môn nhắc nhở. Như vậy, các vị, chúng ta bắt đầu đại hội võ lâm đi.” Nói xong, phía dưới một mảnh tiếng hô, người cũng dần dần hướng ra phía ngoài.

“Dương Vũ, không bằng người cùng ta ngồi ở vị trí của Đông Phương Thế Gia, tầm nhìn ở đó cũng rõ ràng.” Đông Phương Mạch hướng Nguyệt Thu Triệt cười đề nghị.

“Ta cũng phải đi, nhiều người náo nhiệt a! Bắc Đường, người cũng đừng đến chỗ của cha người!” Hàn Tinh vừa hướng Đông Phương Mạch cười, một bên vỗ vỗ bả vai Bắc Đường Hạo.

Nhìn thấy Hàn Tinh như thế nhiệt tình, Bắc Đường Hạo đành phải cười nói: “Được rồi, Dương Vũ thì sao?”

Gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, vì thế đoàn người hướng võ đài của Thâm Minh lâu đi đến.

47. Chương 47

Dưới đài âm ỉ một mảnh, chen, tranh cãi âm ỉ, có người nhìn lên ngôi cao nóng lòng muốn thử, có người lại – lộ ra bộ dáng không hề hứng thú, cũng có người đối với ngôi cao kia trông đã khiếp sợ.

Giang Hải Minh nhìn thấy dưới đài cảnh tượng náo nhiệt như thế, lại cùng chưởng môn các phái liếc mắt nhìn nhau một cái, dùng nội lực cất cao giọng nói: “Lúc này, ta tuyên bố đại hội võ lâm chính thức bắt đầu, hy vọng có thể tìm ra một tân minh chủ.” Kỳ thật, ba năm nay vị trí võ lâm minh chủ không biết vì sao vẫn trống, bởi vậy trên giang hồ mới phần lớn là do Nhất trang lâu hai nhị thế gia cầm đầu, mà lần này lại thuận theo Nhất trang lâu hai nhị thế gia đề nghị, mở đại hội võ lâm tìm ra một tân minh chủ xuất sắc, nhanh chóng diệt trừ Thiên tà giáo.

“Nếu anh hùng hảo hán ở đây có hứng thú, có thể lên võ đài, người cuối cùng thắng cuộc chính là minh chủ của chúng ta.” Giang Hải Minh nhìn thấy rất nhiều người đã muốn lên võ đài, âm thầm gạt đầu, ngồi xuống vị trí, chuyên chú nhìn trên đài.

Một người vận y phục màu nâu, bộ dạng một đại hán, trong tay cầm theo đại đao nhảy lên võ đài, cười ha ha, “Ai muốn thử sức mạnh của đại đao trong tay ta, cứ việc đi lên!” Nói xong, lại là một trận cười to.

Một nam tử y phục màu xám, tay mang theo binh khí trường mâu tương tự, khinh miệt liếc mắt nhìn nam nhân thô lỗ trước mặt, “Ta sẽ lãnh giáo một chút đại đao trong tay ngươi.”

Nói xong, nam tử y phục màu xám liền bắt đầu tấn công, trường mâu đâm thẳng vào nam tử kia, khiến hắn phải nâng đao ứng phó khí thế ào ạt công kích.

Trên giang hồ môn phái vô luận lớn nhỏ, ở gần vị trí chủ vị luôn có vị trí thuộc về mình, ngoại trừ những người không môn không phái. Đương nhiên danh dự, địa vị ở trên giang hồ càng cao thì vị trí quan sát càng rõ ràng.

Ngồi nhìn thấy trên đài đánh nhau, phía sau mũ sa Nguyệt Thu Triệt nhàm chán ngáp một cái, trong lòng cảm thấy cực kỳ uể oải. Người trên đài đánh nhau đối với hắn mà nói thật sự là giống mấy đứa trẻ chơi đùa, ít nhất cũng nên phấn khích một chút chứ, chính là chiêu thức đó, động tác kia, thật sự là không có hứng thú a. “Đại hội võ lâm chỉ như vậy sao?” Không dấu thất vọng hỏi.

Đông Phương Thiên hi hi cười, “Vậy còn có thể thế nào, không phải là người trên đài đánh tới đánh lui, xem ai có thể thắng sao?”

Đông Phương Mạch nghe ra ngữ khí của Nguyệt Thu Triệt tựa hồ có điểm không thú vị, kiên nhẫn giải thích nói: “Đại hội võ lâm thường tổ chức trong ba ngày, hai ngày đầu đều là thân thủ bình thường, về phần chân chính có thực lực chủ yếu ngày thứ ba mới bắt đầu lên võ đài.”

“Cho nên a, đến ngày thứ ba mới có cao thủ để xem a! Thật nhàm chán!” Hàn Tinh lớn tiếng cảm thán nói, đối với ánh mắt trách cứ của hàn Kiếm vờ như không thấy.

“Các người đều ở ngày thứ ba mới đấu?” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên hỏi, nghĩ thầm bằng thân phận của bọn hắn ở trên giang hồ, đáng lẽ nên lên võ đài mới đúng.

Bắc Đường Hạo buông tay chưởng, “Ta đối với ngôi vị võ lâm minh chủ này không có hứng thú, hơn nữa Bắc Đường thế gia chúng ta cũng có cha ta tham gia! Chính là Đông Phương sẽ không giống, ha ha ~” Cùng với vài tiếng cười vui sướng khi người gặp họa cười.

Đông Phương Mạch bất đắc dĩ cười, “Ta lần này đại diện cho Đông Phương Thế Gia tham chiến, đây là khó tránh khỏi.”

Hàn Tinh bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, hưng phấn nói: “Dương Vũ, không bằng ngươi tham gia đi, chúng ta lần trước chỉ là mới biết đến thuật dịch dung, độc thuật cùng khinh công của ngươi, còn chưa có chứng kiến qua võ công của ngươi mà, ngươi nhân cơ hội lần này cho ta xem một chút đi. Các người cũng đều rất tò mò, đúng không?”

Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Thiên không hẹn mà cùng gạt đầu, trong mắt đều toát ra chờ đợi. Nhất trang lâu hai nhị thế gia, Vũ Dương, Thiếu Lâm cùng Cái Bang bởi vì ở trên giang hồ

địa vị cao, cho nên vị trí tầm nhìn tốt nhất, hơn nữa lại ở cùng phương hướng, nội lực cao thân, tự nhiên là có thể đem động tĩnh xung quanh nghe được rõ ràng, đương nhiên kể cả tranh luận tại vị trí của Đông Phương Thế Gia.

Một thiếu niên nhỏ nhắn như thế, ngoại trừ độc thuật thì thuật dịch dung cùng khinh công đều làm cho ba người kiệt xuất kia sợ hãi, mọi người đối với người thần bí này tò mò càng ngày càng lớn.

Giang Hải Minh cao giọng cười, “Giang hồ nhiều nhân tài kiệt xuất, Phong thiếu hiệp, có muốn lên võ đài thử một lần?”

“Không có hứng thú!” Nguyệt Thu Triệt thần nhiên phun ra ba chữ.

“Khẩu khí của Phong thiếu hiệp thật lớn a, nói vậy võ công tất là cực kỳ lợi hại, mới có thể đem Nhất trang lâu hai nhị thế gia chúng ta không để vào mắt!” Liễu Tương Vân châm chọc nói.

Đối với Liễu Tương Vân, trong lòng Nguyệt Thu Triệt vốn tồn tại bản khoản, cho nên áp dụng thái độ nhắm mắt làm ngơ, mắt diếc tai ngơ.

“Phong thiếu hiệp, tuy nói ngươi là bằng hữu của khuyến tử, nhưng cũng không thể thất lễ với tiền bối như vậy!” Bắc Đường Giản tỏ vẻ mặt nghiêm nghị, có điểm nổi giận nói.

“Ngươi là phụ thân của Bắc Đường sao?” Nguyệt thu triệt thần nhiên hỏi.

“Nga, đúng vậy.” Đối với lời nói này cảm thấy nghi hoặc, nhưng Bắc Đường Giản vẫn vô thức đáp lời.

“Ta đây không cần dạy dỗ.” Coi thường tức giận càng ngày càng lớn của Bắc Đường Giản, chỉ nhìn Bắc Đường Hạo, hơi hơi vuốt cằm.

“Ngươi... ..” Bắc Đường Giản bị thiếu niên trước mắt chọc giận đến nói không ra lời, vừa định khai mắng, Bắc Đường Hạo lập tức chạy tới ở bên tai Bắc Đường Giản nhẹ giọng nói: “Cha, ngươi không phải muốn thử xem Cẩm khẩu đi? Đến lúc đó cũng đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi.” Xấu hổ nhìn mọi người đang chăm chú vào chính mình, một bên cười nói, một bên lại nói nói mát.

“Chẳng lẽ ta sẽ sợ hấn!” Bắc Đường Giản như nhịn không được giận dữ hét.

“Ta có không có nói như vậy.” Bắc Đường Hạo nhỏ giọng nói thầm.

Hàn Kiếm nhìn thấy không khí càng ngày càng liệt, cười nói với Bắc Đường Giản: “Bắc Đường chưởng môn, chúng ta phải tin tưởng ánh mắt hài tử của mình.”

“Cha, nhĩ hảo thâm minh đại nghĩa nga!” Hàn Tinh bật người lộ ra bộ dáng cảm kích, rơi nước mắt.

“Ngươi này hồn tiểu tử!” Hàn kiếm bật cười nói, trong lòng cảm thán: Chỉ mong ánh mắt Tinh tốt, hy vọng thiếu niên trước mắt không phải người Thiên tà giáo, chính là vì sao người đó dụng độc xuất thần nhập hóa như vậy mà? (hồn tiểu tử = tiểu tử ngu ngốc)

Bắc Đường Giản như bị Hàn Kiếm đẩy xuống dưới bậc thang, hơn nữa con của mình lại ở bên tai toái toái niệm niệm, đành phải cố nén tức giận trong lòng, nếu để ta tìm được cơ hội, Dương Vũ Phong, người chờ coi!

“Chắc là hiện tại người đang tỷ thí ở trên đài võ công thấp kém, không vừa mắt Phong thiếu hiệp, Phong thiếu hiệp mới như thế đi?” Liễu Thanh Vân cười nói.

Liễu Tương Vân cố ý đem sự trầm mặc của Nguyệt Thu Triệt giống như cam chịu, cười duyên nói: “Chúng ta đây liền chờ mong Phong thiếu hiệp hôm nào biểu hiện !”

Nguyệt Thu Triệt cũng không có phản bác, nhìn những người đang luận võ, cảm thấy buồn ngủ, bỗng nhiên nhân tình sáng lên.

Thú y thiếu nữ chậm rãi dừng lại ở trước người Nguyệt Thu Triệt, nở nụ cười, ánh mắt linh động, tuy rằng không phải là mỹ nữ giống Liễu Tương Vân, nhưng là toát ra vẻ hoạt bát sinh động không khiến mọi người bị cuốn hút. Chính là, tuyệt đại đa số mọi người đem lực chú ý tập trung ở võ đài, cho nên cũng không có rất nhiều người chú ý tới nơi này đột nhiên xuất hiện nữ tử.

Giang Hải Minh, Bắc Đường Giản nghi hoặc nhìn, suy nghĩ tới thân phận của nữ tử, dù sao không phải mọi người đều có thể đến được vị trí của bọn hắn, chỉ có người của Nhất trang lâu hai nhị thế gia hoặc là bằng hữu mới có thể đến nơi đây. Chính là nhìn cử chỉ của nữ tử, chắc chắn có quan hệ với Dương Vũ. Đang lúc tất cả mọi người do dự muốn mở miệng, Hàn Tinh liền giải đáp nghi hoặc.

“Nguyệt Tinh, tại sao ngươi tới nơi này?” Hàn Tinh cười, hỏi nữ tử trước mắt đang mang vẻ mặt tràn ngập ý cười.

“Nguyệt Tinh vẫn an các vị công tử!” Hướng về vị trí Đông Phương Thế Gia hành lễ, lại đối với những chưởng môn, trang chủ xung quanh giống như nhìn mà không thấy, thậm chí không thèm liếc mắt một cái.

“Có chuyện gì?” Câu hỏi xuất từ trong miệng Nguyệt Thu Triệt.

“Chủ nhân bảo Nguyệt Tinh tới gọi ngài, nói ngài khẳng định đã nhàm chán muốn chết.” Còn che miệng cười.

“Ân, đi thôi!” Chính mình cũng rất nhớ phụ thân mà, chính mình cũng tính toán một chút nữa đi tìm hắn, Nguyệt Tinh đến đây tốt lắm. Nói xong, liền đứng lên muốn rời đi.

“Ta cũng muốn đi!” Hàn Tinh theo vị trí của mình nhảy lên, hô lớn.

“Thật sự thực xin lỗi, chủ nhân chúng ta không có kêu bắt luận kẻ nào.” Hướng về phía Hàn Tinh cười xin lỗi.

“Các người có thể về Sơn Tuyết trang, ta sẽ về trước.” Đưa lưng về phía đám người Đông Phương Mạch, Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói, sau đó ly khai.

Nguyệt Tinh vội vàng đuổi theo Nguyệt Thu Triệt, nhợt nhạt cười, “Nguyệt Tinh cáo từ.”

Đợi cho Nguyệt Thu Triệt rời đi, Giang Hải Minh nhìn Đông Phương Mạch hỏi: “Không biết nàng kia là người phương nào?”

Mỉm cười, “Nàng là nha hoàn của Dương Vũ.”

Nữ tử như thế, lại là một nha hoàn, đối với thân phận của Dương Vũ Phong, mọi người lại càng thêm tò mò.

“Chủ nhân có dạng gì, thì có dạng hạ nhân như vậy!” Liễu Tương Vân châm chọc nói.

Đám người Bắc Đường nghe nói như vậy, nhất thời một trận sôi gan, chứng kiến bằng hữu của mình bị người khác châm chọc như thế, muốn không tức giận cũng khó, tuy nói Dương Vũ nhất định sẽ không đem lời nói của Liễu Tương Vân để ở trong lòng, vẫn là tức giận không chịu nổi. Nhưng lại ngại thân phận, cái gì cũng không có thể nói, không thể làm, cảm giác thập phần uất ức!

48. Chương 48

Nguyệt Thu Triệt theo Nguyệt Tinh tới một cửa tử lâu cách Thẩm Minh lâu không xa, quét mắt *** danh, bốn chữ màu vàng to lớn, Lô Thanh tử lâu, nhìn thấy mặt tiền cửa hàng cùng trang hoàng, Nguyệt Thu Triệt trong lòng nghĩ đến, nói vậy tử lâu này cùng Nguyệt Dương tử lâu đều là của Nguyệt Thanh cung, hơn nữa ở Lô Lân thành cũng khẳng định là có chút danh tiếng. Đánh giá một chút, đoán rằng nguyên lai phụ thân nói Ngọc thúc thúc sớm có chuẩn bị là cái này.

Thuận tay gỡ mũ sa trên đầu ném cho Nguyệt Tinh, đi vào một gian phòng thoát nhìn thanh lịch, bên trong có sáu bảy nam tử, nữ tử đang ngồi hoặc đứng, dáng vẻ khác nhau, lại đều có các đặc sắc.

“Phụ thân!” Vui mừng gọi Nguyệt Như Tuyết đang thản nhiên ngồi ẩm trà, chứng kiến trong nháy mắt, trên mặt Nguyệt Thu Triệt lộ ra ôn nhu tươi cười.

“Tham kiến Thiếu chủ.” Thôi Tường Minh, Phù Ngọc, Phong Vụ, Ân Thủy cùng Lam Tâm không hẹn mà cùng nói, trên mặt đều là ý cười trong suốt.

“Ấn ca ca, Vụ ca ca, Lam tỷ tỷ, Thôi thúc thúc, Ngọc thúc thúc, các người như thế nào cũng đều đến đây?” Ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Như Tuyết, Nguyệt Thu Triệt nghi hoặc hỏi, đối những người này, mấy năm gần đây hẳn đã không hề lạnh nhạt như trước, mà có vẻ có vài phần thân cận.

“Chúng ta đương nhiên là tới nhìn Thiếu chủ cảm thấy hứng thú với đại hội võ lâm a!” Ân Thủy cười hì hì nói, sau đó lại nằm úp sấp ngã bên cửa sổ.

Bởi vì Lô Thanh tửu lâu cùng Thẩm Minh lâu ở cạnh nhau, mà chỗ phòng bọn hắn lại đối diện võ đài, cho nên có thể thập phần rõ ràng nhìn thấy hết thảy, thậm chí ngay cả chung quanh cũng thu hết vào đáy mắt.

“Cái này có gì hay, đây là lần đầu tiên Thiếu chủ thấy nên mới có cảm giác mới mẻ, người thì sao?” Phong Vụ bắt chéo chân hỏi ngược lại.

“Ta cũng muốn nhìn Thiên tà giáo a!” Ân Thủy vô tội nói.

“Nói cái này, ta cũng có hứng thú, giống ta cùng am hiểu độc a!” Lam Tâm mỉm cười nói, sớm nghe nói qua tứ sứ của Thiên tà giáo có cách dụng độc không giống bình thường, lần này vừa lúc tìm hiểu một chút.

“Người còn lo lắng có người lấy mất danh hào của người a!” Phong Vụ tựa tiểu phi tiểu nhìn Lam Tâm.

Lam Tâm cũng là chỉ cười không nói.

“Phụ thân, người nói Ngọc thúc thúc an bài chính là cái này?”.

Nguyệt Như Tuyết gật gật đầu.

Phù Ngọc cười giải thích nói: “Tửu lâu cũng là của Nguyệt Thanh cung, hơn nữa nơi này quan sát cũng thập phần rõ ràng. Thiếu chủ, hai ngày đầu không có gì vui, không bằng người cứ ở nơi này quan sát?”

“Cũng tốt.” Nguyệt Thu Triệt nghĩ nghĩ đáp ứng nói, lại quay đầu hỏi Nguyệt Như Tuyết ngồi ở bên cạnh, “Phụ thân thì sao?”.

“Ta cũng ở đây.” tiếp tục uống trà, hỏi đáp.

“Chúng ta cũng vậy, có thể quan sát một chút.” Phong Vụ cười nói.

“Như vậy nhưng thật ra náo nhiệt.” Thôi Tường Minh phát biểu.

“Ngày đầu tiên luận võ chấm dứt, hôm nay người thắng là Kinh Sa!” Giang Hải Minh giọng cao tuyên bố, lập tức có tiếng hoan hô vang dội.

Qua hồi lâu, mọi người cũng dần dần rời đi.

Đêm dài, trăng tỏ.

Về mặt Bắc Đường Giản ngưng trọng nhìn đứa con của mình, Bắc Đường Hạo im lặng, một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm.

Cuối cùng, Bắc Đường Hạo không giữ được im lặng nói, “Cha, người có cái gì muốn nói thì nói đi!”.

“Dương Vũ Phong kia đến tột cùng là người nào?”.

“Ta đây cũng không phải rất rõ ràng.” Bắc Đường Hạo bất đắc dĩ nói, “Chỉ biết là hắn là Thiếu chủ của Nguyệt Dương tửu lâu cùng Sơn Tuyết trang, còn lại cũng không biết.”.

“Ngay cả chi tiết cũng không rõ ràng, người làm sao dám tùy tiện kết giao bằng hữu!”.

“Cha, Dương Vũ là bằng hữu của ta!” Bắc Đường Hạo phản bác nói.

“Hừ!” Bắc Đường Giản lạnh lùng nói, lập tức lại hỏi: “Võ công của hắn như thế nào?”.

“Chúng ta từng thấy hắc có thể làm ra mặt nạ da người tinh xảo, hơn nữa đối độc cũng thực lành nghề, về phần võ công chỉ nhìn quá hắc sử xuất khinh công, cũng rất là lợi hại.”

“Vậy hắc thật ra muốn dấu diêm!” Ánh mắt Bắc Đường Giản hiện lên hàn quang, “Chính là người Thiên tà giáo?”

“Ta tin tưởng hắc không phải, dù sao Dương Vũ từng đã cứu chúng ta.” Tiếp theo, Bắc Đường Hạo đã đem việc bọn hắc gặp được Lam cùng Xích nói chi tiết cho Bắc Đường Giản.

“Làm sao mà biết có phải hắc là do Thiên tà giáo cố ý phái tới tiếp cận các người hay không! Chiều theo lời người nói hắc vô duyên vô cớ thả hai cái yêu nhân ma giáo, còn không phải cùng bọn họ là một người !”

“Này... Cha, người rõ ràng là già mồm át lễ phải!” Bắc Đường Hạo nhin không được nén giận nói.

“Tóm lại, đừng để cho ta biết hắc thật sự là người của Thiên tà giáo, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

“Cha, ta khuyên người tốt nhất không cần đi chọc hắc!” Bắc Đường Hạo ở một bên khuyên nhủ, chính mình theo bản năng không có nói ra phụ thân của Dương Vũ, hơn nữa hắc biết phụ thân Dương Vũ so với Dương Vũ càng không thể chọc, hắc không hy vọng cha của mình bị thương. Chính là tính tình của phụ thân mình bướng bỉnh, ai!

“Người chờ coi, đừng như vậy xem thường người lão tử!” Nói xong, liền có diêm thử phì phì rời đi.

Bên kia, phòng Hàn Tinh cũng trình diễn đồng dạng tiết mục.

Cuối cùng, Hàn Tinh giả tươi cười nói: “Cha, đến lúc đó đừng hướng con của người cầu cứu nga!”

“Người này nghịch tử!” Nói xong, Hàn kiếm cũng là tức giận rời đi.

“Kính nhi, đều chuẩn bị tốt ?” Giang Hải Minh nhìn Mạc Kinh vừa tiến nhập đại sảnh, hỏi.

Mạc kinh gật gật đầu, “Ta đã cùng người nọ liên lạc, hết thảy đã sắp xếp thoả đáng, sự phụ yên tâm, cứ chuẩn bị đại hội là tốt rồi.”

Thiên tà giáo.

“Hoàng, chuẩn bị ngày mốt đi đại hội võ lâm!” Thanh âm hơi thô lỗ ở chính đường của Thiên tà giáo vang lên.

“Vâng!” Hoàng lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Xích cùng Lam tiến vào, cung kính nói: “Bái kiến giáo chủ.”

“Sự tình như thế nào?”

“Thuộc hạ không làm tròn bổn phận, mong giáo chủ thứ tội!” Lam quì một gối, lang lãnh nói, không còn thanh âm kiêu mạn vốn có.

“Nga? Ai có khả năng ngăn cản!”

“Một người tuyệt sắc vô cùng thú vị, Dương Vũ Phong!” Xích cười nói, “Giáo chủ có cơ hội nhất định phải trông thấy người này!”

“Xích đã nói vậy, ta đây thực sự trông mong. Lam, đứng lên đi, người có thể khiến Xích tán thưởng, nói vậy không phải là người bình thường!”

“Đa tạ giáo chủ!”

49. Chương 49

Bởi vì lời của Bắc Đường Giản cùng Hàn Kiếm cơ hồ có thể xem như mệnh lệnh, đêm đó mấy người Đông Phương cũng không có trở lại Sơn Tuyết trang, mà là ở Thâm Minh lâu.

Ngày đó tại tửu lâu ở Lô Lân thành, Nguyệt Thu Triệt cùng Nguyệt Như Tuyết xem xong ngày đầu tiên luận võ. Xét thấy ngày đầu tiên vô cùng buồn chán, Nguyệt Thu Triệt quyết định ngày thứ ba mới qua Thâm Minh lâu xem, hơn nữa hẳn tin tưởng đến lúc đó chắc chắn sẽ phi thường náo nhiệt.

Đại hội võ lâm, ngày hôm sau.

Đông Phương Mạch đang trị ngồi ở vị trí của mình, cảm thấy rất bất an, “Bắc Đường, hôm nay Dương Vũ chưa tới sao? Người xem, luận võ hôm nay sắp kết thúc rồi?”.

“Rất nhàm chán a!” Hàn Tinh buột miệng, nhìn thấy Hàn Kiếm ngồi trên liếc mắt một cái, mới làm bộ dạng uể oải nói, “Hơn nữa ở đây lại có những người bảo thủ như vậy!”.

“Nói cũng đúng.” Đông Phương Mạch có điểm nhụt chí đáp.

“Đông Phương, người cũng đừng lo lắng như vậy, ta tin tưởng ngày mai Dương Vũ sẽ đến, dù sao hẳn cũng thực chờ mong đại hội võ lâm.” Bắc Đường Hạo an ủi, dù sao chính mình rõ ràng nhất tình cảm của Đông Phương.

“Đúng vậy, đúng vậy, ca, người cũng đừng lo lắng, hảo hảo xem bọn hắn luận võ a!” Đông Phương Thiên một bên nhìn trên đài luận võ, vừa hướng Đông Phương Mạch hô.

Nhìn thấy mọi người quan tâm chính mình, Đông Phương Mạch mỉm cười, tiếp tục xem trận đấu.

Lúc này đang tỉ thí trên đài là hai người: một y phục nâu, một y phục xám, hai người đều là lấy chưởng nghênh địch. Theo chiêu thức bọn hắn xuất ra, độ mạnh yếu, phương hướng, tốc độ, chưởng pháp tuy rằng sắc bén, kỹ càng, nhưng hai người này không nắm được căn nguyên, vì người y phục nâu giỏi về nắm chắc thời cơ mà hơn một chút, rất nhanh thắng bại liền phân định.

“Hiền chất, sao hôm nay không thấy bằng hữu của các người?” Giang Hải Minh nhìn vị trí của đám người Đông Phương Mạch, không phát hiện người hôm qua, nhíu mày, chậm rãi hỏi.

“Dương Vũ hôm nay có việc không thể đến.” Đông Phương Mạch đáp lời.

“Vậy sao?” Giang Hải Minh thì thào một tiếng, ánh mắt trở nên trầm tư, chẳng lẽ Dương Vũ Phong là người kia sao? Cũng không phải không có khả năng, dù sao không biết diện mạo thế nào, bất quá xem ngoại hình cũng không sai biệt.

Đại hội võ lâm, ngày thứ ba, cũng là ngày náo nhiệt nhất.

Nhìn thấy các chương môn cùng đệ tử đều đã ngồi xuống, lại nhìn vị trí bên cạnh mình vẫn trống như trước, trong lòng Đông Phương Mạch nổi lên phiền muộn.

Nhìn thấy Đông Phương Mạch như vậy, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

“Dương Vũ, người cuối cùng cũng đến!” Bắc Đường Hạo nhìn thấy thân ảnh bạch sắc của Nguyệt Thu Triệt, cao hứng kêu.

“Dương Vũ, người đã đến rồi.” Nhìn thấy người trước mắt, phiền muộn trong lòng Đông Phương Mạch trở thành hư không, lộ ra tươi cười ấm áp.

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, đậm đậm cười nói: “Ta như thế nào lại bỏ qua ngày náo nhiệt nhất, Thiên tà giáo còn chưa xuất hiện không phải sao?” Ánh mắt nhất nhất đảo qua, chỉ nhìn thấy ánh mắt không ngừng mang theo tìm tòi nghiên cứu, đánh giá của Giang Hải Minh, còn Bắc Đường Giản thông dong đi đến vị trí của mình, chuyên chú nhìn võ đài cách đó không xa. Mà mấy chương môn cũng đều rất có ấn ý, một chữ

cũng không có làm khó dễ Nguyệt Thu Triệt, lập tức đều đem tầm mắt chuyển qua trên đài, sắc mặt dần theo vài phần khấn trương cùng ngưng trọng.

“Các vị hiền chất cũng nên lên võ đài đi chứ?” Giang Hải Minh cười híp mắt nói.

“Nhà của chúng ta có phụ thân, ta sẽ không lên!” Hàn Tinh đồng dạng cười híp mắt nói, trong lòng thầm mắng: Cáo già!

“Vãn bối cũng vậy, gia phụ thay thế Bắc Đường thế gia lên võ đài! Phải không, cha?” Bắc Đường Hạo cười hỏi phụ thân của mình, Bắc Đường Giản.

“Người cũng nên rèn luyện một chút!” Ngữ khí của Bắc Đường Giản cường ngạnh nói, một chút cũng không để cho Bắc Đường Hạo có cơ hội chối ý.

“Người nói thật sao?” Bắc Đường Hạo nhìn thấy phụ thân nghiêm mặt, trong lòng một trận ai thán, bất đắc dĩ đối với Đông Phương Mạch nói: “Cùng chung số phận!”

Đông Phương Mạch chỉ cười không nói, lại đối với người vẫn im lặng như trước – Nguyệt Thu Triệt nói: “Đương Vũ không tham gia sao?”

“Ân.” Nguyệt Thu Triệt quay đầu hồi đáp.

“Mọi người ở đây đối với võ công của Phong thiếu hiệp đều thập phần chờ mong a!” Giang Hải Minh híp đôi mắt lạnh lợi, cười nói.

“Vậy sao?” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên hỏi lại, “Cùng ta có quan hệ sao?”

“Giang lâu chủ, Phong thiếu hiệp khẳng định là không đem đại hội võ lâm này để ở trong mắt mà, chúng ta hà tất cưỡng cầu người ta mà!”

Đông Phương Mạch nhìn lên mấy vị tiền bối, cười nói: “Tiền bối xin thượng đài!” Nói xong, hướng Nguyệt Thu Triệt mỉm cười, lập tức bay về phía võ đài, vũng vàng hạ xuống, ôm quyền hành lễ, “Tại hạ Đông Phương Mạch, xin thỉnh Lôi Đình kiếm pháp của các hạ.” (Lôi đình = sấm sét)

Đối diện là nam tử ở trên giang hồ có chút danh tiếng Hoắc Lôi, cũng cười đáp lễ, nói: “Nghe danh Nghênh Tâm kiếm pháp của Đông Phương Thế Gia đã lâu, xem ra là chuyến này đi không uổng, thỉnh!” Sau đó liền khởi kiếm thức.

“Thỉnh!” Cùng với một chữ này nói ra, song phương đồng thời hướng về phía trước nhảy lên, ở giữa không trung triển đấu.

Đông Phương Mạch hơi hơi nghiêng sang một bên, tránh thoát kiếm đang công kích ở vai phải của mình, tâm thở dài: Lôi Đình kiếm pháp quả nhiên có vài phần lợi hại a!

Vừa đấu vừa quan sát, dần dần nhận thấy được Hoắc Lôi sơ hở, liền xuất ra Nghênh Tâm kiếm pháp đệ tam thức, thắng bại đã phân.

“Đa tạ!” Đông Phương Mạch ôm quyền nói.

“Cam bái hạ phong!” Hoắc Lôi cất cao giọng nói, nhảy xuống võ đài.

Đông Phương Mạch cũng trở về vị trí của Đông Phương Thế Gia.

“Hiền chất, điều này không hợp lẽ a, người thắng nhất định phải nhận khiêu chiến tiếp.” Giang Hải Minh nhắc nhở.

“Điều này vãn bối đương nhiên biết được, chính là Đông Phương Thế Gia không muốn tranh đoạt võ lâm minh chủ, mong các vị chứng môn thứ lỗi.” Đông Phương Mạch xin lỗi lại kiên quyết nói.

Các chứng môn cũng không nói cái gì nữa, chính là tuyên bố luận võ tiếp tục. Người phía dưới cũng không có để ý, dù sao thiếu một đối thủ mạnh như Đông Phương Mạch, đối với người hy vọng giành được ngôi vị, thật sự là một chuyện may mắn.

Bắc Đường Hạo nhìn cha mình cảm thán nói: “Cha, người xem Đông Phương bá bá, người ta hiểu được lí lẽ, người còn muốn con của người lên võ đài, đáng thương a!”

“Người!” Bắc Đường Giản tức giận chỉ vào Bắc Đường Hạo, thanh âm run rẩy nói: “Tùy người!”.

“Cám ơn cha!” Bắc Đường Hạo trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhìn về mặt đang cười xấu xa của Hàn Tinh ngồi bên người.

50. Chương 50

Bây giờ, hậu bối thiệt là!” Giang Hải Minh lắc đầu thở dài, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vừa cười hỏi: “Liều lâu chủ, Hương Vân lâu có hứng thú thử một lần?”

Liều Tương Vân nhìn thoáng qua Liều Thanh Vân vẫn trầm mặc đứng bên cạnh mình, cười đáp lễ, “Hương Vân lâu chúng ta đa số đều là nữ tử mà, lại như thế nào không biết xấu hổ cùng các vị chưởng môn tranh võ lâm minh chủ mà!”.

“Vậy thật ra đáng tiếc !” Giang Hải Minh thở dài nói.

Bắc Đường Giản ngẩng đầu ý bảo: “Giang lâu chủ, người cũng nên lên võ đài!”.

“Bắc Đường chưởng môn đã nói như thế , Giang mỗ liền cung kính không bằng tuân mệnh !” Giang Hải Minh cất cao giọng nói, lập tức nhảy, người đã đứng thẳng ở trên võ đài .

Nguyệt Thu Triệt thần nhiên liếc mắt một cái, trong mắt lóe lên một tia xem thường, huống chi còn có mũ sa bên ngoài, nên không người nhìn ra.

“Tại hạ Giang Hải Minh, không biết vị hảo hán nào nguyên ý chỉ giáo?” Nhìn đám người phía dưới lú lú rú rú lại không ai lên võ đài, Giang Hải Minh trong lòng âm thầm đắc ý, lại kiềm chế, trầm giọng hỏi.

Ở trên giang hồ mọi người đều nghe nói qua Thẩm Minh lâu Giang Hải Minh, sở trường Lôi chưởng uy lực vô cùng, chưởng pháp tinh thâm, cho dù là Nhất trang lâu hai nhị thế gia gia chủ cũng chưa chắc chống đỡ được. Bởi vậy, tuy rằng rất nhiều người đều hy vọng ở võ lâm đại hội lần này có thể thành danh, nhưng không có tự tin hoặc dũng khí cùng người trước mắt đứng ở trên võ đài đấu một trận. Giang Hải Minh vẫn lẳng lặng đứng như trước, một bộ dáng an nhàn định thần.

Bỗng nhiên, một thân hắc y nam tử từ trên trời hạ xuống, vững vàng đứng ở phía trước Giang Hải Minh, khỏe miệng gọi lên một nụ cười nhẹ, anh tuấn thô cuồng, đôi mắt hữu thần khiến khuôn mặt tăng thêm vài tia khí khái anh hùng cùng cuồng ngạo, cười lạnh nói: “Giang Hải Minh, phải không?”.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, nam tử hắc y kia , người hơi chút thật tình mắt có thể nhìn ra người này khẳng định không phải là người bình thường, Bắc Đường Giản cũng như đám người là thần sắc trầm trọng nhìn thế giằng co võ trên đài.

Giang Hải Minh cả người đề phòng , trong lòng lại thầm giật mình, bộ dáng đối phương nhiều nhất cũng chỉ gần ba mươi tuổi, chính là võ nghệ rõ ràng không thua mình, thậm chí có thể so với chính mình còn cao hơn một bậc, trong lòng bàn tay cũng dần dần xuất mồ hôi, trên mặt không chút nào tỉnh bơ, có lẽ nói: “Xin hỏi các hạ là?”.

Hắc y nam tử cũng không có trả lời, nhưng không đến ba giây, tất cả mọi người đã biết thân phận hắc y cuồng ngạo trước mắt.

Trước đài, bốn người đang quỳ gối, cùng kêu lên nói: “Lam [Xích, Thúy, Hoàng] bái kiến giáo chủ.”.

“Đứng lên đi.” Thiên tà giáo giáo chủ, cũng là Lam Vân Thiên hơi hơi ngược đầu, ngữ khí nghiêm túc phát ra.

Nguyệt Thu Triệt trừng mắt nhìn, trong lòng nói: Xem ra Lam Vân Thiên cũng không tệ lắm a!, lại bỏ thượng một câu, bất quá phụ thân là tốt nhất.

“Cái gì, Lam Vân Thiên!”.

“Là ma giáo giáo chủ!”

Dưới đài đã trở nên sôi nổi ồn ào, có cừu oán hận, có khiếp đảm, có lùi bước

Giang Hải Minh đã biết thân phận người tới, trong lòng cười lạnh một chút, ta còn sợ người không đến mà, “Không biết Lam giáo chủ đến đại hội có gì chỉ giáo?”

“Nghe nói người thắng có thể trở thành võ lâm minh chủ, là thật sự?” Nhìn nam tử trước mắt, Lam Vân Thiên nói, hừ, hồ ly giáo hoạt!

“Quả thật như thế!”

“Vậy nếu ta thắng thì sao?”

“Đương nhiên Lam giáo chủ sẽ là minh chủ võ lâm!”

“Giang lâu chủ!” Nhất thời, vang lên vài tiếng hô từ vị trí của Nhất trang lâu hai nhị thế gia truyền đến, lại bị Giang Hải Minh khoát tay ngăn lại.

“Không hổ là Giang lâu chủ!”

“Như vậy, thỉnh!”

“Hàn trang chủ, cái này thật không tốt?” Bắc Đường Giản gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, nôn nóng hỏi người đang đồng dạng lo lắng Hàn Kiếm, “Thân thủ của Lam Vân Thiên có vẻ rất tốt, chỉ biết... Ai!”

“Chuyện cũng đã vậy, cũng chỉ có thể tin tưởng Giang lâu chủ, ta tin tưởng Giang lâu chủ không phải là người hành động theo cảm tính!”

“Chúng ta cứ yên lặng theo dõi diễn biến, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ sợ hãi năm người ma giáo sao?” Liễu Tương Vân nhìn thấy hai người trên đài đánh nhau, mỉm cười mở miệng.

“Đúng vậy, cha, hiện tại cốt ruột cũng vô dụng a, vẫn là xem tình huống trước mắt đi!” Bắc Đường Hạo hạo tâm khuyên giải phụ thân đang vô cùng lo lắng.

Ba người Hàn Tinh, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Mạch rất có ăn ý nhìn nhau cười cười. Hàn Tinh cười nhìn Nguyệt Thu Triệt đang chăm chú hướng lên võ đài, “Dương Vũ, nếu đánh nhau, người ở bên kia sao?”

Nhìn thấy ánh mắt ba người nhìn mình, nguyệt thu triệt ảm đạm cười, “Nói sau!”

“Người như thế nào có thể thừa nước đục thả câu!” Hàn Tinh kêu khổ thấu trời.

“Dương Vũ, mặc kệ như thế nào, ta cũng không hy vọng người trở thành địch nhân của ta.” Đông Phương Mạch vẽ mặt thành khẩn, chân thành tha thiết nhìn khuôn mặt che lấp sau mũ sa.

“Ta cũng vậy.” Qua một hồi, lúc Đông Phương Mạch nghĩ đến Dương Vũ Phong sẽ không đáp ứng mình, thì ba chữ mới từ sau mũ sa truyền ra. Khiến khóe miệng Đông Phương Mạch nở nụ cười.

Trên đài hai người lúc này đã qua gần hai mươi chiêu, lại đều không có xuất ra thực lực chân chính, tựa hồ đều đang đánh giá thực lực của đối phương.

“Giang lâu chủ, chúng ta cũng đừng quá chậm chạp, ta đây sẽ không khách khí!” Nói xong, phi thân rời đi, cách Giang Hải Minh năm bước thì đứng lại. Bàn tay đẩy về phía trước, vừa vận cùng chưởng lực của Giang Hải Minh đánh cùng một chỗ, nguyên lai, hai người đang hợp chưởng lực.

Bỗng nhiên, Lam Vân Thiên nhướng mày, hướng lui về phía sau năm sáu bước mới đứng vững thân hình, một ngụm máu tươi theo miệng tràn ra.

Dưới đài Lam, Xích, Thúy, Hoàng bốn người vội vàng nhảy lên đài, kinh hoảng kêu lên: “Giáo chủ!”

“Người hạ độc ta!” Lam Vân Thiên trầm giọng hỏi, trong mắt hung quang đại lộ, hiện tại trong ***g ngực một mảnh sôi trào, khí huyết quay cuồng, nghĩ đến đã bị nội thương không nhẹ.

Thúy giận dữ: “Giang Hải Minh, người đê tiện!”

“Đê tiện. Ma giáo Thiên tà giáo các ngươi không phải nổi tiếng dụng độc sao?” Lạnh lùng hỏi lại.

“Diệt trừ ma giáo! Diệt trừ ma giáo!” Dưới đài cũng sôi nổi vang lên thanh âm hưởng ứng, hơn nữa mỗi người nhiệt tình tăng vọt, một bộ dáng cùng Thiên tà giáo bất cộng bất thiên. (Không sống chung một bầu trời)

Lúc này, Lam Vân Thiên cũng tỉnh táo lại, mới hiểu mình đã bị hạ độc từ lâu, cho tới bây giờ mới phát hiện, nghĩ đến trong giáo có gian tế, chính là lại nghĩ không ra là người nào.

“Nguyên lai đây là tác phong của chính phái nhân, xin hỏi Giang lâu chủ hạ độc bốn tọa như thế nào?”

“Đều phải cảm tạ thị nữ của ngươi, ai kêu hấn yêu thương đệ tử của ta mà!” Đúng vậy, nha hoàn của Lam Vân Thiên – Thủy Hà yêu thích Mạc Kinh, vì người yêu phản bội chủ nhân của mình. “Huân hương trong phòng của ngươi là huân hương hỗn hợp làm khí huyết đại loạn, nghiêm trọng thì dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.”

Bốn người Lam, Xích, Thúy, Hoàng lập tức đứng trước mặt Lam Vân Thiên, bộ dáng thề sống chết bảo vệ.

Bắc Đường Giản, Hàn Kiếm, Liễu Tương Vân cùng ba người Đông Phương Mạch, Liễu Thanh Vân và Mạc Kinh nhìn thấy tình thế trước mắt, đều nhảy lên vô đài, phân rõ lực lượng. Nhưng mà, Nguyệt Thu Triệt vẫn như trước ngồi lẳng lặng, bộ dáng người nhàn rỗi chớ quấy rầy.

51. Chương 51

“Các ngươi đừng hòng động vào giáo chủ!” Thúy cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi hô, nói xong, cũng không để ý hậu quả, liền hướng Giang Hải Minh đánh tới.

Còn lại tam sứ thấy Thúy phát động công kích, Lam cùng Hoàng cũng công kích Giang Hải Minh, nửa đường bị Bắc Đường Giản cùng Hàn Kiếm ngăn lại, thế trận giằng co.

Xích là người tỉnh táo nhất trong bốn người, mắt nhìn sắc mặt âm trầm của giáo chủ, lại nhìn nhìn ba người kia dần bị hạ phong, trong lòng vô cùng lo lắng. Tuy rằng bốn người bọn hấn tinh thông dụng độc, nhưng võ công chỉ có thể coi là bình thường, gặp phải cao thủ trong chốn vô lâm khẳng định là bất lợi, huống chi, hiện tại ba người sợ là phần nộ đến mức đã quên dụng độc.

“Giáo chủ, bốn người chúng ta giữ chân bọn họ, ngài...” Xích do dự mà mở miệng, tuy rằng biết là với tính tình giáo chủ chắc sẽ không nghe mình, nhưng bọn hấn dù liều mạng cũng không hy vọng giáo chủ có gì sơ xuất.

“Xích, ngươi nói gì cũng vô dụng thôi.” Lời nói cuồng ngạo phun ra, căn bản không giống người bị trọng thương.

“Nhưng, giáo chủ...” Xích còn muốn khuyên nữa, chính là nhìn thấy thần sắc giáo chủ, làm gì cũng không mở miệng được.

Bên kia, Hoàng, Lam, Thúy đã dần dần hiển lộ đại bại, mà ba người Giang Hải Minh lại vẫn thoải mái như trước.

“Ba ~” Ngực Thúy ngực bị trúng một chưởng của Giang Hải Minh, thân mình bị ngã xuống vô đài, nhưng vẫn như trước quật cường động thân mình, một dòng máu đỏ tươi xuất hiện trên gương mặt trắng bệch.

“Thúy!” Ba người đồng thời kinh hô, Lam cùng Hoàng cũng lui trở lại vị trí Lam Vân Thiên.

“Không có việc gì!” Lưu loát xóa đi vết máu tươi bên miệng, Thúy miễn cưỡng đối với bằng hữu của mình mỉm cười, lại khẽ động miệng vết thương, mày nhíu lại thật sự thâm.

“Ha ha ~” Tiếng cười chói tai của Giang Hải Minh vang lên, trào phúng nhìn năm người trước mắt, “Lam Vân Thiên, lần này nhìn ngươi như thế nào thoát thân!”

“Giang lâu chủ, làm như vậy thật không phải chính đạo a!” Hàn Kiếm cau mày, nói ra từ vừa rồi muốn nói.

“Hàn trang chủ, từ xưa chánh tà bất lưỡng lập, chẳng lẽ còn muốn thả hổ về núi sao?” Giang Hải Minh trầm giọng hỏi.

“Điều này... ..” Hàn Kiếm cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Ta cũng không muốn Hàn trang chủ khó xử, nếu Hàn trang chủ khinh thường cùng yêu nhân ma giáo động thủ, giao chuyện này cho chính đạo nhân sĩ nguyện ý động thủ, được không?”

Hàn Kiếm tự biết không thể nói cái gì nữa, cứng ngắc gật đầu, thối lui sang một bên.

“Lam Vân Thiên, lúc ngươi giết người, thật không ngờ sẽ có một ngày như vậy đi?” Giang Hải Minh cười nhạo nói.

“Thủ đoạn của Giang lâu chủ, Bồn giáo chủ cũng được thưởng thức qua, cũng không cần nhiều lời !”

“Giáo chủ!” Tứ sứ nhìn thấy giáo chủ như vậy, trong lòng nhất thời cảm giác vô lực, muốn gởi ám hiệu báo cho giáo chúng, chính là lại bị giáo chủ ngăn cản, chẳng lẽ Thiên tà giáo nhất định thua ở nơi này sao?

“Nếu Lam giáo chủ đã nói như vậy , ta cũng không khách khí !” Giang Hải Minh nói xong, hướng dưới đài đi xuống, “Nếu vị nào cùng Thiên tà giáo có cừ oán , cũng nên báo thù một chút!”, rồi sau đó, quay đầu đối với đám người Bắc Đường Giản nói: “Không biết, ý của các vị như thế nào?”

Liễu Tương Vân che miệng cười, “Hương Vân lâu chúng ta như thế nào sẽ bỏ qua cơ hội trừ gian diệt ác! Thanh Vân, ngươi cần phải hảo hảo biểu hiện a!”

“Đúng vậy, nương!” Liễu Thanh Vân hạ mắt xuống đáp, nhưng không nhìn thấy diễn cảm trên mặt hắn.

“Bắc Đường thế gia đương nhiên cũng sẽ không thể không đếm xỉa đến!” Bắc Đường Giản cất cao giọng nói, tuy rằng hắn cho rằng làm như vậy quả thật không hiệp nghĩa, nhưng dù sao chính mình cũng không phải động tay, lại nói người trước mắt quả thật giết rất nhiều nhân sĩ vô lâm. Với những lý do này, Bắc Đường Giản sẽ không có lý do không nhúng tay vào.

“Không biết các vị thiếu hiệp thì sao?” Giang Hải Minh vừa cười vừa hỏi đám người Đông Phương Mạch.

Đông Phương Mạch vừa định trả lời, Hàn Tinh liền giành trước, “Tiểu bối chúng ta liền yên lặng theo dõi kỳ biến đi!” Trên mặt lộ vẻ tự nhận là tươi cười rực rỡ nhất.

“Như thế cũng tốt, không biết thiếu hiệp bằng hữu...” Giang Hải Minh chần chờ nhìn Nguyệt Thu Triệt vẫn ngay ngắn ngồi như, do dự mà hỏi.

“Dương Vũ, người...” Đông Phương Mạch vừa định mở miệng, đã thấy người lúc trước còn ngồi ngay ngắn đã nhảy lên võ đài.

Thấy Nguyệt Thu Triệt đã lên võ đài, Giang Hải Minh cũng không vội muốn giải quyết người Thiên tà giáo, trực tiếp sáng khoái nói: “Phong thiếu hiệp là muốn theo bên kia sao?”

“Ta cho rằng ta đứng về bên kia.” Hai mắt sau tấm lụa trắng linh động đánh giá thực lực hai bên, mang theo vài tia cười nhạo, vài tia hứng thú.

“Nguyên lai là người!” Đám người còn chưa tiêu hoá hàm ý trong lời nói của Nguyệt Thu Triệt, thì đã có một giọng nữ bén nhọn vang lên.

“Đã lâu không gặp , Lam sứ!” Nguyệt Thu Triệt mang theo vài tia ý cười nói, Lam sứ nghe được lời nói đùa như thế càng thêm tức giận, trên mặt phần nộ đỏ bừng.

“Lam!” Xích nghiêm túc nói, ngăn cản Lam sắp mở miệng giận mắng, “Lần trước đa tạ Phong công tử.” Xích tận lực đáp lễ, ở trong mắt của hắn, người trước mắt này chắc chắn lợi hại hơn những người đang đứng trên đài kia, cho nên hiện tại bọn hắn thật sự không cần phải ... lại thêm một địch nhân đáng sợ.

“Nga, đây là Phong thiếu hiệp mà Xích của ta khen không dứt miệng sao?” Thanh âm tràn ngập hứng thú và trầm mặc trong miệng Lam Vân Thiên truyền đến.

“Tại hạ Dương Vũ Phong, Lam giáo chủ, hạnh ngộ.” Thản nhiên làm một cái lễ, dù sao đối với người trước mắt, trong lòng Nguyệt Thu Triệt không có cảm giác chán ghét, trong lúc này có thể duy trì cuồng ngạo, thật không có mấy người như thế mà?

“Lam Vân Thiên, giáo chủ Thiên tà giáo, nói vậy Phong thiếu hiệp khẳng định nghe qua. Nếu, không phải đang ở trong tình huống này, thật hi vọng cùng người kết giao một chút !”.

“Thật sao?” Nguyệt Thu Triệt chính là thản nhiên hỏi lại một câu.

Lam Vân Thiên nghe lời này, bình thản vô ba, bắt đầu tinh tế đánh giá, một thân áo trắng, thấy không rõ diện mạo, lại một thân nhu nhược. Hai mắt hơi hơi nheo lại.

“Phong thiếu hiệp, lão phu khuyên người chớ cùng tà giáo yêu nhân làm bạn.” Giang Hải Minh khuyên nhủ.

“Đa tạ lâu chủ, chính là... ..” Lời chưa nói xong đã bị Đông Phương Mạch cắt ngang, “Giang lâu chủ, Dương Vũ là bằng hữu của chúng ta, sao lại có thể đứng ở bên tà giáo kia mà!”.

Đông Phương Mạch lo lắng lo lắng nhìn thân ảnh bạch sắc của Nguyệt Thu Triệt. Nguyệt Thu Triệt đương nhiên nhìn ra được ý tứ của ba người trước mắt, Đông Phương Mạch, Bắc Đường Hạo cùng Hàn Tinh, nhưng mình không quen nhìn ý tứ người khác mà làm việc, khiến bọn hắn thất vọng rồi.

Nguyệt Thu Triệt u nhã xoay người, đối với Lam Vân Thiên thản nhiên nói: “Mấy người các ngươi đi đi.” Mọi người nghe hắn nói đương nhiên như thế, đều giật mình, rồi sau đó lại có bất đồng tâm tình, có cười nhạo Nguyệt Thu Triệt không biết tự lượng sức mình, dám ở trước mắt Nhất trang lâu hai nhị thế gia trước cho người tà giáo rời đi, Đông Phương Mạch trong lòng lại khó nén một tia bi thương cùng lo lắng, còn Bắc Đường Giản lại là vẻ mặt phần hận, Giang Hải Minh ngưng trọng, Liễu Thanh Vân vẫn im lặng như trước, Liễu Tương Vân mang bộ dáng xem kịch vui nhìn Bắc Đường Giản cùng với Hàn Tinh đang trấn định, dưới đài mọi người cười nhạo cùng ồn ào.

Lam Vân Thiên kính trọng nói: “Đa tạ Phong thiếu hiệp, ngày khác tất sẽ báo đáp!” Nói xong, liền muốn bước rời đi, nhưng mà dưới đài mọi người đã chen nhau rất đông đúc, đám người Lam Vân Thiên căn bản không tìm thấy đường có thể đi ra ngoài.

Xem tình huống như vậy, Nguyệt Thu Triệt thản nhiên cau lại mày đẹp.

“Dương Vũ Phong, ngươi cho là ngươi là ai! Ngươi nói cho bọn hắn đi là đi được sao, ngươi cũng nên đem nhân sĩ võ lâm để vào mắt chứ!” Bắc Đường Giản nghiêng răng nghiêng lợi nói, muốn lên võ đài đấu với Nguyệt Thu Triệt một trận, Bắc Đường Hạo không biết như thế nào cho phải, này rốt cuộc chính mình hắn là giúp bên kia a!

“A di đà phật, Phong thiếu hiệp, hà tất phải nói giáo cho giặc mà!” Thiếu Lâm phương trượng hai tay tạo thành chữ thập, cảm thán nói.

“Hừ!” Nguyệt Thu Triệt khinh thường hừ một tiếng.

Giang Hải Minh nói: “Phong thiếu hiệp, chính là quyết tâm phải giúp tà giáo yêu nhân sao? Chẳng lẽ Phong thiếu hiệp là người tà giáo?”.

“Hắn không phải.” Nguyệt Thu Triệt còn chưa mở miệng, Lam Vân Thiên liền giành trước trả lời.

“Giấu đầu hở đuôi!” Bắc Đường Giản hừ lạnh nói, “Nếu không phải người Thiên tà giáo, cần gì phải vội vàng mình bạch như vậy! Quả nhiên là yêu nhân một cái.”.

“Dương Vũ, bây giờ còn kíp.” Đông Phương Mạch sốt ruột khuyên nhủ.

“Ba người các ác ngươi, thực xin lỗi, các ngươi muốn động thủ, ta không để ý.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên hưởng vị trí ba người Đông Phương Mạch giải thích, dù sao bọn họ cũng là những bằng hữu đầu tiên của mình. Chân thành tha thiết giải thích đối lấy chính là Đông Phương Mạch trầm mặc cùng Bắc Đường Hạo và Hàn Tinh mỉm cười.

“Theo lời nha hoàn của Lam Vân Thiên, Giang mỗ biết được, gần đây Lam Vân Thiên sủng ái một gã nam tử, nam tử này chính là Phong thiếu hiệp sao?” Giang Hải Minh mặc dù là bình tĩnh hỏi, nhưng thanh âm lại khó nén vài phần xem thường.

“Người!” Lam Vân Thiên bước lên võ đài , lần đầu tiên phát hoả, khiến nội thương nghiêm trọng, khóe miệng lại chảy ra tơ máu.

Đúng như Giang Hải Minh sở liệu, chứng kiến biểu hiện này của Lam Vân Thiên, cho dù có người hoài nghi cũng dần dần tin tưởng lời của mình, mũi nhọn cũng sôi nổi nhắm ngay Nguyệt Thu Triệt. Thanh âm cười nhạt, xem thường rất nhanh sôi nổi truyền đến, may mắn Nguyệt Thu Triệt không phải thực dễ ý, nhưng cũng biết mình bị vũ nhục.

“Giang lâu chủ, hãy bớt sàm ngôn đi, các người ai tới trước hoặc là cùng lên!” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên nói.

“Người đừng khinh người quá đáng!” Bắc Đường Giản vừa nói xong đã xông lên tấn công.

Nguyệt Thu Triệt vội vàng vận khởi khinh công né tránh kiếm của Bắc Đường Giản một bên còn nén giận chính mình xuất môn đều quên mang kiếm , tuy rằng đi tới đi lui đối với chính mình không phải một chết đi, chính là ánh mắt người khác theo dõi sẽ mệt a! Ai, không có biện pháp , dùng tạm cái này một chút đi.

Nguyệt Thu Triệt lấy đai lưng của chính mình nghênh đón kiếm pháp của Bắc Đường Giản. Bắc Đường Giản kinh hoàng nhìn thiếu niên đội mũ sa trước mắt sử dụng đai lưng mềm mại như kiếm, hẳn thậm chí có thể cảm giác được đai lưng truyền ra kiếm khí, trong lòng giật mình vạn phần, nhưng cũng không thể không thừa nhận người trước mắt này công lực vượt xa chính mình, chỉ sợ còn không có sử xuất toàn lực.

Trên giang hồ khi nào thì xuất hiện một Dương Vũ Phong lợi hại như vậy? Đây đều là tiếng lòng chân thật của những người đang chứng kiến.

Cao thấp lập tức phân định, Bắc Đường Giản vẻ mặt không thể nề hà, ôm quyền nói:“Cam bái hạ phong, Bắc Đường thế gia không làm khó xử Thiên tà giáo!”

Nguyệt Thu Triệt thưởng thức đai lưng, gật gật đầu, thản nhiên nói:“Còn có ai muốn đấu?”

Lúc này, tất cả mọi người không dám tiến lên, dù sao có thể đả bại gia chủ của Bắc Đường thế gia, vô lâm có được mấy người. Trong đám người không biết là ai hô một tiếng,“Mọi người cùng nhau lên, nhất định phải giết hết người Thiên tà giáo!”

Người dưới đài sôi nổi hướng trên đài nẩy lên, Nguyệt Thu Triệt lạnh lùng nhìn hết thấy, quơ quơ ống tay áo, một mảng lớn người thuận thế rồi ngã xuống.

“Độc, người hạ độc?” Âm thanh sợ hãi vang lên,“Quả nhiên là tà giáo yêu nhân a!”

“Dương Vũ, người...” Đông Phương Mạch hơi trách nói.

“Độc này chỉ làm bọn họ tạm thời mất đi khí lực thôi.” Nguyệt Thu Triệt thản nhiên giải thích, rõ ràng nhận thấy được Đông Phương Mạch nhẹ nhàng thở ra.

“Phong thiếu hiệp, chỉ giáo !” Giang Hải Minh cảm giận nói, không biết tiểu tử này từ nơi nào xuất hiện, thế nhưng đem kế hoạch của chính mình phá hủy, bất quá là một tên mao đầu tiểu tử thôi, nhất định phải đánh tan nhuệ khí của người.

“Phong thiếu hiệp, cẩn thận!” Lam Vân Thiên nhắc nhở nói, tứ sứ cũng nhìn trận tỷ thí, trong lòng đối với thiếu niên đã tràn ngập cảm kích cùng tò mò.

Nguyệt Thu Triệt như trước cũng không nói một câu, bay lên không trung nghênh tiếp. Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ mấy chiêu, Nguyệt Thu Triệt vẫn nhàn nhã, mà Giang Hải Minh lại dần dần tầm ra mồ hôi lạnh, thật sự không lường trước ngay cả chiêu pháp Dương Vũ Phong cũng lợi hại như thế.

A, Tiểu Thất huyền cầm! Nguyệt Thu Triệt trong lòng một trận kinh hô, hướng phía dưới bay đi, hy vọng trước khi Tiểu Thất huyền cầm rơi xuống có thể bắt được, lại xem nhẹ Giang Hải Minh. Nguyên lai Thất Huyền cầm mua ở trên đường định đem tặng Nguyệt Như Tuyết bị rơi khỏi nội y, Nguyệt Thu Triệt đành phải thu thế.

Giang Hải Minh thấy chính mình sắp bại, trong lòng chính vạn phần sốt ruột, đã thấy Dương Vũ Phong đình chỉ công kích hướng phía dưới bay đi, biết là cơ hội ngàn năm có một, lập tức ngưng tụ khí lực xuất một chiêu, xuống phía dưới công tới.

“Dương Vũ!” Đám người Đông Phương Mạch kinh hô.

Thật vất vả mới bắt được Tiểu Thất huyền cầm sắp vỡ nát, liền cảm giác chưởng phong buông xuống, vội vàng vận khởi Phiêu vũ, nhưng cũng mang một chút thương tổn, bị chưởng phong lan đến, cái khăn che mặt bay đi, cánh tay trái chảy xuống tơ máu.

52. Chương 52

Mọi người nhìn thấy tình thế nghịch chuyển, đều có điểm phản ứng. Khóe miệng Giang Hải Minh giờ lên nụ cười nhẹ, trong mắt hiện lên hung hăng quang mang, vốn định một chưởng giải quyết tiểu tử này, không nghĩ tới khinh công lại cao như thế.

Khi mọi người nhìn thấy dung mạo dưới lớp mũ sa, không khí còn ảm ỉ nhất thời tĩnh lại, tựa hồ chỉ có thể nghe được hút không khí thanh, thanh âm của thở cùng nuốt, ai cũng không nguyện đánh vỡ phần trầm mặc này, chỉ biết chăm chú nhìn .

“Dương Vũ, ngươi không sao chứ?” Đám người Đông Phương Mạch vội vàng tiến lên hỏi Nguyệt Thu Triệt, trên mặt đều lộ ra thần sắc lo lắng, phá vỡ một mảnh yên lặng của đại hội. Mọi người cũng đều hoàn hồn, nhưng ánh mắt vẫn không khỏi tự chủ hướng trên người thiếu niên áo trắng kia.

Giang Hải Minh cũng là cao thủ trong chốn võ lâm, dù sao cũng từng gặp mặt người như thế, lập tức khôi phục trấn định. Liễu Tương Vân nhìn thấy ánh mắt mọi người từ trên người mình chuyển sang kia, còn là cái nam tử, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng vẫn bất động thanh sắc.

Mà người Thiên tà giáo, cũng là lẳng lặng nhìn người như họa kia, trong lòng Lam Vân Thiên động dung vài phần.

Nhúu mày nhìn vết máu trên ông cánh tay cùng mũ sa rơi xuống nền đất, trong lòng thở dài: Phiền toái! Lại thần nhiên lắc đầu, “Không có việc gì.” Lại cẩn thận đem Tiểu Thất huyền cầm liều mạng cứu được để vào trong lòng, ánh mắt không khỏi ôn nhu vài phần.

“Chính là vì vật nhỏ này?” Bắc Đường Hạo có điểm không dám tin hỏi, chính là ra ngoài sở liệu chính là đổi lấy sự khẳng định của Nguyệt Thu Triệt, “Cái này rất quan trọng.”

“Dương Vũ, ngươi nha!” Hàn Tinh cười, không biết nên biểu đạt cảm thụ trong lòng như thế nào.

“Phong thiếu hiệp, ngươi đã bại cho trong tay ta, nếu tái nhúng tay vào chuyện của Thiên tà giáo, đừng trách ta vô tình !” Giang Hải Minh nghiêm chỉnh nói, thanh âm to lớn giúp mọi người dưới đài si mê tỉnh lại, đúng vậy, người xinh đẹp này chính là tà giáo yêu nhân a, nhưng, thật sự là quá đẹp, đáng tiếc a!

“Nga? Ta thua sao?” Nguyệt Thu Triệt có điểm vô tội nói nhìn Giang Hải Minh.

“Như thế nào có người không biết mình thua a?” Thanh âm châm chọc của Liễu Tương Vân vang lên, trong đám người cũng có người bắt đầu hô cùng.

Nguyệt Thu Triệt đối với Liễu Tương Vân trong lòng có khúc mắc, nhìn nhìn Liễu Thanh Vân vẫn trầm mặc, tiềm thức không nghĩ trả lời Liễu Tương Vân, cho nên chỉ thần nhiên liếc mắt một cái.

Chứng kiến có người khinh thường mình như thế, Liễu Tương Vân tốt xấu là một lâu chủ, sao chịu được, đang muốn phát tác. Giang Hải Minh lại giành trước, “Nếu Phong thiếu hiệp như cũ kiên trì, chỉ cần Phong thiếu hiệp chịu được ba chưởng của ta, Thiên tà giáo liền khả an toàn rời đi. Phong thiếu hiệp, ý ngươi như thế nào?”

“Không được!” Còn không có chờ Nguyệt Thu Triệt lên tiếng, Đông Phương Mạch liền quát, hoàn toàn mất đi bộ dáng tao nhã.

“Phong thiếu hiệp, ân tình của ngươi, chúng ta hội nhớ rõ, ngươi đứng sang một bên đi. Chuyện kể tiếp Thiên tà giáo chúng ta chính mình giải quyết.” Lam Vân Thiên nhìn Nguyệt Thu Triệt thành tha thiết nói.

“Phong thiếu hiệp?” Giang hải Minh căn bản không có đem lời nói của hai người xen vào để trong mắt, chất vấn về mặt lãnh đạm của Nguyệt Thu Triệt.

Cười thần bí, mê đảo vô số người, “Chỉ sợ có người luyện tiếc a!”

Giang Hải Minh cố hiểu hàm ý trong lời nói của Nguyệt Thu Triệt, chợt nghe phía trên truyền đến tiếng vang, ngẩng đầu nhìn, phản quang bên trong chỉ có thể mơ hồ chứng kiến một thân ảnh bạch sắc chậm rãi rơi xuống.

Người mới tới đứng thẳng trên võ đài, không khí lần thứ hai tĩnh lại, không hề tiếng động. Dáng người như nguyệt, dung mạo như nguyệt, xinh đẹp nhưng lạnh lùng, phong hoa tuyết đại, khuynh thành thiên hạ.

Thiếu Lâm Hiểu phương trượng xoay người ý bảo, “Nhiều năm không thấy, cung chủ Nguyệt Thanh cung vẫn phong thái như trước.” Nguyệt Như Tuyết vẫn trầm mặc đứng thẳng, cả người tỏa ra hàn băng, cách ly xung quanh.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, có kích động vạn phần, không hề dám tin, có si mê

Bắc Đường Giản đối mặt với cung chủ Nguyệt Thanh cung không dám lãnh đạm, lời kéo về mặt khiếp sợ của Bắc Đường Hạo rồi hành lễ, “Bắc Đường thế gia, Bắc Đường Giản bái kiến Nguyệt Thanh cung chủ.” Hàn Kiếm cùng Hàn Tinh cũng như thế, Hàn Tinh nhìn Đông Phương Mạch đang kinh ngạc giống mình cùng Bắc Đường Hạo về mặt cười khổ, xem ra lần này bọn hắn đã nhận thức được người rồi.

Nguyệt Thanh cung lần này vì sao ở trên giang hồ hiện thân mà? Lúc ban đầu khiếp sợ, Lam Vân Thiên lập tức khôi phục bình thường nổi lòng, ninh mi tự hỏi. Mắt nhìn Nguyệt Thu Triệt mơ hồ hiện ra vui sướng, liếc mắt một cái, trong lòng tựa hồ minh bạch.

Liễu Tương Vân về mặt si mê, nhìn chằm chằm Nguyệt Như Tuyết, không dám di động nửa phần. Mà sau khi nghe được ba chữ Nguyệt Thanh cung, cả người Liễu Thanh Vân liền chấn động, trong lòng gào thét mãnh liệt, trên mặt cũng là khó nén kích động cùng vui sướng, còn có một tia khiếp đảm. Thần tiên trước mắt này chính là phụ thân của mình sao? Phụ thân sẽ nhận thức chính mình sao?

Giang Hải Minh cũng chỉ ở đại hội võ lâm mười lăm năm trước thấy một Nguyệt Như Tuyết tao nhã, chính là chỉ có một lần, liền không thể quên được phong thái của hắn.

“Thẩm Minh lâu lâu chủ bái kiến Nguyệt Thanh cung chủ.” Giang Hải Minh hơi cung kính nói.

Lúc này, Nguyệt Như Tuyết giật giật, ống tay áo vung lên, Giang hải Minh liền bay về phía sau, ngã ở bên dưới võ đài. Mấy người cao thủ mơ hồ cảm thấy một cỗ áp bách sát khí trên người Nguyệt Như Tuyết phát ra, không chút nào dám động, bởi vì muốn chống cự sát khí này, cơ hồ liền hao phí nội lực của bọn hắn.

“Nguyệt... Thanh cung chủ...” Giang hải Minh nôn ra một búng máu, miễn cưỡng kêu, nghi hoặc vì cái gì người trước mắt lại hạ thủ với chính mình.

“Nguyệt Thanh cung chủ, hạ thủ lưu tình!” Phát hiện Nguyệt Như Tuyết vừa muốn động thủ, Hàn Kiếm vội vàng sốt ruột kêu to, muốn cầu tình thay Giang Hải Minh đã bị trọng thương.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ đến Hàn Kiếm không thoát khỏi tai ương, thì trên võ đài một thân ảnh bạch sắc nhào vào lòng Nguyệt Như Tuyết, sát khí dần dần tiêu tán, hàn khí cũng dần dần yếu bớt, khôi phục lại vẻ xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Trong lòng mọi người đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mạng nhỏ của chính mình xem ra được bảo vệ.

“Phụ thân, Triệt nhi rất nhớ ngươi nga!” Đem sức nặng toàn thân ỷ lại trên người phụ thân, ở trên ***g ngực cọ vài cái, lại rầu rĩ nói: “Tuyết, không cho cười nga!” Chính mình không muốn Tuyết cười cho người khác xem, phụ thân cười đẹp như vậy, như thế nào có thể cho người khác xem mà, chỉ mình ta là được.

Cái gì! Dương Vũ Phong là hài tử của Nguyệt Như Tuyết! Tất cả mọi người đều khiếp sợ, chậm rãi tiêu hoá tin tức này, rất nhanh minh bạch rồi vừa rồi sát khí vì sao mà đến.

Nhưng người lúc này muốn giao thủ với Nguyệt Thu Triệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, may mắn may mắn!

Thấy vết máu trên quần áo, Nguyệt Như Tuyết cau mày, nhận thấy được biểu hiện này, Nguyệt Thu Triệt trong lòng mỉm cười, đứng dậy dạo qua một vòng.

“Phụ thân, người xem, Triệt nhi hảo hảo nga!”.

“Àn.” Tuy rằng thanh âm lạnh lùng , nhưng là trong mắt Nguyệt Như Tuyết chứa đầy ôn nhu.

Giang Hải Minh chống thân mình, gian nan nói:“Không biết Phong thiếu hiệp là thiếu cung chủ, có nhiều đắc tội!”.

Không xem xét người trước mắt sắc mặt tái nhợt, nhưng Nguyệt Thu Triệt vẫn lấy trong lòng ra một cái bình sứ, đổ ra hai khỏa được, đưa cho Giang Hải Minh cùng Lam Vân Thiên, làm cho hai người cảm động một hồi.

Hai khỏa được uống xuống, hai người rõ ràng cảm giác được nội tức dần dần ổn định, nghĩ đến thương thế đã tốt hơn phân nửa.

Điều tức xong, Giang Hải Minh lại mở miệng nói:“Vì biểu thị xin lỗi, mời Nguyệt Thanh cung chủ đến Thâm Minh lâu nghỉ ngơi được không?” Nghe khẩu khí có điểm hết sức lo sợ.

Nhìn nhìn trên khuôn mặt thần nhiên của Nguyệt Như Tuyết có một tia mệt mỏi, Nguyệt Như Tuyết gật đầu.

“Người của Thiên tà giáo cũng đến nga!” Nguyệt Thu Triệt liền bổ thương một câu.

“Đương nhiên.” Giang Hải Minh vội vàng đáp, làm sao còn dám làm trái.

“Vây đã quấy rầy .” Lam Vân Thiên kiêu căng nói.

Cứ như vậy, cuối cùng ba ngày đại hội võ lâm cũng hạ màn, nhưng vì Nguyệt Thanh cung chủ hiện thân mà vẫn sôi nổi, còn chuyện về Nguyệt Thanh cung thiếu chủ cũng dần dần lan đi.

53. Chương 53

Đại sảnh Thâm minh lâu, năm người lười nhác hoặc ngồi hoặc đứng hoặc dựa, uống trà, ngủ, trầm trầm mặc mặc, mỉm cười, tuyết không đem sự trang trọng của đại sảnh Thâm Minh lâu để vào mắt.

Bỗng nhiên, năm người này đều khôi phục tinh thần, đứng thẳng , còn thực cung kính hướng hai thân ảnh bạch sắc đi vào đại sảnh nói:“Cung chủ, Thiếu chủ.” Sau lại khôi phục như cũ, làm cho những người đi theo vào không biết như thế nào cho phải.

Lúc Nguyệt Như Tuyết ngồi vào vị trí của mình, Nguyệt Thu Triệt mới hướng năm người lười nhác kia nhắc nhở, cũng may năm người kia đều nhiệt tình tiếp nhận. Chính là nhìn đến vết máu trên tay áo trắng, không khí trong đại sảnh giảm xuống. Tuy rằng Nguyệt Như Tuyết không có hàn độ cùng sát khí, nhưng trước sau không ai dám nói một lời.

“Ai nha, Thiếu chủ của chúng ta giống như đánh nhau quá tay a?” Ân Thủy híp mắt ngạc nhiên nói.

“Không thể nói như vậy được!” Phong Vực thay đổi tư thế ngồi một chút, lập tức cười nhạt, cũng hơi thâm ý liếc mắt một cái, khiến Giang Hải Minh đỏ mặt hơi lạnh, vừa cười nói,“Mọi người không nên khách khí a, tùy tiện ngồi a!”.

Khẳng định trong lòng những người khác đều nén giận, ai dám trái a? Nhưng thật ra, Hàn Tinh, Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Mạch đứng dậy, đáp lễ,“Vân bố ra mắt các vị.”.

Lam Tâm mỉm cười với ba người trẻ tuổi xuất chúng trong giang hồ, “Ba vị đều là bằng hữu của Thiếu chủ chúng ta, không cần đa lễ.” Sau đó lại giới thiệu về mình cùng bốn người bên cạnh, cũng giúp mọi người

trong đại sảnh nhận thức về lâu chủ và đường chủ của Nguyệt Thanh cung. Nói xong, bước chậm đi đến trước mặt Giang Hải Minh, che miệng cười, nhưng không có nói cái gì, làm Giang Hải Minh hết sức xấu hổ.

Chỉ có những người của Nguyệt Thanh cung đang ở đây mới biết Lam Tâm làm gì trong lúc đó, Nguyệt Thu Triệt thấy Lam Tâm vì mình mà trả thù, liền hướng Nguyệt Như Tuyết ngợm cười.

Lam Tâm nhìn lướt qua những người có tiếng tăm nhất trên giang hồ – Nhất trang lâu hai nhị thế gia, rồi đi đến nơi tứ sứ của Thiên tà giáo đang đứng, có điểm tán thưởng đánh giá bốn người trước mắt, còn trẻ lại am hiểu dụng độc như vậy, “Nghe nói các người am hiểu dụng độc mà, xem ra chúng ta là người một nhà a!” Tứ sứ nghe vậy, một trận cảm động, ai cũng không có cách nào phủ nhận lời nói của nữ tử trước mắt thật chân thành, Xích kích động nói: “So với độc tiên, chúng ta chỉ có thể coi là có chút tài mọn thôi!”

Xem bọn hắc khiếm tốn như thế, Lam Tâm cũng không phản ứng gì, lại chậm rãi từ từ đi thông thả trở lại vị trí của mình, buồn cười nhìn Ấn Thủy đang nhảy mất với mình.

Thấy Nguyệt Như Tuyết đưa mắt nhìn mình, Phù Ngọc làm sao không biết ý tứ của cung chủ. Nhìn thấy trên đại sảnh, người thì nơm nớp lo sợ tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói lại đều trầm mặc, liền mỉm cười, từ khi nào Nguyệt Thanh cung lại giống như lang hổ báo vậy, xem bộ dáng sợ hãi của những người kia là biết, đành chậm rãi nói: “Nếu mọi người không có việc gì, vậy nên rời đi, nhiều người ở trong này như vậy, ân, không khí không tốt lắm.”

Người của Nguyệt Thanh cung lên tiếng, bọn hắc sao có thể trái, chính là tựa hồ đều lưu luyến không rời mắt nhìn hai bạch y nhân kia.

Một lúc sau, đại sảnh chỉ còn lại có Nhất trang lâu hai nhị thế gia cùng bốn người nhóm Đông Phương.

“Các người còn có chuyện a?” Ấn Thủy có điểm bất mãn reo lên, giống như quên nơi này vốn là Thẩm Minh lâu.

“Uy, Ấn Thủy, người quên nơi này là đâu a?” Phong Vụ trêu chọc nói.

“Hình như là vậy a,” Ấn Thủy xấu hổ vờ vờ tóc, lập tức lại giống như tương thông, hô lớn, “Vậy thì thế nào a!”

“Phụ thân, chúng ta trở về đi.” Thanh âm trong lòng Nguyệt Như Tuyết truyền đến, “Triệt nhi mệt nhọc.”

Nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Nguyệt Thu Triệt, Nguyệt Như Tuyết không khỏi cau mày, ôm lấy người đang buồn ngủ, đứng dậy muốn rời đi.

Đám người Giang Hải Minh, Hàn Kiếm cũng không dám có điều ngăn trở, chỉ lui ra hai bên cửa.

Liễu Tương Vân vừa nghĩ tới trừ bỏ hôm nay chắc không còn cơ hội nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết nữa, nhưng lại có Thanh nhi ở đây, xem Nguyệt Như Tuyết đối với Dương Vũ Phong kia sủng nịch cỡ nào, có lẽ đối Thanh nhi cũng sẽ không kém. Nhìn thấy Thanh nhi chờ mong lẫn khiếp đảm, trong lòng đắn đo một chút, cố lấy dũng khí bước về phía trước, “Hương Vân lâu Liễu Tương Vân có thể thỉnh Nguyệt Thanh cung chủ nói chuyện được không?” Dung mạo xinh đẹp, thanh âm ngọt, khó có người cự tuyệt một mỹ nữ như vậy thỉnh cầu.

Nhưng mà, hiện tại trong lòng Nguyệt Như Tuyết chỉ chú ý một mình Nguyệt Thu Triệt, làm sao rảnh mà để ý nữ nhân trước mắt. Chính là cảm giác được Triệt nhi nghe đến lời người đàn bà kia nói, thân thể rõ ràng run lên, mới nhìn Liễu Tương Vân liếc mắt một cái, hơi cảm thấy trước kia đã từng gặp người này. Lập tức nhớ lại khi còn tại giang có gặp nhưng không chú ý đến.

Liễu Tương Vân đợi trong chốc lát cũng không thấy Nguyệt Như Tuyết trả lời, đành phải dò xét hỏi: “Nguyệt Thanh cung chủ?”

“Triệt nhi?” Lo lắng hỏi trong lòng có chút khẩn trương nhân, rõ ràng cảm giác được Triệt nhi ôm cánh tay của mình càng ngày càng chặt.

Nguyệt Như Tuyết lại nhìn về phía Liễu Tương Vân, ánh mắt so với lần trước càng lạnh thêm, khiến Liễu Tương Vân toát mồ hôi lạnh.

“Nương, coi như hết?” Liễu Thanh Vân nhìn thấy ánh mắt Nguyệt Như Tuyết càng trở nên âm trầm, tựa hồ mới từ mê mang bừng tỉnh, vội vàng giữ chặt Liễu Tương Vân, lại cung kính hướng Nguyệt Như Tuyết giải thích, “Thực xin lỗi, Nguyệt Thanh cung chủ.” Tựa hồ thập phần gian nan mới nói được lời cuối cùng, trong lòng nổi một trận đau đớn, nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết ôm Dương Vũ Phong, trong lòng lại nổi lên đố kỵ.

Nguyệt Thu Triệt ngẩng đầu, hướng Nguyệt Như Tuyết cười, làm yên lòng hẳn, sau đó nói: “Phụ thân, bảo bọn họ ngày mai đến Sơn Tuyết trang nói sau được không?”

Nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết, Nguyệt Như Tuyết làm sao có thể nói không được, hơn nữa hẳn mơ hồ cảm thấy được Triệt nhi đối với hai người kia có gì đó băn khoăn, trong lòng cũng hy vọng biết được rõ ràng.

“Cám ơn phụ thân.” Lập tức thần nhiên nói: “Các người có chuyện gì ngày mai cùng bọn người Đông Phương đến Sơn Tuyết trang rồi nói sau.” Nói xong lại vội đầu vào vai Nguyệt Như Tuyết, “Phụ thân, đi thôi”

54. Chương 54

Sơn Tuyết trang.

Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt đang buồn ngủ đi rửa mặt cùng chải đầu, nhìn thấy người trong lòng bộ dáng mệt mỏi, Nguyệt Như Tuyết nhũn mảy, phân phó Nguyệt Trúc cùng người khác lui xuống, liền đặt người trong lòng nằm xuống.

Khẽ vuốt hai gò má trắng nõn giống tơ lụa làm người khác yêu thích không buông tay, yêu say đắm lưu lại trên trán một nụ hôn, liền sau đó hai mắt cũng nhắm nghiền.

Một lúc sau, bảo bối đang được gặt gao ôm trong lòng người kia lông mi hơi hơi động, chậm rãi mở mắt, mang theo vài phần mộng lung, chứng kiến phụ thân đang ngủ say, khước miệng gọi lên một nụ cười xinh đẹp, trên mặt đều là biểu cảm hạnh phúc. Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, chính mình thiếu chút nữa đã quên! Thật cẩn thận đẩy ra hai cánh tay đang ôm mình, nhẹ chân nhẹ tay đi xuống giường, bỗng nhiên ở nơi nào đó bị sở soạn một phen, đành phải quay đầu lại.

Chính là nhìn thấy đôi mắt nhu hòa của con người xinh đẹp lạnh lùng như nguyệt kia, miệng đang nở nụ cười.

Hôn một cái, nói, “Sớm an!” Nguyệt Như Tuyết xem xét bảo bối mới sáng sớm đã lén la lén lút, hiện tại lại ngồi trong lòng mình.

“Phụ thân, sớm an!” Nguyệt Thu Triệt nghịch ngợm búng hai cái, “Phụ thân, này cho người.”

“Thất huyền cảm?” Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy tiểu cảm khéo léo, độc đáo trong tay, trong lòng liền vui mừng, dù sao đây cũng là đồ vật đầu tiên Triệt nhi tặng mình.

“Àn, lần trước đi ra ngoài vừa nhìn thấy đã muốn tặng cho phụ thân, chính là sau lại.....” Nhớ tới lần trước ở trà lâu nghe được chuyện đó, trong lòng Nguyệt Thu Triệt vẫn cảm thấy rầu rĩ, tuy rằng phụ thân nói chỉ thích một mình mình, hơn nữa hôm nay phải gặp mấy người ... người đáng ghét kia, trong lòng càng ngày càng khó chịu.....

Nhìn thấy bảo bối như đi vào cõi thần tiên, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng Nguyệt Như Tuyết có điểm buồn rầu, có chuyện không thể nói với mình sao? Tuy rằng như thế, vẫn chỉ nhắc nhở nói: “Triệt nhi?”

“A... Quên...” Phục hồi tinh thần lại, Nguyệt Thu Triệt nói tiếp: “Sau lại nhất thời quên, có thể do quá hưng phấn muốn tham gia đại hội vô lâm..... Lúc đánh nhau với Giang Hải Minh, cũng là bởi vì muốn cứu vật nhỏ này. Phụ thân, người thích không?”

“Thích, Triệt nhi tặng đều thích. Phụ thân sẽ đem nó bên người cả ngày.” Cười, hướng về mặt chờ mong của bảo bối cam đoan.

“Ha ha, ta biết.”

Nhìn thấy người cười ngọt ngào như thế, đôi mắt Nguyệt Như Tuyết trầm xuống, chậm rãi nói: “Nếu Triệt nhi tặng đồ cho phụ thân, vậy phụ thân cũng nên báo đáp một chút.”

“A?” Còn chưa kịp phản ứng, đã bị người kia cướp đoạt đôi môi, nụ hôn ngọt ngào say lòng người, Nguyệt Thu Triệt liền thở gấp, nháy mắt, giãy dụa nói: “Phụ thân, phải rời giường ...”.

“Còn sớm...” Một bên ngậm hai điểm hồng anh trước ngực, một bên mặt không đổi sắc nói.

“Chính là, nay... Hôm nay có người đến...”.

“Đừng nhắc đến người khác, Triệt nhi nghĩ phụ thân là được...” Nói xong, liền động thân, tiến vào huyệt động ấm áp rất nhanh được làm ướt kia...h.

Tình cảm mãnh liệt đi qua, Nguyệt Thu Triệt đỏ mặt, đem mặt mình vùi vào trong lòng phụ thân, tùy ý để phụ thân đem mình ôm vào dục trì, rửa sạch sẽ. Xấu hổ chết đi được, nghĩ đến vừa rồi được phụ thân ôm lại muốn càng nhiều, lại phát ra cái loại thanh âm ấy, vì sao chính mình biến thành như vậy... Hơn nữa còn là buổi sáng... Tuy nói ngay từ đầu là phụ thân, nhưng sau lại cũng chính mình... Nghĩ đến vừa rồi nhìn mình trong đáy mắt phụ thân đều mang ý cười, càng nghĩ càng đáng giận, trút cảm phần ở trên vai phụ thân cắn một cái, thẳng đến miệng có vị máu mới ngừng. Chính là nhìn thấy vết thương thật sâu còn có máu và dấu răng, trong lòng sợ phụ thân đau, đành phải liếm lại .

Nguyệt Như Tuyết kêu lên một tiếng đau đớn, “Triệt nhi, người tái như vậy liếm đi xuống.....” Lời tuy chưa nói xong, chỉ ý tứ trong lời nói đã khiến Nguyệt Thu Triệt đỏ mặt, sao mình có thể làm ra chuyện phiến tình như vậy a.....

Nhìn thấy người vừa thẹn vừa giận, Nguyệt Như Tuyết trêu chọc nói: “Gần đây Triệt nhi là càng ngày càng nhiệt tình .”

“Tuyệt!” Thật sự thẹn thùng đến không chịu được, Nguyệt Thu Triệt thở phì phì đứng lên, cúi đầu lau khô chính thân mình, mặc quần áo, “Ta đi ăn cơm trước !”.

Đến khi bóng lưng người kia hoàn toàn biến mất, Nguyệt Như Tuyết mới khôi phục sắc mặt lạnh lùng, chính là chỉ cần cẩn thận quan sát một chút, sẽ phát hiện trong đó còn có vài tia ngưng trọng, cái này chưa từng xuất hiện trên người Nguyệt Như Tuyết, cũng chỉ có Nguyệt Thu Triệt mới có thể khiến hấn như thế.

Nguyệt Như Tuyết rõ ràng cảm giác được bảo bối của mình giấu giếm sự tình, mỗi lần hoan ái so với thường ngày đều nhiệt tình, lại khiến người cảm thấy một loại vội vàng cùng bất an, bảo bối của hấn bất an cái gì, không thể nói cho hấn sao? Mỗi lần nghĩ vậy, trong lòng luôn buồn bực , nhưng cũng không muốn bức ách nhân của mình, hy vọng hấn có thể nói cho chính mình. Lập tức nghĩ đến biểu tình run rẩy của Triệt nhi khi cùng Liễu Tương Vân chạm mặt, đôi mắt tối sầm lại, hướng đại sảnh đi đến.

Cơm nước xong, nhìn thấy Triệt nhi ngồi cách xa mình, trong lòng Nguyệt Như Tuyết bất đắc dĩ một chút.

“Cung chủ, mấy lâu chủ cùng Đường chủ đều đều đi ra ngoài, trước khi đi chỉ nói rằng sẽ trở về.” Nguyệt Trúc nhớ tới Thủy Đường chủ lúc chuẩn bị đi ra ngoài trên mặt là biểu cảm khó nén hưng phấn, trong thanh âm mất tự nhiên dần theo ý cười.

Nguyệt Như Tuyết cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu, rồi sau đó hướng tới bên kia kêu: “Triệt nhi?”.

“Hừ!” Nguyệt Thu Triệt cố ý xoay đầu hướng một bên, bỗng nhiên nghe được thanh âm của phụ thân, tim đập rối loạn, chính là xấu hổ đến không dám nhìn.

“Cung chủ, Đông Phương công tử, bọn hấn đến đây, còn có Thiên tà giáo cùng Nhất trang lâu hai nhị thế gia cũng đến bái kiến.” Nguyệt Tinh nói đến Nhất trang lâu hai nhị thế gia, tựa hồ có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

Như cũ là trầm mặc, gật đầu, tựa hồ căn bản không để trong lòng. Nhưng thật ra Nguyệt Thu Triệt nghe được có người muốn tới, liền rì rì dịch đến gần Nguyệt Như Tuyết, hai mắt còn trộm nhìn hấn, trong lòng

còn cảm thấy may mắn phụ thân không có phát hiện, không biết đến lực chú ý của Nguyệt Như Tuyết đều ở trên người mình, chính mình có động tác gì đều không tránh khỏi mắt của hắn.

“Triệt nhi?”

“Không được đối người khác cười như thế này!” Nguyệt Thu Triệt bá đạo yêu cầu, Tuyết cười đẹp như vậy, mới không cần cho người khác xem mà!

“Hảo.” Thanh âm Nguyệt Như Tuyết mang theo vài phần sủng nịch, vài phần ôn nhu, vài phần vui mừng.

Một lát sau, tại đại sảnh Sơn Tuyết trang, biểu cảm của mọi người ở đây thập phần đa dạng, có vội vàng, có hưng phấn, có u buồn, có sợ hãi, có nhàn nhã.

“Nguyệt cung chủ, Thiếu chủ.” Nhìn thấy vị chủ thượng ngay cả ánh mắt đều không có nhìn bọn hắn một chút, mọi người nhất thời không biết phải làm sao.

Nhưng thật ra Lam Vân Thiên một chút cũng không có bộ dáng không được tự nhiên, hướng Nguyệt Thu Triệt hơi vuốt cằm, “Lam Vân Thiên đa tạ Nguyệt Thiếu chủ cứu giáo chi ân.”

Đối với Lam Vân Thiên, trong lòng Nguyệt Thu Triệt vẫn có vài phần hảo cảm, cũng không trầm mặc, “Nga, không cần cảm ơn.” Quay đầu nhìn mấy người Đông Phương, lại nhìn về thờ ơ phụ thân, trong lòng thoáng thở dài, “Các người đều tự tìm vị trí ngồi xuống đi.”

Chính là, tựa hồ Nguyệt Thu Triệt trong lòng lâu chủ Nhất trang lâu hai nhị thế gia một chút trọng lượng đều không có, bọn hắn vẫn nhìn chủ vị Nguyệt Như Tuyết. Ngược lại ba người Đông Phương Mạch cùng Lam Vân Thiên thoải mái ngồi xuống. Các người tưởng đứng ta có thể có biện pháp gì? Nguyệt Thu Triệt trong lòng mất mặt nghĩ.

“Chuyện gì?” Lạnh liệt nhìn mấy người đang đứng liếc mắt một cái, thanh âm lạnh lùng của Nguyệt Như Tuyết vang lên.

Giang Hải Minh cung kính nói: “Chúng ta muốn tiếp kiến Nguyệt cung chủ một chút.” Nhìn thoáng qua Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân bên cạnh, nói tiếp: “Thứ hai là bởi vì Liễu lâu chủ cũng muốn tiếp kiến.”

“Nói.” Lạnh lùng nhìn Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân, nhớ tới Triệt nhi khác thường có lẽ do hai người kia, thanh âm so với thường ngày càng thêm rét lạnh.

Nghe thanh âm lạnh băng như thế, Liễu Thanh Vân hơi kích động cúi đầu, rồi sau đó lại cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Nguyệt Như Tuyết một cái, lại chạm phải ánh mắt lạnh liệt kia, trong lòng run lên, lo lắng nhìn Liễu Tương Vân, trấn an tinh thần.

55. Chương 55

Trong lòng Liễu Tương Vân cả kinh, tựa hồ mất hết tất cả dũng khí, muốn từ bỏ, nhưng là nghĩ đến mười mấy năm trước, chỉ một phút thoáng nhìn, tâm hồn thiếu nữ tựa hồ đã bị lấy mất. Biết rõ ràng con người xinh đẹp kia vô cùng lạnh lùng, chỉ sợ kiếp này hắn cũng không tiếp nhận mình, trong lòng vẫn yêu cùng hận, chỉ có thể bước tiếp, kỳ vọng có thể ở bên người đó. Hơn nữa vì để thấy được Nguyệt Như Tuyết, chính mình đã phải tác động Nhất trang lâu hai nhị thế gia đến Nguyệt Thanh cung bá kiến, nhưng có ai biết nhược điểm chính mình cũng bị người kia bắt lấy, vừa lúc có thể lợi dụng dã tâm của người kia. Nhìn Nguyệt Thu Triệt ngồi bên cạnh Nguyệt Như Tuyết liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm nhớ lại Nguyệt Như Tuyết đối đãi với Nguyệt Thu Triệt ôn nhu hiếm thấy, lại nhìn nhìn Liễu Thanh Vân bên người, dũng khí chậm rãi tăng trở lại.

“Nguyệt cung chủ có nhớ rõ chuyện đã xảy ra tại đại hội võ lâm lần trước hay không?” Liễu Tương Vân thoáng tự hỏi một chút, nhìn Nguyệt Như Tuyết có vẻ đã mất kiên nhẫn đưa ra vấn đề.

Nguyệt như tuyết cũng không có trả lời, mà là chuyển hướng Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc đứng một bên. Nguyệt Tinh cùng Nguyệt Trúc hầu hạ Nguyệt Như Tuyết nhiều năm như vậy, làm sao không biết ý tứ của hần. Nguyệt Tinh nhanh chóng trả lời: “Trước khi sáng lập Nguyệt Thanh cung, cung chủ có tham gia đại hội võ lâm một lần, khi đó chỉ có mình ta đi theo hầu hạ cung chủ.” Nguyệt Tinh tựa hồ cũng nhớ tới chuyện tình lần đó, trong lòng rõ ràng kể tiếp Liễu Tương Vân muốn làm sự tình gì, hơi thâm ý nhìn Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân.

“Cung chủ hần là cũng nhớ rõ lần đó đại hội võ lâm cử hành tại Hương Vân lâu, mà Tương Vân còn cùng cung chủ gặp mặt” Nói đến sau lại, thanh âm cũng dần dần thấp đi xuống, trên mặt cũng có mây đỏ, tăng thêm vài phần tư sắc.

Chuyện kể rằng đến phần này, còn không lý giải được chính là gốc tử. Mọi người nhất thời dùng ánh mắt đen tối nhìn Nguyệt Như Tuyết cùng Liễu Tương Vân.

Nguyệt Tinh liếc mắt xem thường một trong võ lâm tam đại mỹ nữ trước mắt, lại nhìn nhìn biểu tình thờ ơ như trước của Nguyệt Như Tuyết, trong lòng thở dài một tiếng, làm nô tì chính là khổ a, chính chủ nhân hoàn toàn không nhớ rõ mình làm qua sự tình gì, chỉ sợ ngay cả Liễu Tương Vân là ai cũng không biết, ai kêu trong lòng cung chủ chỉ có thiếu chủ a. Nói đến Thiếu chủ, Nguyệt Tinh hồ nghi nhìn Nguyệt Thu Triệt một cái, trong lòng nghi hoặc như thế nào Thiếu chủ không có phản ứng gì a, thật sự là kỳ quái! Chính là Liễu Tương Vân nói đến phần này, mình còn có thể làm gì bây giờ mà? Ghé người thì thăm bên tai Nguyệt Như Tuyết, nói đúng thì năm đó mình biết rõ chuyện tình, không phải là sáng sớm ngày thứ ba đại hội võ lâm, mình đi hầu hạ cung chủ rời giường, bên cạnh còn có một Liễu Tương Vân đang nằm đó thôi, cũng không phải là chuyện chấn động gì, người không phong lưu uống thời thiếu niên thôi; Thật giận chính là Liễu Tương Vân nhắc lại chuyện xưa, sẽ không phải muốn lừa đảo đi?

“Triệt nhi, không tin ta sao?” Nguyệt Như Tuyết hiểu sự tình, tựa hồ lí so mấy ngày nay Nguyệt Thu Triệt khác thường cũng đoán được một chút, vì thế truyền âm nói chuyện với người đang ngồi chờ dẫn.

Nghe được ở thanh âm ở đáy lòng mình vang lên, Nguyệt Thu Triệt chuyển hướng nhìn người khiến mình xấu hổ cả buổi sáng, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Nguyệt Như Tuyết, sững sốt vài giây, mới đáp: “Tin tưởng, ta tin tưởng Nguyệt.”

“Vậy là tốt rồi.” Có Triệt nhi cam đoan, Nguyệt Như Tuyết lúc này mới nhìn về mặt thẹn thùng của Liễu Tương Vân đang đứng trước mặt mình, lạnh lùng nói: “Chuyện xưa nhắc lại, có việc?”

“Cáp ~ cáp ~” Giang Hải Minh nghe thế, hợp thời cười to vài tiếng, “Không thể tưởng được Liễu lâu chủ cùng Nguyệt cung chủ quan hệ không nhỏ a!” Cơ hồ không ai phản ứng, đành phải xấu hổ nở nụ cười, sau đó đổi đề tài, “Vậy hôm nay, Liễu lâu chủ muốn chúng ta đến làm chứng, không biết cần làm gì a?”

“Nguyệt cung chủ, vốn chuyện cũ đã qua, ta cũng không hảo nhắc lại cái gì, chính là có chuyện tình ta nhất định một mực tìm cơ hội nói cho cung chủ.” Liễu Tương Vân không nhanh không chậm nói, kéo Liễu Thanh Vân lên phía trước “Cung chủ, Vân nhi là hài tử của cung chủ.”

“Của ta?” Khóe miệng gợi lên cười lạnh, tựa hồ khinh thường, tựa hồ không cần, làm cho người ta đoán không ra tâm tư.

“Vâng.., đúng vậy.” Liễu Tương Vân cố lấy dũng khí, “Ta nhìn thấy cung chủ đối với Phong thiếu hiệp sủng ái, cho nên mới dám đem sự thật này nói cho cung chủ.” Người thông minh vừa nghe “Phong thiếu hiệp”, ba chữ này, liền biết Liễu Tương Vân có chủ ý gì, hiện tại ai chẳng biết Dương Vũ Phong là Thiếu chủ Nguyệt Thanh cung, có người nào dám vô lễ không kính xưng Nguyệt Thu Triệt một tiếng “Thiếu cung chủ”.

“Chẳng trách Liễu lâu chủ vẫn không chịu lộ ra phụ thân Thanh Vân là ai, nguyên lai đúng là Nguyệt cung chủ a, chúc mừng chúc mừng.” Về mặt Bắc Đường Giản như thay bọn hần ba người một nhà đoàn viên mà cao hứng, còn kém không tiến lên kéo bọn hần, làm cho bọn họ kích động ôm nhau.

“Cha, ngươi không có việc gì đứng một bên đi.” Bắc Đường Hạo ngồi bên cạnh Bắc Đường Giản, lôi kéo về mặt hưng phấn kích động của phụ thân, người không biết còn tưởng rằng chính cha mình nhận thức đứa

con thất lạc đã lâu mà!

“Chúc mừng Liễu lâu chủ, chúc mừng Nguyệt chủ.” Giang Hải Minh cũng phụ họa nói, “Không thể tưởng được Nguyệt cung chủ đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, vừa ra liền gặp được chuyện may mắn như thế!”.

“Phải không?” Nguyệt Như Tuyết nhìn mọi người trước mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Cung... Cung chủ?” Liễu Tương Vân kinh hồn táng đảm, không biết lần này mình đặt cược có chính xác hay không.

Liễu Thanh Vân vẫn nhìn không chuyển mắt vào người xinh đẹp nhưng lạnh lùng như nguyệt kia, có chờ đợi, vui sướng, ưu sầu...

Nguyệt Thu Triệt vẫn ngồi ngốc nhiên như trước, nhìn mình bàn tay trắng nõn của mình, giống như bàng quan.

Bị đưa con giữ chặt, Bắc Đường Giản im lặng đứng, cùng Hàn Kiếm và Giang Hải Minh nhìn nhau, nín thở.

Ba người nhóm Đông Phương Mạch lo lắng nhìn Nguyệt Thu Triệt, trong lòng đều cảm thấy giờ phút này hẳn còn bình tĩnh như vậy, quả thật không tầm thường, dù sao quan hệ của hai người kia, bọn hắn thập phần rõ ràng.

Mọi người ở đây nín thở một lúc, Lam Vân Thiên đứng lên, hướng Nguyệt Như Tuyết hơi vuốt cằm, liền cứ thế tiêu sái đến trước mặt Liễu Thanh Vân, xem trên xem dưới, xem trái xem phải, khiến Liễu Thanh Vân rất là xấu hổ. Rốt cục Lam Vân Thiên tựa hồ xem đủ, lại nhìn chằm chằm Liễu Tương Vân trong chốc lát.

Trong lòng Liễu Tương Vân hoang mang rối loạn, che dấu ho khan một chút, “Không biết Lam giáo chủ đối với hai mẫu tử chúng ta có gì chỉ giáo?”.

“Chỉ giáo thật không dám, nhưng là Lam mẫu có nghi hoặc muốn hỏi, thật sự là quá tò mò.” Lam Vân Thiên vẻ mặt xin lỗi, chân thành phi thường.

“Không biết Tương Vân có thể trả lời câu hỏi?”.

“Liễu lâu chủ được võ lâm công nhận một trong tam đại mỹ nữ, mà Nguyệt cung chủ lại là tuyệt thế chi tử, vì sao dung mạo Liễu công tử thật sự là phi thường bình thường, đương nhiên không thể so sánh với dung mạo hai vị.” Lam Vân Thiên nói ra nghi vấn của mình.

Mọi người vừa nghe, thấy có lý, sôi nổi gật đầu.

“Ta nghĩ nếu nói Nguyệt Thiếu chủ là hài tử của Nguyệt cung chủ, như vậy sẽ có ít người nghi ngờ, nhưng nếu là Liễu công tử.....” Chưa nói hết, nhưng đủ để tỏ rõ ý của mình, Lam Vân Thiên liền trở về vị trí.

Liễu Tương Vân lộ ra biểu cảm khó xử, rồi sau đó tựa hồ không quá tình nguyện nói: “Kỳ thật từ lúc Vân nhi mười tuổi, ta liền đem dịch dung đan thêm vào đồ ăn của hắn, nên mới như vậy.”.

“Nương!” Không hiểu vì sao nương của mình lại làm như vậy, Liễu Thanh Vân liền cắt ngang lời nói của Liễu Tương Vân.

“Đều là ta sai, thật sự là bộ dáng người cùng Nguyệt cung chủ càng ngày càng giống, nương sợ có người nhận ra, cho nên... Cho nên mới bắt đắc dĩ.” Liễu Tương Vân mang vẻ mặt bi thương.

“Thì ra là thế.” Giang Hải Minh tràn đầy cảm xúc, đồng tình nói.

Bỗng nhiên, Nguyệt Thu Triệt từ chỗ ngồi của mình đứng lên, hướng Liễu Thanh Vân đi đến.

“Triệt nhi?” Nguyệt Như Tuyết nghi hoặc kêu, lại không được đối phương đáp lại.

Nguyệt Thu Triệt đứng trước mặt Liễu Thanh Vân, Liễu Thanh Vân theo bản năng lui về phía sau, nhưng tay Nguyệt Thu Triệt đã đặt lên cổ tay của hắn, giữ im lặng trong chốc lát, lập tức rời đi. “Hắn quả thật phục dịch dung đan quá nhiều năm, để khôi phục diện mạo như cũ chỉ sợ thật lâu.”.

56. Chương 56

“Cáp ~ nếu Nguyệt thiếu chủ nói như vậy , Thanh Vân là hài tử của Nguyệt cung chủ không thể nghi ngờ !” Giang Hải Minh thấy Nguyệt Thu Triệt chứng thật dịch dung đan là chuyện thật, vội vàng phụ họa.

“Đúng vậy, Thanh Vân nhanh chóng kêu một tiếng cha mới đúng.” Bắc Đường Giản giấy khỏi Bắc Đường Hạo, vui tươi hơn hớn nói.

“Cung.. Cung chủ, cảm thấy như thế nào?” Liễu Tương Vân nhìn thấy người kia không hề phản ứng, có điểm kích động.

Nguyệt Như Tuyết vẫn như trước, chỉ đưa ánh mắt đặt ở Liễu Thanh Vân trong chốc lát, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nguyệt Như Tuyết trầm mặc, đại đa số mọi người kìm nén, Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân cũng dần dần buông xuống tâm trạng khẩn trương.

“Cha... Phụ thân?” Được Bắc Đường Giản cùng Hàn Kiếm ủng hộ, Liễu Thanh Vân sợ hãi hô một tiếng.

Có lẽ không ai phát hiện lúc hai chữ “Phụ thân” trong miệng Liễu Thanh Vân vang lên, thân mình Nguyệt Thu Triệt không tự chủ mà chấn động, hơn nữa bởi vì đưa lưng về đại đa số người, trên mặt rõ ràng tái nhợt cũng không có người phát hiện. Nhưng trên thực tế, lực chú ý của Nguyệt Như Tuyết đều đặt trên người hắn, mọi hành động của hắn đều được biết.

“Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, triệu hồi bọn người Ấn Thủy, ngày mai hồi cung.” Nguyệt Như Tuyết thần nhiên phân phó Nguyệt Trúc cùng Nguyệt Tinh đứng im lặng một bên.

“Cung... Cung chủ, ta đây.....” Liễu Tương Vân vội vàng nói, nếu Nguyệt Như Tuyết trở lại Nguyệt Thanh cung, vậy chính mình chẳng phải không còn cơ hội .

Liễu Thanh Vân ở một bên vội vàng ngẩng đầu, mong mỏi nhìn người mình mới gọi là phụ thân, không biết làm thế nào cho phải.

“Mấy người các ngươi có thể cùng đi.” Lãnh thí trước mắt mọi người, Nguyệt Như Tuyết nói.

“Đa tạ cung chủ.” Có thể tới Nguyệt Thanh cung là ước mơ tha thiết, mỗi người đều kích động cùng hưng phấn .

“Còn có Liễu Thanh Vân, muốn bảo trụ mạng của ngươi, đừng để ta nghe lại những lời ngươi vừa nói ra.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nguyệt Như Tuyết mơ hồ mang theo sát khí, Liễu Thanh Vân run rẩy lui về phía sau từng bước.

“Cung chủ, Thanh Vân và Phong thiếu hiệp giống đều là hài tử của cung chủ a!” Liễu Tương Vân rất là bất bình nói.

“Nếu muốn chết thì cứ nói!” Nguyệt Như Tuyết cũng không quản đối phương có nguyện ý hay không, đứng dậy, ôm lấy Nguyệt Thu Triệt đang đỡ đỡ, lập tức ly khai đại sảnh.

Đến khi Nguyệt Như Tuyết cùng Nguyệt Thu Triệt rời đi, Giang Hải Minh, Bắc Đường Giản cùng Hàn Kiếm lập tức đến trước mặt Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân trước an ủi.

“Liễu lâu chủ yên tâm, nếu Nguyệt cung chủ không có phủ nhận, hơn nữa cũng muốn mọi người chúng ta cùng nhau đi Nguyệt Thanh cung, nói vậy đối việc này là để ở trong lòng .” Bắc Đường Giản nói đúng trọng tâm ý kiến của mình.

“Đúng vậy, Bắc Đường chưởng môn nói có lý, Liễu lâu chủ, ta nghĩ Nguyệt cung chủ có thể nhất thời không thể thích ứng, cho nên mới như vậy, ngươi cũng không cần để ở trong lòng.” Hàn Kiếm lo lắng nhìn mẫu tử trước mắt. “Thanh Vân cũng không nên quá mức lo lắng, lấy thái độ của Nguyệt cung chủ đối với Nguyệt Thiếu chủ kia, xem ra là thập phần yêu quý con của mình, ngươi cũng không nên quá mức lo lắng.”

“Tạ Hàn trang chủ quan tâm.” Liễu Thanh Vân vì lời nói lãnh khốc vừa rồi của Nguyệt Như Tuyết mà khó có thể tịnh tâm, thoáng tiêu tan, đúng vậy, bỗng nhiên xuất hiện một người bình thường mà nói là con của mình, người bình thường đều khó có thể nhận đi, thời gian lâu, phụ thân nhất định có thể đối với mình giống như Dương Vũ Phong kia. Nghĩ đến đây, niềm tin lại tăng vài phần.

“Thanh Vân thế nào, ta đã không còn gì để nói, chúc mừng các ngươi một nhà sum họp a, không thể tưởng được hôm nay ngươi lại trở thành thiếu chủ Nguyệt Thanh cung, không thể tưởng được a.” Ngữ khí của Giang Hải Minh không có phần khách khí nói.

“Thiếu chủ? A nha, vậy chúng ta lại kết bạn với đại nhân vật, người nói phải không, Bắc Đường?” Về mặt Hàn Tinh hâm mộ nhìn Liễu Thanh Vân, tựa tiếu phi tiếu nhìn Bắc Đường Hạo cùng Đông Phương Mạch, con mắt quay tròn hai vòng, không biết là hâm mộ thật sự hay không.

“Người nói cái gì chính là cái đó.” Bắc Đường Hạo cũng mặc kệ hần, lại uống ngụm trà. Ai, trà của Nguyệt Thanh cung chính là hảo uống a, khó được cơ hội, hần là uống nhiều vài ngụm. Nghiêng đầu chứng kiến vẻ mặt lo lắng của Đông Phương Mạch, trên mặt không còn tươi cười tao nhã nho nhã như kia, thầm than chính mình đã sớm quên, vì sao Đông Phương nhìn ôn nhu như thế, trên thực tế lại ngoan cố như vậy mà! Hai người kia như thế, chúng ta có cơ hội chen vào sao. Nghĩ vậy, nhìn người trước mặt còn vui sướng khi người gặp họa kia, cảm thán một phen.

Nhìn thấy mấy người của Nhất trang lâu hai nhị thế gia nói chuyện âm ỉ, lại nghe bọn hần không ngừng nói cung chủ cùng Liễu Tương Vân cùng với Liễu Thanh Vân có quan hệ, còn nữa, bọn hần lại có thể gọi Liễu Thanh Vân kia là Thiếu chủ. Phải biết rằng, mặc kệ như thế nào, Nguyệt Thanh cung chỉ có một Thiếu chủ, những người khác, muốn bọn hần thừa nhận, chỉ sợ không đơn giản như vậy, huống chi còn có mấy người ... lâu chủ cùng đường chủ quỷ dị kia, lại là một phen cảm thán. Nghĩ đến mấy người đó, Nguyệt Trúc liền nhanh chóng thông báo tin tức, muốn nhìn một chút, bọn hần sẽ có phản ứng gì, liền ám chỉ Nguyệt Tinh, bắt đầu tiễn khách.

“Các vị, nếu cung chủ chúng ta mời các vị đến Nguyệt Thanh cung, các vị có phải hay không hần là trở về chuẩn bị một chút a?” Nguyệt Trúc tươi cười đầy mặt hỏi.

Nghe được thanh âm của Nguyệt Trúc, mọi người mới tỉnh ngộ, một đám đứng dậy cáo từ.

“Vậy các vị đi thông thả a, ngày mai thỉnh lại đến.” Nguyệt Tinh cười hì hì nói, ước gì bọn hần mau rời đi.

Ôm Nguyệt Thu Triệt vẫn im lặng, vận khởi phiêu vũ, ngồi xuống lương đình, hơi sững nịch nhìn người đang vui mặt vào ngực mình không chịu ngẩng đầu, đánh đàn, làm dịu tâm người trong lòng.

Xong một khúc, Nguyệt Như Tuyết chậm rãi nói: “Triệt nhi vì sao mặt co mày cau, Tuyết không thích Triệt nhi như vậy.” Lấy tay nâng Nguyệt Thu Triệt, vuốt lên mặt trên mày kia, hơi đau lòng.

“Tuyết, ta biết nên tin tưởng Tuyết, chính là thật sự dụng phải, tin tưởng vẫn tin tưởng, tâm lại giống như bị ai thu, rất đau.” Bi thương nói xong, nước mắt cũng chậm rãi lưu lại.

Hôn lên những giọt nước mắt đau lòng của người kia, Nguyệt Như Tuyết lần đầu tiên hoài nghi chính mình hay không làm sai, muốn người trong lòng cùng mình hạnh phúc, muốn người trong lòng về sau không băn khoăn cùng mình ở một chỗ, đau xót nhất thời này là khó tránh khỏi. Chỉ có thể ôn nhu lại kiên định, nhẹ nhàng nói, “Mặc kệ phát sinh sự tình gì, người chỉ cần nhớ kỹ người vĩnh viễn là bảo bối duy nhất của ta, ta vĩnh viễn yêu người.”

“Ân.” Nguyệt Thu Triệt vừa khóc vừa cười gật đầu đáp ứng, run rẩy đưa lên đôi môi đỏ mọng của chính mình.

57. Chương 57

Chạy một ngày đường, đoàn người gần hai mươi người xuống ngựa ở một mảnh rừng thoạt nhìn rậm rạp, bắt đầu đi bộ.

“Từ phiên chữ này là phạm vi của Nguyệt thanh cung.” Nguyệt Tinh giải thích.

“Điểm ấy chúng ta cũng biết, nhớ ngày đó chúng ta đều bị lạc tại đây.” Bắc Đường Giản như có điểm xấu hổ, dù sao bọn hắn cũng là nhân vật nổi danh trên giang hồ, không khỏi cảm thấy nhục chí.

“Cái này, chính là do cung chủ của chúng ta thiết kế, làm sao các người có thể qua!” Ấn Thủy hét lên với bộ dáng đương nhiên.

“Không hổ là Nguyệt Thanh cung chủ.” Giang Hải Minh vẻ mặt kính nể nói.

Chính là từ ngày đó, ánh mắt Liễu Thanh Vân thường hướng Nguyệt Như Tuyết, trong lòng lại càng khó chịu. Nhìn phụ thân mình đối đãi tử kia che chở đầy đủ, mỗi lần thử cùng hắn nói chuyện cũng bị bỏ mặc, trong lòng thấp phần uể oải, đối Nguyệt Thu Triệt không biết là ngưỡng mộ hay đổ kỵ.

“Triệt nhi, đi cả một ngày đường, có mệt mỏi không?” Nguyệt Như Tuyết ôn nhu hỏi người bên cạnh.

Lắc đầu, tỏ vẻ không phiền lụy, lại lập tức nói: “muốn ngủ.” Mấy ngày nay trong lòng vẫn lo lắng chuyện của Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân, ngủ cũng không ngon giấc, tuy phụ thân nói vậy, nhưng lại không thể không chế chính mình.

“Phụ thân ôi, Triệt nhi có thể ngủ.”

Lắc đầu, “Không cần, ở đây nhiều người như vậy, để lúc về ngủ tiếp.” Nguyệt Thu Triệt nói.

“Tại hạ nhiều chuyện, xin hỏi có thể thỉnh giáo một chuyện?” Lam Vân Thiên cười thỉnh giáo người của Nguyệt Thanh cung, thật sự không cách nào tin tưởng hắn là giáo chủ ma giáo.

“Người nói, người nói!” Ấn Thủy thập phần vui vẻ, nhảy bổn đến bên cạnh hắn với bộ dáng khấn trương.

“Các vị dẫn chúng ta vào Nguyệt Thanh cung, vạn nhất người có ý xấu ghi nhớ lộ tuyến thì làm sao bây giờ?”

“Hừ, nếu hắn thực có bản lĩnh!” Phong Vụ vẻ mặt dè dặt, tựa hồ căn bản không tin có người như vậy tồn tại.

“Tiền bối dùng cái gì mà khẳng định như thế, chính là có câu ngoài núi có sơn, nhân ngoại hữu nhân.” Đông Phương Mạch giải thích, hiển nhiên đối với lời nói của Lam Vân Thiên thập phần đồng ý.

“Nếu các người hoài nghi Phong Vụ, từ nay về sau có thể xem một chút.” Lam Tâm ở một bên mỉm cười, vì bọn họ mà giải thích hoài hoặc.

Nghe xong lời Lam Tâm nói, tò mò cùng hoài nghi của mọi người không hẹn mà tan biến, thực tế cảnh tước mắt làm bọn hắn không bao giờ ... có thể nghi ngờ lời nói của Phong Vụ. Phía sau bọn hắn lúc đến là đường, lúc sau thành một mảnh hỗn loạn, không rõ phương hướng, thật không thể tin đó là nơi bọn họ vừa đi qua.

Không tin vào mắt mình thử đi một đoạn xa xem sao, nhưng cũng chẳng thay đổi gì.

“Này... Đây là chuyện gì?” Bắc Đường Giản giật mình hỏi.

“Ha ha, đây là chỗ lợi hại của cung chủ chúng ta, nếu các người cho rằng đây là bị lạc, vậy sai lầm rồi!” Dương dương tự đắc nói xong, cũng không quản vẻ mặt tò mò của bọn họ, ngược lại còn chỉ vào vẻ mặt ngờ vực của Thôi Tường Minh nói: “Uy, Minh, người nói.....”.

Nhìn thấy vẻ mặt khát vọng muốn biết chân tướng, Lam Tâm tiếp lời Ấn Thủy giải thích: “Thành như thế là bởi vì cung chủ chúng ta lấy việc bị lạc làm trọng, tăng thêm kỳ môn bát quái, trừ bỏ cung chủ, cùng mấy người chúng ta biết được, xem ra chẳng có ai.” Nói tới đây, ngưng ngưng cười cười.

Nguyệt Thanh cung.

“Nguyệt Trúc, chuẩn bị tắm rửa!” Bỏ lại những lời này, Nguyệt Như Tuyết liền ôm lấy Nguyệt Thu Triệt bay về phía Tuyết Triệt, lưu lại một nhóm người trong Nguyệt Thanh Cung.

“Chúng ta cũng đi, các người tự nhiên a!” Án Thủy ngáp một cái thật to, Lam Tâm cũng đuổi theo đám người vừa rời đi, lưu lại Nguyệt Tinh thu thập tàn cuộc.

“Ân, mọi người đừng để ý a, trong cung chính là như vậy, biếng nhác, không có gì quy củ.” Nguyệt Tinh xấu hổ cười cười.

“Nguyệt Thanh cung quả nhiên danh bất hư truyền.” Lam Vân Thiên tựa hồ không có lấy một chút không thoải mái, trái lại vẻ mặt rất vui mừng.

“Đa tạ Lam giáo chủ. Ta đã phân phó người ở đại sảnh chuẩn bị bữa tối cho mọi người, đi cả một ngày đường, chắc hẳn mọi người đều rất mệt chết, sau khi ăn xong ta sẽ dẫn mọi người đến phòng khách ở Đông Lãnh Sương nghỉ ngơi.” Đúng lúc đó một nha đầu đến báo cho bữa tối đã chuẩn bị xong, Nguyệt Tinh liền dẫn khách nhân mang theo thần sắc khác nhau vào dùng bữa.

Sau khi ăn xong, Liễu Tương Vân một bụng bức tức rất cuộc nhịn không được: “Mấy người chúng ta mấy đều ngủ ở Đông Lãnh sương sao?” Giọng nói đầy vẻ chất vấn.

“A, đúng vậy, nơi đó vốn là khách phòng.” Nguyệt Tinh sớm đã xem nữ nhân này không vừa mắt, cũng không có hảo ý nói.

“Mấy người bọn hắn đương nhiên là ngủ khách phòng, nhưng ta cùng Vân nhi mà cũng?”

“Giống nhau!”

“Người... Người... Ta, Vân nhi tốt xấu gì cũng là thiếu chủ của các người, sao lại có thể để hắn ngủ ở khách phòng! Mà ta chính là cung chủ phụ nhân tương lai của các người!” Liễu Tương Vân chất vấn, một mực nếu không đạt mục đích thề sẽ không bỏ qua.

“Cái kia chờ lên làm mới nói!” Nguyệt Tinh không thêm quan tâm đến lý lẽ cùng bộ dáng bại hoại của Liễu Tương Vân, xem việc đó không liên quan đến mình mà nói.

“Người... Ngày nào đó ta nhất định đem người ra trước Nguyệt Thanh cung mà đá! Nhìn cái gì nhìn, đều tại người, này đồ vô dụng, nếu người giống tên Dương Vũ Phong kia, suốt ngày đi quán quýt lấy cha người, như vậy chúng ta mới có cơ hội!” Liễu Tương Vân tức giận trừng mắt nhìn hướng nàng, rồi liếc mắt nhìn Liễu Thanh Vân khuyên giải, đem khí phát ở trên người của hắn. Kỳ thật Liễu Tương Vân dám làm chuyện trắng trợn như vậy

không hề tránh dùng những lời này, cũng là có nguyên nhân. Ở trong mắt nàng, nếu đã tới Nguyệt Thanh cung, như vậy khẳng định Nguyệt Như Tuyết đã tiếp nhận mình, nếu không thì sao lại dẫn mình về đây, xét tính cách Nguyệt Như Tuyết mà nói, tuyệt đối sẽ không làm những việc dư thừa này. Kế tiếp, bản thân cùng Vân nhi nắm chắc cơ hội, đem Dương Vũ Phong chướng mắt kia dọn đi, thì không phải mọi sự đã thành!

Đúng lúc đó Hàn Kiếm nói chen vào, tránh trường hợp tràn ngập khói thuốc súng, có lẽ rất đúng ý Nguyệt Tinh nói: “Chúng ta đều là lần đầu đến Nguyệt Thanh cung, làm phiền Nguyệt Tinh cô nương giới thiệu cho chúng ta một chút.”

Đối đãi có nhân lễ, Nguyệt Tinh tự nhiên cũng là có lễ trả lời, mỉm cười nói: “Nơi này chủ yếu có năm chỗ ở gồm Tuyết Triệt, Xuân Thủy các, Hạ Vũ lâu, Thu Phong viện, Đông Lãnh Sương, thêm chỗ chúng ta đang đứng là Sóc Ấm lâu. Trong đó Xuân Thủy các lại phân thành Xuân các và Thủy các, Hạ Vũ lâu lại là Hạ lâu và Vũ lâu, Thu Phong viện là Thu viện và Phong viện cùng với Đông Lãnh Sương là Đông sương cùng Lãnh sương. Cung chủ cùng thiếu chủ ngự tại Tuyết Triệt, các lâu chủ, đường chủ ở Thu Phong viện, cơ thiếp của cung chủ ở Thủy các, hiện tại cũng chỉ còn năm người ở lại, nha hoàn đầy tớ gái ở Vũ lâu, gia đình hộ vệ Hạ lâu, còn Đông Lãnh Sương là khách phòng.” Nghĩ nghĩ, lập tức lại nói: “Nếu các vị ở trong cung, như vậy các vị cũng nên tuân thủ quy củ của cung, các vị có thể thăm thú chỗ nào tùy ý, trừ bỏ cung chủ cùng thiếu chủ ở Tuyết Triệt.”

“Đó là đương nhiên.” Hàn Kiếm cùng vài vị nhất trí đồng ý, chính là có người rất không thức thời: “Nói như vậy, Vân nhi của ta cũng có thể ở tại Tuyết Triệt.” Liễu Tương Vân đương nhiên nói.

“Thứ lỗi không thể nghe theo!” Nguyệt Tinh nói xong câu này, không bao giờ ... để ý nữ nhân ngạo mạn trước mắt: “Vây, ta đưa các vị đến Đông Lĩnh Sương, các vị đã mệt cả một ngày, cũng nên đi nghỉ sớm. Nga, đúng rồi, mỗi lần trước khi dùng bữa, ta sẽ phái người đến thông báo. Ngày mai, khi các người dùng cơm hẳn là có thể nhìn thấy cung chủ.”

“Cảm phiền Nguyệt Tinh cô nương.”

58. Chương 58

Nhất trang lâu hai nhị thế gia cùng Lam Vân Thiên cứ như vậy mà ở tại Nguyệt Thanh cung, tuy rằng không rõ Nguyệt Thanh cung chủ mời bọn hắn tới đây làm cái gì, nhưng mỗi ngày đi thăm thú cảnh đẹp, cùng người của Nguyệt Thanh cung luận bàn, cũng là sống yên ổn vô sự, cũng không thực nhàm chán. Đương nhiên tiệc nuôi duy nhất chính là rất ít khi có thể nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết, trừ bỏ lúc dùng cơm. Trong đó, hẳn tiệc nuôi nhất là mẫu tử Liễu Tương Vân cùng Đông Phương Mạch. Mẫu tử Liễu Tương Vân bất hạnh vì không có cơ hội cùng Nguyệt Như Tuyết trao đổi, còn Đông Phương Mạch lại không có cơ hội cùng Nguyệt Thu Triệt nói chuyện nhiều.

“Nguyệt Tinh cô nương, có thấy thiếu chủ của các người đâu không?” Đông Phương Mạch rảo bước đuổi kịp Nguyệt Tinh đang rời đi, đưa ra khẩn cầu.

“Này.....” Nguyệt Tinh có điểm khó xử, dù sao Tuyết Triệt không phải là chỗ có thể tùy tiện ra vào, nhưng nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Đông Phương Mạch, nàng là hiểu được hẳn có cảm tình với thiếu chủ: “Vây được rồi, ta giúp người cùng với thiếu chủ nói chuyện một chút.”

“Đa tạ cô nương.” Nghĩ đến có thể lập tức nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt, trong lòng không khỏi kích động, đuổi kịp Nguyệt Tinh, hướng Tuyết Triệt đi đến.

“Đông Phương công tử, thiếu chủ mời người đi.” Nguyệt Tinh xin chỉ thị của Nguyệt Thu Triệt, sau đó mời Đông Phương Mạch đi vào.

“Nguyệt Tinh, người đi xuống trước đi.” Nguyệt Tinh mang theo Đông Phương Mạch tới Lương đình, Nguyệt Thu Triệt liền phân phó nàng đi xuống, chỉ còn lại có hắn cùng Đông Phương Mạch.

Đông Phương nhìn thấy người gần nửa tháng không gặp, phát hiện có chút gầy đi, nhất thời không thể nào mở miệng được, nhưng thật ra Nguyệt Thu Triệt là người đầu tiên phá vỡ không khí trầm mặc: “Mời ngồi.”

“Nga... Ân...” Đông Phương Mạch đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nghe được thanh âm của Nguyệt Thu Triệt, liền phản ứng, ngồi đối diện Nguyệt Thu Triệt nói: “Đã lâu không gặp.”

Nguyệt Thu Triệt nghe vậy nghi hoặc liếc mắt nhìn Đông Phương Mạch một cái, trong lòng cảm thấy kỳ quái, không phải bữa tối ngày hôm qua mới thấy đầy thôi.

Thấy rõ nghi hoặc của Nguyệt Thu Triệt, Đông Phương Mạch che dấu nụ cười: “Cho tới bây giờ, ta không biết phải xưng hô với người như thế nào?”

“Có thể giống như trước đây.”

“Ta vẫn gọi người là Dương Vũ như trước.” Không biết tại sao, trong lòng Đông Phương Mạch thần nhiên có vui sướng.

“Ân.”

“Nga, đúng rồi, tại sao không thấy Nguyệt Thanh cung chủ?” Trong ấn tượng của Đông Phương Mạch, hai người này giống như cơ hồ đều như hình với bóng, gần đây không có thấy Nguyệt Như Tuyết, trong lòng cảm thấy rất kì quái.

“Phụ thân có việc đã đi.” Nói đến Nguyệt Như Tuyết, thanh âm Nguyệt Thu Triệt rõ ràng nhẹ nhàng, dịu dàng rất nhiều, nhưng là đối với việc không biết Tuyết đi làm cái gì, Nguyệt Thu Triệt hơi nhú nhú mày.

Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt tựa hồ không nói thêm gì, Đông Phương Mạch hít sâu một hơi, đặt quyết tâm, nói “Dương Vũ, ta tới là muốn nói cho người một việc.”

“Cái gì?” Nghi hoặc nhìn Đông Phương Mạch, thu lại tươi cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ta..... Ta thích người, Dương Vũ.”

Trong nhất thời, Nguyệt Thu Triệt tựa hồ hoài nghi chính mình nghe lầm, chỉ có thể mở to mắt nhìn người trước mắt.

“Ta thích người, Dương Vũ.” Tựa hồ sợ đối phương không tin, Đông Phương Mạch nhắc lại.

Nghe được hai lần, Nguyệt Thu Triệt rốt cục tin tưởng Đông Phương Mạch nói thật, nhưng là trong lòng mình đã có Tuyết, chỉ có thể cự tuyệt, “Thực xin lỗi, ta đã có người thích.”

“Là Nguyệt cung chủ sao?” Tựa hồ đã đoán trước sẽ nghe những lời này, cũng không có một chút bộ dáng thương tâm, ngược lại khôi phục nụ cười trên mặt.

Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, thẳng thắn thành khẩn hướng Đông Phương Mạch thừa nhận lòng mình.

“Các người là phụ tử, không phải sao?” Đông Phương Mạch liền nhìn thấy, khi đang nghe đến những lời này của chính mình, trong nháy mắt, biểu cảm trên khuôn mặt Nguyệt Thu Triệt có chút thay đổi “Na, không phải là người lẫn lộn hai loại tình cảm đó với nhau chứ? Hơn nữa, hiện tại lại có Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân xuất hiện, người cùng Nguyệt cung chủ nên như thế nào mà?”

Nguyệt Thu Triệt không biết mình nên nói cái gì để che dấu sự bất an trong lòng, việc Tuyết cẩn thận ôn nhu an ủi vẫn chỉ là tạm thời, Đông Phương Mạch nói thẳng ra sự tồn tại của Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân, chính mình cơ hồ khó có thể chống đỡ.

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Thu Triệt, trong lòng Đông Phương Mạch cảm thấy áy náy, “Thực xin lỗi, ta chỉ là hy vọng người biết được tình cảm của ta, đồng thời cũng hy vọng người có thể hạnh phúc.” Nói xong, Đông Phương Mạch liền rời đi, lưu lại Nguyệt Thu Triệt mang vẻ mặt đầy trầm tư.

Nguyệt Thu Triệt ngơ ngác nhìn giữa hồ một chút, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn: Đối với tình cảm của Tuyết, mình chưa từng có hoài nghi, cũng có tình cảm phụ tử trong lúc đó, nhưng là càng nhiều tình yêu nam nữ, hy vọng Tuyết chỉ nhìn một mình mình, chỉ sủng ái chính mình, khát vọng cùng Tuyết ngọt ngào triền miên hôn cùng tình cảm mãnh liệt khi ôm, thích hai người hợp lại làm một khiến nội tâm vui sướng cùng hạnh phúc. Không nghĩ quản cái gì thiên luân, không nghĩ quản cái gì phụ tử, không nghĩ quản phản ứng của người trên giang hồ, mặc kệ cái gì đại nghịch bất đạo, mặc kệ có người có thể đối với Tuyết chửi mắng cùng vũ nhục, chỉ hy vọng mình có thể ích kỷ một chút, lại ích kỷ một chút. Nhưng mà, có thể sao? Chính mình có thể vẫn bỏ qua cái nhìn ghen tị của Liễu Tương Vân với mình, lại tràn ngập tình yêu nhìn Tuyết, có thể làm bộ như không có thấy ánh mắt Liễu Thanh Vân kia nhìn Tuyết hâm mộ cùng khát vọng đối với phụ thân. Bọn hắn tựa như có kết thân tình cùng khát vọng.

Bỗng nhiên, nhớ tới kiếp trước của mình, cố gắng đọc sách, cố gắng tự chăm sóc, hy vọng ba ba cùng mẹ có thể ngẫu nhiên chú ý đến mình, có thể cùng chính mình ăn một bữa cơm, mà không phải thỉnh bảo mẫu chiếu cố chính mình. Hiện tại Liễu Thanh Vân chính là mình trước kia sao?

“Nguyệt Trúc, sự tình như thế nào?” Nguyệt Như Tuyết thần nhiên hỏi Nguyệt Trúc đứng ở một bên, coi thường ánh mắt tò mò của năm người phía dưới.

“Cung chủ yên tâm, ta làm thần không biết quỷ không hay.” Nguyệt Trúc vẻ mặt kiêu ngạo, biểu cảm hoàn toàn là chờ xem kịch vui.

“Nguyệt Trúc, chuyện gì a, thần thần bí bí?” Án Thủy ning hót nhìn vẻ mặt mang ý cười của Nguyệt Trúc, một bộ dáng ngoan ngoãn.

“Ha ha, việc này có thể thành còn phải ít nhiều nhờ Thủy thầy thuốc mà!”

“Ta, ta như thế nào không biết!”.

“Bí mật!” Đúng lúc này, truyền đến tiếng đập cửa, chắc là cung chủ vừa rồi phân phó người đi kêu Liễu Thanh Vân đến đây, “Cung chủ, chắc là Liễu công tử đến đây, chúng ta đây cáo lui trước.”.

Không được xem vở kịch hay , vài người đương nhiên là vẻ mặt buồn bực rời đi, Liễu Thanh Vân vẻ mặt tò mò nhìn sắc mặt khó chịu của mọi người đang đi ra, nhưng lực chú ý lập tức đặt trên người Nguyệt Như Tuyết.

Nói thật, lúc này tâm tình Liễu Thanh Vân rất phức tạp , dù sao đây là lần đầu tiên Nguyệt Như Tuyết chủ động gọi hắn, lại nghĩ trước khi tới nơi này, nương đã dặn dò mình, trong lòng hạ quyết tâm phải nắm chắc cơ hội ở chung hiem có này, thân thiết với phụ thân hơn.

“Cha...” Vừa định mở miệng, chợt nghĩ đến lần trước chính mình kêu phụ thân thì người này phản ứng, lập tức sửa miệng, “Phụ thân, không biết kêu Vân nhi đến, có chuyện gì?”.

“Nơi này như thế nào?” Qua một lúc, Nguyệt Như Tuyết mới thản nhiên mở miệng.

“Này... Nơi này?” Liễu Thanh Vân nhất thời không thể thích ứng lời nói ngắn gọn như thế của Nguyệt Như Tuyết, trong chốc lát mới lĩnh ngộ là hỏi mình ở trong này có cảm giác như thế nào, trong lòng vui vẻ, thanh âm đều pha vui sướng, “Vân nhi ở trong này hết thấy đều hảo, người nơi này đối với ta cùng nương tốt lắm. Chính là rất ít thời gian có thể nhìn thấy phụ thân cùng đệ đệ, xem bên ngoài, ta nghĩ hẳn là đệ đệ đi.....” Nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết không hề có ý giận, lá gan Liễu Thanh Vân dần dần cũng lớn lên, nói liên miên cần nhả nửa ngày, thậm chí nói cả chuyện tình trước đây của mình cùng với Liễu Tương Vân, một chút cũng không có phát hiện ánh mắt Nguyệt Như Tuyết biến đổi .

Thẳng đến khi Liễu Thanh Vân cao hứng nói xong, mới ý thức được chính mình bất tri bất giác nói nhiều như vậy, có điểm bất an nhìn người xinh đẹp nhưng lạnh lùng trước mắt, “Phụ... Phụ thân?”.

Nguyệt Như Tuyết đứng lên, bước qua người Liễu Thanh Vân, lưu lại một câu, khiến cho... cặp mắt đang mang đầy vui mừng nhìn phía sau mình kia, tràn ngập oán hận.

Liễu Thanh Vân đứng ngay tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nhìn theo hướng Nguyệt Như Tuyết rời đi, trong đầu hồi tưởng lại âm thanh lãnh khốc vừa rồi của người nọ:

“Nhớ kỹ, đừng đem chính mình cùng Triệt nhi đánh đồng!”

59. Chương 59

Nguyệt Thu Triệt ngơ ngác ngồi, tựa hồ đã ngồi thật lâu, vẫn không nhúc nhích, thẳng đến lúc cảm thụ âm áp quen thuộc kia, mới khôi phục tinh thần, ý thức được chính mình như đi vào cõi thần tiên rất lâu như vậy.

“Tuyết, xong việc rồi?” Thả lỏng chính mình đem toàn bộ thân mình rơi vào cái ôm ấm áp phía sau, thỏa mãn thở dài một tiếng.

“Ân, Triệt nhi đang suy nghĩ gì mà? Ngay cả ta đến đây cũng không biết, nên phạt!” Trừng phạt dường như chỉ cần nhẹ một chút lên đôi môi hồng nhuận mê người kia, lập tức liền rời đi, chính là người còn then thùng lúc này lại bất ngờ chủ động làm nụ hôn sâu sắc hơn.

Nếu người trong lòng vui, Nguyệt Như Tuyết đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức chuyển thành chủ động, hôn người trong lòng say đắm, không biết trước kia và bây giờ ra sao. Tại nơi người không thể nhìn thấy, trong mắt hàn quang hiện lên, xem ra vẫn là sớm một chút giải quyết chuyện này cho tốt. Ôm chặt người trong lòng, đầu lòng an ủi người mình yêu say đắm.

Liễu Tương Vân thật vất vả bỏ ra cả ngày đi theo nha đầu của mình, từ lúc Vân nhi trở về, nghe được Vân nhi nói Nguyệt Như Tuyết kiên nhẫn nghe hắn nói rất nhiều, không khỏi vui sướng. Một bên bước nhanh đi,

vừa thính thoảng nhìn chung quanh xem xét, tìm vị trí Tuyết Triệt, kỳ vọng tìm được mục tiêu của mình – Nguyệt Như Tuyết. Cước bộ bỗng nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn cảnh tượng hai người đang hôn nhau say đắm trong đình, ánh mắt động cũng không dám động một chút, giống như xem người quái dị phía trước, khuôn mặt từ xanh chuyển trắng lại xanh rồi xám, một hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần, không phát ra bất cứ tiếng động gì, lặng yên rời đi.

Đêm khuya, Nguyệt Thanh cung , trong phòng tối đen.

“Người nói thật? Hai người bọn họ thật sự là có quan hệ như vậy?” Thanh âm nam nhân mang theo sự giật mình cùng giả hoạt vang lên trong căn phòng tối đen.

“Ta thấy tận mắt, kia còn có thể giả bộ!” Xem nam tử mang vẻ mặt giả hoạt, nữ tử mở miệng cảnh cáo, “Ta nói cho người, ta còn chưa đạt được cái mà ta muốn, người cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ phá hủy chuyện của ta!”.

“Biết, biết, ta và người là cái gì quan hệ a!” Tà mị nhìn nữ tử dung mạo xuất sắc trước mắt, nam tử bắt đầu hấp ta hấp tấp.

“Dừng tay!” Nữ tử đẩy ra bàn tay đang dần kề ngực mình, lớn tiếng ngăn cản, “Cẩu chỉ được ăn thả, cũng không nhìn xem đây là đâu! Thời gian cũng không còn sớm, người trở về phòng mình đi.” (thả = phân)

Nghe ý tứ trong lời nói của nữ tử, nhưng nam tử cũng biết mục đích của mình còn chưa có đạt tới, không phải là lúc cùng nữ tử trở mặt, đành cẩn thận nhìn xung quanh, thần không biết quỷ không hay về trở về phòng mình, không biết toàn bộ cử động của mình đã rơi vào một đôi mắt đen sáng ngời đứng trong bóng tối. Nhiệm vụ hoàn thành, thân ảnh trong bóng tối không tiếng động rời đi, hướng người báo cáo.

Sau khi nam tử rời đi, nữ tử mới thắp đèn, ánh sáng mỏng manh – rõ ràng chiếu ra Liễu Tương Vân, lúc này mang đầy oán hận, bị ghen tị khiến khuôn mặt trở nên vặn vẹo. Nhớ tới buổi chiều, chính mình trong lúc vô tình chứng kiến cảnh đó, biểu cảm càng trở nên khủng bố, thật có thể tưởng tượng được người trước mắt lại là một trong vô lâm tam đại mỹ nữ.

Nguyệt Như Tuyết lại có thể ngang nhiên cùng một nam tử hôn môi, hơn nữa nam tử này còn là con của mình, chẳng lẽ Liễu Tương Vân nằng, đường đường là một trong vô lâm tam đại mỹ nữ ngay cả một người nam nhân cũng không bằng, không cho phép, nằng quyết không cho phép, nằng nhất định phải khiến Dương Vũ Phong kia biến mất!

“Nương, muộn như vậy còn chưa ngủ sao?” Liễu Thanh Vân thấy phòng Liễu Tương Vân còn sáng đèn, liền đẩy cửa mà vào.

“Đúng vậy, ngủ không được, đang nghĩ cha người khi nào thì có thể đối với mẫu tử chúng ta giống như đối với nghiệt chủng kia!” Nhìn thấy Liễu Thanh Vân đẩy cửa vào, Liễu Tương Vân liền thu hồi diễn cảm lúc này, vẻ mặt ủy khuất.

Nói đến điều này, vẻ mặt Liễu Thanh Vân cũng đổi sắc, nghĩ đến hán đối Nguyệt Thu Triệt tỉ mỉ chu đáo, trong lòng càng nghĩ càng không cam lòng, trong mắt không khỏi lộ ra oán hận.

“Người có nghĩ muốn cha người đối với người tựa như đối Nguyệt Thu Triệt kia không?”.

Không nói gì chỉ gật đầu, từ ngày biết Nguyệt Như Tuyết là phụ thân mình, trong lòng Liễu Thanh Vân luôn hi vọng như vậy.

“Chỉ cần cha người đối cái Dương Vũ Phong kia mất đi tin tưởng, như vậy hán tự nhiên sẽ phát hiện của người hảo, nghĩ đến hán còn có một đứa con.”

Ngẫm lại lời nói của Liễu Tương Vân, Liễu Thanh Vân cảm thấy thập phần có lý, nhưng là nghi hoặc nói: “Vậy Vân nhi nên làm như thế nào mới có thể để cho phụ thân chỉ chú ý Vân nhi?”

Liễu Tương Vân cười ngọt ngào, đến bên cạnh Liễu Thanh Vân nói cho hắn biết đối sách vừa mới cùng nam tử kia thương thảo. Liễu Thanh Vân một bên cẩn thận nghe, một bên nhíu mày trầm tư, vì cái gì nương muốn người kia trở thành như vậy? Không phải còn có phương pháp khác sao?

“Đừng lo lắng, người cứ việc làm theo tính toán của ta, mặt khác đều có ta an bài.” Nhìn thấy Liễu Thanh Vân nghi hoặc, Liễu Tương Vân dù sao cũng muốn che dấu sự thật về Nguyệt Như Tuyết cùng Nguyệt Thu Triệt, cũng không tính toán giải thích, chỉ sợ hắn hoài nghi lại hỏi lung tung, nhanh chóng hạ lệnh trực khách, “Được rồi, giờ cũng không còn sớm, người cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vây con cáo lui.”

Sóc ầm lâu. Phòng nghị sự.

“Nguyệt Trúc, sự tình thế nào?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nam tử thân nhiên hỏi.

“Chỉ chờ vạch trần bộ dáng hai kẻ kia nữa thôi.”

“Àn.”

“Nguyệt Tinh, còn người?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nam tử hỏi một tỷ nữ khác.

“Ta đã sớm chuẩn bị thoả đáng, chuyện này, ta mong đợi đã lâu mà, có phải hay không, Nguyệt Trúc?” Nguyệt tinh vẻ mặt khó có thể che dấu hưng phấn cùng vui sướng, càng khiến Lâu chủ cùng các Đường chủ kia thêm tò mò, chính là ngại cung chủ, không dám ép hỏi.

“Cung chủ, xin người thương xót, nói cho ta biết a, ta thật sự là tò mò muốn chết!” Án Thủy ning hót nhìn Nguyệt Như Tuyết, ánh mắt vụt sáng, đều biểu thị “Thật muốn biết, thật muốn biết”, nhưng không thể dao động Nguyệt Như Tuyết nửa phần.

“Tham kiến cung chủ.” Một thân ảnh hắc sắc quỳ gối ở trong sảnh.

“Như thế nào?”

“Quả nhiên giống như cung chủ suy nghĩ.”

“Là ai?”

“Sắc trời quá mờ, thuộc hạ không thể thấy rõ, mong cung chủ thứ tội.”

“Lui ra.” Vừa dứt lời, bóng đen vô thanh vô tức biến mất.

“Nguyệt Trúc, nói cho bọn hắn biết.” Nguyệt Như Tuyết lưu lại những lời này, thân ảnh cũng biến mất ở Sóc Ấm lâu.

Những người lưu lại từ từ tiếp thu lời nói của cung chủ, nhất thời ầm ĩ, vẻ mặt mang ý cười, vây quanh Nguyệt Tinh Nguyệt Trúc, “Nói mau, nói mau!”

Sau một nén hương, Sóc Ấm lâu truyền đến vài tiếng kinh hô.

“Thật sự, thật sự, thật tốt quá!”

“Ta đã sớm hoài nghi, không thể tưởng được a, không thể tưởng được a....”

“Nguyệt Thanh giống như đã lâu không có náo nhiệt như vậy!”

“Có vẻ kịch hay nhìn, ha ha.....”

60. Chương 60

Nguyệt Thu Triệt ngồi xuống, thản nhiên nhìn chăm chú nam tử diện mạo thanh tú trước mặt mình, “Tìm ta có chuyện gì?” Nói thật, Nguyệt Thu Triệt tuyệt không muốn một mình cùng Liễu Thanh Vân ở chung, chính là hần nhờ người nói muốn gặp mình hơn mười lần, Nguyệt Thu Triệt cũng không thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt, chỉ có thể đến Đông Lãnh sương gặp mặt. Mà lúc này, bọn hần đang ngồi ở một hoa viên nhỏ bên hồ của Đông Lãnh sương.

Ánh trăng rơi, mặt nước gợn sóng, khung cảnh thập phần yên tĩnh hài hoà.

Nhưng Nguyệt Thu Triệt một chút cũng không có tâm tư thưởng thức, hần rất ít khi bước vào Đông Lãnh sương, chỉ hy vọng người trước mắt có thể nhanh đem sự tình nói xong, rồi trở về Tuyết Triệt chờ Tuyết. Nói không chừng, Tuyết đã trở lại, nghĩ vậy, trong lòng càng thêm vội vàng.

Đối với thái độ lãnh đạm của Nguyệt Thu Triệt, Liễu Thanh Vân có vẻ nhiệt tình hơn, rót đầy ly rượu trước mắt đưa cho Nguyệt Thu Triệt, “Ngẫm lại ta cùng phụ thân quen biết nhau tới nay, hai huynh đệ chúng ta không có hảo hảo tán gẫu qua, cho nên mới muốn người lại đây uống một chén.” Cũng không biết vì nguyên nhân gì, Liễu Thanh Vân cố ý xem nhẹ việc Nguyệt Như Tuyết cảnh cáo, cấm hần gọi “Phụ thân”.

Thấy Nguyệt Thu Triệt không có phản ứng, Liễu Thanh Vân lơ đãng, cứ thế nói xong, “Mấy ngày trước, ta vừa mới cùng phụ thân tán gẫu qua, hần hy vọng chúng ta có thể thoải mái một chút mà!”

“Người cùng phụ thân gặp nhau?” Nói đến Nguyệt Như Tuyết, Nguyệt Thu Triệt cuối cùng có điểm phản ứng, chẳng thể trách Tuyết mấy ngày nay vội vàng như vậy!

“Đúng vậy, kỳ thật cũng không có cái gì, chúng ta dù sao cũng là phụ tử a, liền cùng hần nói sự tình trước đây của ta, phụ thân cũng giống như có bộ dáng hứng thú, kiên nhẫn nghe xong.” Nói đến người này, trên mặt khó có thể ức chế lộ ra vui sướng tươi cười, khiến ánh mắt Nguyệt Thu Triệt xuất hiện bi thương.

Nguyệt Thu Triệt cảm thấy mắt sấp sấp, tựa hồ có cái gì đó không thể khống chế muốn chảy ra, vội vàng che dấu, uống rượu trên bàn. Liễu Thanh Vân lập tức rót tiếp lại rót tiếp một ly.

“A, đúng rồi, người cảm thấy mẹ ta thế nào?”

Đầu Nguyệt Thu Triệt chói sáng, cảm thấy mình giống như bất tri bất giác đã uống rất nhiều, mới ba chén đã say sao. A, kỳ quái, tại sao người kia lại nói những lời đáng ghét như vậy mà, “Mẹ ta là một trong võ lâm tam đại mỹ nữ, ta nghĩ cùng phụ thân hần là xứng đôi, đương nhiên ta cũng hy vọng người có thể cùng ta cùng với mẹ ta hảo hảo ở chung…… A, người say, ta đi gọi người đến……” A, đáng ghét, không muốn nghe thanh âm đáng ghét của người, chán ghét, hần nói lời khó nghe như vậy làm chi a... ..

“Ha ha ~ ha ha ~” Tiếng cười thỉnh thoảng truyền đến khiến Lam Vân Thiên dừng cước bộ, nhíu mày nhìn theo phương hướng thanh âm truyền đến, Dương Vũ Phong, hần tại sao lại ở chỗ này? Trong đầu đã tràn ngập nghi vấn, cước bộ không tự chủ được hướng người kia đi đến.

“Dương Vũ?” Nhẹ nhàng hô một tiếng, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ân?” Lười nhác ghé vào trên bàn đá, Nguyệt Thu Triệt nghe được thanh âm, chậm rãi nâng đầu lên, hai mắt mông lung nhìn về phía người mới tới.

Lam Vân Thiên hít một hơi, dù là bình thường định lực kinh người, cũng khó dấu kinh diễm, ánh trăng tràn lên thân thể xinh đẹp đang bán khai, lộ ra làn da trắng nõn, hai gò má ửng đỏ, hai mắt mông lung ướt át. Không thể tưởng được tuyệt sắc thiên hạ này còn có lúc phong tình như vậy, tay không kìm được sờ lên khuôn mặt non mịn kia, yêu thích không buông tay. Đắm chìm trong cảm giác tốt đẹp, không có nhận thấy được phía sau hần Liễu Thanh Vân lặng lẽ rời đi.

Cảm nhận được ôn nhu như thế, Nguyệt Thu Triệt lắc lắc đầu, đứng thẳng dậy, cố gắng nhìn người trước mắt là ai, bất đắc dĩ đầu cháng váng mờ mịt, cước bộ lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, thuận thế ngã vào trong lòng người nào đó.

“Không có việc gì chứ?” Lam Vân Thiên lo lắng hỏi, cũng kinh ngạc hành vi của mình.

“Tuyệt... Tuyệt...” Nghe được tiếng nói ôn nhu như thế, chỉ có Tuyết mới đối với chính mình như vậy, chỉ có Tuyết mới ôm mình như vậy. Đúng rồi, hiện tại người ôm mình là Tuyết mà, là Tuyết mình yêu nhất, “Tuyệt... Tuyệt...” Không ngừng thì thầm, tay cũng sờ trên mặt người kia, hôn lên đôi môi phát ra thanh âm ôn nhu như thế.

Ôm mỹ nhân trong lòng, mỹ nhân lại mị thái như thế, Lam Vân Thiên cũng không phải quân tử, người trong lòng vẫn không ngừng làm loạn, khó có khi mỹ nhân chủ động, mình lại không hề động thì không có đạo lý mà?

Tuy là trạng thái mơ hồ, Nguyệt Thu Triệt vẫn là ý thức được một chút không thích hợp, không phải mùi hương của Tuyết. Lập tức, cả kinh, muốn đẩy ra người đang ôm chặt mình, nhưng vì sao thân thể một chút khí lực cũng không có.

“Triệt nhi!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mang phần nộ ngập trời cắt ngang cái ôm gắt gao của hai người, vừa dứt lời, Nguyệt Thu Triệt liền rơi vào một cái ôm ấm áp hiện tại đang bùng bùng lửa giận. Nguyệt Thu Triệt không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì, làm sao bây giờ, Tuyết thấy, Tuyết thấy tất cả, thấy chính mình hôn người khác, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Tuyết có thể hay không không cần chính mình, Tuyết có thể hay không không hề yêu chính mình? Nghĩ đến đủ loại có thể, cả người không khỏi run rẩy, tâm giao khó chịu.

“Nguyệt...Cung chủ?” Lam Vân Thiên lúc này cảm thấy mờ mịt, không biết nên nói cái gì, nói chính mình nhất thời khó kìm lòng nổi, mới có thể đối thiếu cung chủ như thế sao?

Một chút cũng không nghe Lam Vân Thiên giải thích, theo tay vung lên, một đạo kiếm khí liền hướng Lam Vân Thiên đánh tới, ôm chặt người đang run rẩy phi thân rời đi, không hề nhìn lại Lam Vân Thiên miệng phun máu tươi ngã trên mặt đất cùng Liễu Thanh Vân theo sau mình.

“Không hổ... Là Nguyệt... Thanh Cung Nguyệt... Như Tuyết.” Đứt quãng nói xong mấy câu nói đó, lại phun một ngụm máu tươi, vẫn đoán rằng Nguyệt Như Tuyết võ công lợi hại vô cùng, nhưng không ngờ đã đạt đến cảnh giới lấy khí ngự kiếm, thương thế của mình chỉ sợ hơn nửa năm mới có thể khỏi hẳn, hơn nữa người kia còn chưa xuất sử toàn bộ công lực, ngấm lại thật sự là dọa người a, đành thất tha thất thểu trở về phòng của mình.

Trong đầu Liễu Thanh Vân hiện lên bộ dáng mang sát khí cùng tức giận vừa rồi của Nguyệt Như Tuyết khiến kẻ khác không rét mà run, cùng với lúc gần đi thản nhiên thoáng nhìn, sợ hãi lập tức dâng lên, thân mình phong phanh dưới ánh trăng lại lạnh run. Vừa rồi Nguyệt Như Tuyết thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp, nhớ tới trong lòng còn sợ hãi, sát khí kia giống như muốn phá hủy hết thảy. Chính mình chỉ có thể đứng tại chỗ, một cử động cũng không dám, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt vào lòng, lẳng lặng nhìn Lam Vân Thiên bị đánh bay, miệng phun máu tươi, lẳng lặng nhìn Nguyệt Như Tuyết ôm Nguyệt Thu Triệt rời đi.

“Vân nhi, sự tình thế nào?” Liễu Tương Vân tìm được Liễu Thanh Vân đang đứng ngơ ngẩn, vẻ mặt vui mừng hỏi.

Liễu Thanh Vân hít sâu một hơi, mới đáp: “Ta đã làm theo nương phân phó chuốc say Nguyệt Thu Triệt, đợi nương đưa Lam Vân Thiên tới, cùng hắn dây dưa, kêu phụ thân đến, phụ thân thấy được hai người bọn họ ... hôn môi, phụ thân cũng thực... Thực sinh khí... ..”~.

“Người xác định Nguyệt Như Tuyết chứng kiến nghiệt chủng kia cùng lam Vân Thiên hôn môi?”.

“Vâng... Đúng vậy.” Tuy rằng không rõ ràng lắm nương vì cái gì muốn cho phụ thân thấy cảnh tượng Nguyệt Thu Triệt cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ, nhưng hắn vẫn trả lời.

“Tốt lắm, người lần này làm tốt lắm, ha ha ~ Vân nhi, xem ra ngày tốt của chúng ta còn không xa ... Con của mình cùng người tà giáo vướng mắc, hơn nữa còn là cái nam nhân, ha ha.....” Liễu Tương Vân nghĩ đến bộ dáng Nguyệt Thu Triệt bị Nguyệt Như Tuyết vứt bỏ, càng nghĩ càng đắc ý, nhin không được nở nụ cười.

“Nương...” Nhìn thấy người trước mắt tựa hồ lâm vào ảo tưởng, Liễu Thanh Vân không khỏi hoài nghi người trước mắt thật sự là nương mình sao, tại sao mình cảm giác chính mình đối nương càng ngày càng xa lạ. Nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, lại là một cái rùng mình, nhin xuống lời nói sắp buột miệng nói ra “Chúng ta

có phải hay không đã sai lầm mà?”.

61. Chương 61

Nguyệt Như Tuyết cảm thấy toàn thân mình đều tràn ngập lửa giận, cho dù cảm giác được người trong lòng run rẩy, nhưng chính mình cũng vô pháp yên tĩnh trở lại, giống thường ngày an ủi bảo bối. Bảo bối của hắn lại bị người khác hôn, điều này sao có thể? Rõ ràng trong lòng biết bảo bối là bị người khác đặt bẫy, Triệt nhi không có khả năng làm như vậy, nhưng lòng mình cơ hồ bị lửa giận cùng ghen tị áp đảo, không ngờ, Nguyệt Như Tuyết hắn cũng bắt đầu có loại cảm xúc này !

Mạnh mẽ rồi lại mềm nhẹ đem người trong lòng đặt ở trên giường, thô bạo hôn lên đôi môi hồng nhuận như cánh hoa đã bị người khác hôn qua, cắn, chà sát, không có ôn nhu cùng thương tiếc như bình thường, không chút lưu ý đến người dưới thân khỏe mắt đã nhắm lại.

Thật vất vả bình phục nội tâm xôn xao, lúc này mới hơi đau lòng lấy tay ma xát đôi môi bị chính mình tàn sát bữa bãi đến chảy ra tơ máu, thương tiếc lại hối hận, “Triệt nhi, thực xin lỗi...”.

Chứng kiến Nguyệt Như Tuyết trở lại ôn nhu như trước, Nguyệt Thu Triệt rốt cục nhịn không được lên tiếng khóc lớn, “Oa... Oa... Tuyết... Tuyết... Tuyết không cần... Không cần ta, không cần... Không cần ta...”.

“Đứa ngốc, người là bảo bối của ta, ta như thế nào không cần người.” Bất đắc dĩ lại sủng nịch hôn lên những giọt nước mắt của người kia, vì người trong lòng mà đau lòng, vì người trong lòng mấy ngày nay chịu lo lắng cùng bất an mà đau lòng.

“Thật sao?” Tựa hồ còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi, đặc biệt vừa rồi Tuyết còn cuồng bạo, nâng lên đôi mắt hơi hơi sưng đỏ, ghen ngào hỏi.

“Thật, người phải tin tưởng ta, Triệt nhi.” Nói đến điều này, trong thanh âm tựa hồ dẫn theo bất đắc dĩ cùng suy tư, nhưng Nguyệt Thu Triệt không có nhận thấy được.

Nguyệt Thu Triệt thả lỏng tâm tư đang đè nặng cảm xúc, tìm vị trí thoải mái trong lòng Nguyệt Như Tuyết, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Nhìn người ngủ say nhân, khỏe miệng Nguyệt Như Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng thở dài “Ta nên bắt người làm thế nào mới tốt đây!” Thật lâu sau, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, khiến kẻ khác hoài nghi vừa rồi thanh âm thở dài kia có tồn tại hay không.

Nguyệt Thu Triệt rõ ràng cảm giác được, mấy ngày nay thời gian mình cùng Tuyết ở chung càng ngày càng ít, chỉ có lúc dùng cơm cùng lúc ngủ buổi tối mới có thể gặp Tuyết, hơn nữa đã bốn ngày nay Tuyết không có cùng mình thân thiết, khi ngủ chỉ giống thường ngày ôm mình. Tâm đã bình tĩnh lại gọn sóng, chẳng lẽ Tuyết còn trách ta sự tình kia, nhất định là vậy, nhất định là vậy.

Kinh hoàng, lo sợ bất an, ngay cả Liễu Tương Vân khi nào đứng trước người của mình cũng không biết.

“A, đây không phải là Phong thiếu hiệp sao, sao lại ở trong này?” Thanh âm mĩa mai vang lên, kéo Nguyệt Thu Triệt về thực tại.

Nguyệt Thu Triệt nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào mình đã ra khỏi Tuyết Triệt, tới Xuân các, khó trách lại gặp Liễu Tương Vân.

Trong lòng Nguyệt Thu Triệt hiện tại là lo lắng buồn bực, căn bản không nghĩ tiêu phí tâm tư cùng người này, liền muốn rời đi, nhắm mắt làm ngơ, giống như người mê ngủ không biết phân biệt.

“Ai nha, sao Phong thiếu hiệp gặp ta lại bỏ đi ni? Có phải ta làm gì đắc tội Phong thiếu hiệp hay không?” Liễu Tương Vân làm ra bộ đáng ủy khuất, giống như Nguyệt Thu Triệt thật sự làm ra chuyện ác tà trời đối với nàng.

“Không có.” Thản nhiên trả lời.

“Chúng ta đây càng phải hảo hảo ở chung a, dù sao về sau ta cùng Vân nhi cũng ở lại trong Nguyệt Thanh cung a!”.

“Ở lại?” Nguyệt Thu Triệt rút cục thu hồi đôi mắt mờ mờ, nhìn thấy Liễu Tương Vân trước mắt tựa hồ đang vui sướng vạn phần.

“Đương nhiên, dù sao Vân nhi chính là con của cung chủ, coi như là Nguyệt Thanh cung Thiếu chủ, mà ta lại là nương hân, người nói với quan hệ giữa ta cùng cung chủ, không nên ở lại sao? Nói không chừng, qua một thời gian ngắn, ta sẽ đến ở tại Tuyết Triệt mà ! Ha ha...”.

“Sẽ không, Tuyết sẽ không làm như vậy !” Nguyệt Thu Triệt lẩm bẩm nói, Tuyết Triệt từ trước cho tới nay cũng chỉ có mình cùng Tuyết ở, Tuyết sẽ không cho những người khác vào, sẽ không, sẽ không .

“Cái gì sẽ không? Người không có phát hiện sao, gần đây trong cung bắt đầu náo nhiệt, có thể là cung chủ vì hoan nghênh hai mẹ con chúng ta nên mới mở yến hội!” Chứng kiến bộ dáng chịu đả kích của Nguyệt Thu Triệt, trong lòng Liễu Tương Vân đắc ý vạn phần.

“Sẽ không, Tuyết sẽ không !” Nguyệt Thu Triệt trừng mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của Liễu Tương Vân, hướng về phía nàng kêu to.

“Tuyết, Tuyết, kêu tên hân thân thiết, cũng không ngẫm lại chính mình là con của hân, lại có thể cùng cha của mình cùng một chỗ, ghê tởm muốn chết!” Liễu Tương Vân mang vẻ mặt chán ghét nói.

“Người... Người biết sao?”.

“Đương nhiên, nói cho người, loại người câu dẫn phụ thân của chính mình như người là tiểu nhân hạ lưu đê tiện , bị mọi người đều phỉ nhổ.”.

“Ta... Ta không phải...”.

“Ta mới quản người có phải hay không, nói cho người, Nguyệt Như Tuyết, đã là của ta rồi!” Nói xong, cũng không nhìn vẻ mặt tái nhợt của Nguyệt Thu Triệt, ngênh ngang rời đi.

Sẽ không , Tuyết sẽ không cùng người đàn bà kia cùng một chỗ, ta muốn đến hỏi Tuyết. Nguyệt Thu Triệt lập tức hướng Tuyết Triệt chạy tới, bỗng nhiên dừng lại cước bộ, vạn nhất Tuyết còn sinh khí, thật sự cùng người đàn bà kia và Liễu Thanh Vân ở chung, vậy làm sao bây giờ? Không được, a, ta không thể nhìn chuyện đó xảy ra, ta muốn đi, ta muốn rời đi, như vậy vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy . Đúng, cứ như vậy.

Một lát, tại chỗ đã không còn thân ảnh Nguyệt Thu Triệt, chỉ có một bóng trắng thoáng ẩn thoáng hiện nhanh chóng hướng đại môn của Nguyệt Thanh cung đi đến.

Cùng thời khắc đó, một thân ảnh hắc sắc nhanh chóng rời đi, tiến đến chỗ Nguyệt Như Tuyết báo cáo.

“Cung chủ, Thiếu chủ ly khai Nguyệt Thanh cung.”.

“Âm thầm bảo hộ.” Nhanh chóng che sự khẩn trương và kích động trong mắt, dấu đi thần sắc ưu thương, Nguyệt Như Tuyết thần nhiên phân phó.

“Vâng.”.

Sau khi Ảnh rời đi, Lam Tâm lo lắng nhìn Nguyệt Như Tuyết vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh như vậy, hỏi, “Cung chủ, ngài làm như vậy thật sự có tốt không?” Nhìn thấy Nguyệt Như Tuyết không có...chút phản ứng nào, Lam Tâm nói tiếp, “Vạn nhất Thiếu chủ không thể giống như cung chủ kỳ vọng, khi đó nên làm như thế nào?”.

Trong con người trong trẻo nhưng lạnh lùng liền lưu chuyển, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, nói ra thanh âm lãnh khốc “Đi ra ngoài!”.

Mọi người lo lắng nhìn Bạch y nhân ngồi tại chỗ, im lặng rời đi, lưu lại con người xinh đẹp nhưng lạnh lùng đang đau khổ kia, tựa hồ vang lên thanh âm đau đớn cùng yêu say đắm “Triệt nhi”.

62. Chương 62

Sáng sớm hôm sau, bữa sáng.

“Nguyệt cung chủ, sao không thấy Dương Vũ vậy?” Từ trước đến nay hai người như hình với bóng, hiện giờ lại thiếu một người, Bắc Đường Hạo nghi hoặc nhìn Nguyệt Như Tuyết, hy vọng được giải đáp, nhưng Nguyệt Như Tuyết không thèm quan tâm đến hắn, liền đứng dậy rời đi.

Khi Nguyệt Như Tuyết vừa ly khai, mấy Đường chủ cùng lâu chủ của Nguyệt Thanh cung cũng đi theo Nguyệt Như Tuyết, vừa đi vừa nháy mắt với nhau, tựa hồ là ám chỉ cái gì đó, bộ dáng vô cùng lo lắng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?” Bắc Đường Hạo thì thảo tự nói, “Còn có Lam Vân Thiên kia cũng không đến, kỳ quái!”

“Ha ha, xem ra đã có chuyện xảy ra.” Hàn Tinh vẽ mặt hứng thú, hơi thâm ý nhìn bộ dáng đặc ý của Liễu Tương Vân cùng bộ dáng thản nhiên của Liễu Thanh Vân.

Sóc Âm lâu, phòng nghị sự.

“Cung chủ, vẫn tiếp tục chuẩn bị sao?” Nguyệt Trúc nhìn không được hỏi, từ tối hôm qua Nguyệt Như Tuyết vẫn không nói bất cứ câu gì.

Không đợi Nguyệt Như Tuyết mở miệng, Lam Tâm liền nói, “Cung chủ, vẫn là nên ngừng đi, vạn nhất ngày đó Thiếu chủ chưa trở về, hết thảy chẳng phải là phí công vô ích! Nếu không chúng ta có thể chậm lại vài ngày?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ân Thủy thập phần đồng ý với ý kiến của Lam Tâm, dù sao chỉ có một mình cung chủ, chuyện này là không thể hoàn thành.

“Cung chủ, người nghĩ sao?” Thôi Tường Minh từ lúc bước vào đây, vẫn nhìn chăm chú Nguyệt Như Tuyết, lúc này mới mở miệng, cũng khiến cho lực chú ý của mọi người đều chuyển hướng sang Nguyệt Như Tuyết.

“Tiếp tục, không trở về, hủy bỏ.” Chỉ thản nhiên nói vài tiếng như vậy, Nguyệt Như Tuyết lại khôi phục trầm mặc ban đầu.

“Nếu cung chủ đã nói vậy, chúng ta liền tiếp tục chuẩn bị.” Phong Vụ nhìn thấy vẻ mặt Nguyệt Như Tuyết như vậy, chỉ có thể đáp ứng, sau đó nhìn Ân Thủy, hỏi, “Ân Thủy, việc kia, còn bao lâu mới có thể hiện hình a?”

“Người nói việc đó a, ngày mốt chắc là xong.” Ân Thủy đưa tay tính toán, lập tức kinh ngạc, “Ngày mốt, a, không phải vừa vặn là ngày đó sao?”

“A, người không nói thì ta không có phát hiện. Như vậy vừa lúc, có thể đem mọi sự tình giải quyết một lần.” Phong Vụ mang vẻ mặt tươi cười nói.

Sau khi Nguyệt Như Tuyết rời đi, Phù Ngọc này giờ vẫn tầm mắt, hướng thối Tường Minh nói: “Để giữa biển cổ, Minh, người phái người của Hắc Ảnh đường đi thông tri Thiếu chủ một tiếng, thỉnh hắn ngàn vạn lần phải trở về trước tối ngày kia, nếu muộn, không biết cung chủ sẽ như thế nào.”

“Ta lập tức phái người đi.” Thôi Tường Minh lập tức tiến đến phân phó nhân làm chuyện này tình.

“Tham kiến Thiếu chủ.” Ảnh quỳ trước mặt Nguyệt Thu Triệt, thông báo lại chuyện Thôi đường chủ phân phó, lập tức rời đi, tuyệt không dám quấy rầy Nguyệt Thu Triệt đang ngồi bên hồ.

Hốt hoảng, Nguyệt Thu Triệt tựa hồ nghe thấy có người ở trước mặt mình nói gì đó, suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ lại tựa hồ là nói mình cần phải hồi cung trước tối ngày kia. Trở về sớm như vậy làm gì, mình không có dũng khí lớn như vậy để đối mặt với chuyện tình sẽ phát sinh.

Ngày mốt, Nguyệt Thanh cung, bữa tối.

“Uy, Nguyệt Tinh, chúng ta có bắt đầu bố trí hay không a?” Nguyệt Trúc thừa lúc Nguyệt Như Tuyết còn chưa đến, cùng Nguyệt Tinh thủ thủ với nhau.

“Không tốt, không tốt, vẫn là chờ Thiếu chủ đến rồi nói sau.”

“Nếu Thiếu chủ hôm nay không trở lại, thì làm sao bây giờ?”

“Này... Ta đây cũng không biết, a, cung chủ đến!” Nguyệt Tinh nhìn xa xa thấy mấy Đường chủ cùng lâu chủ đi theo Nguyệt Như Tuyết đến, vội vàng đứng lên.

“Hàn Tinh, ngươi có cảm thấy hôm nay Đường chủ cùng lâu chủ của Nguyệt Thanh cung là lạ hay không?” Bắc Đường Hạo hỏi Hàn Tinh ngồi bên cạnh hắn.

Hàn Tinh nhíu mày nhìn Bắc Đường Hạo, liếc mắt một cái, “Ha ha, xem ra ngươi cũng không phải quá trì độ, xem ra còn có thể cứu được!”

Bắc Đường Hạo tất nhiên biết Hàn Tinh từ trước đến nay đều có bộ dáng này, cũng không thêm so đo.

Liễu Tương Vân không thấy Nguyệt Thu Triệt chướng mắt kia cùng Nguyệt Như Tuyết đến, trong lòng khẳng định lần này Nguyệt Thu Triệt chắc đã bị Nguyệt Như Tuyết bỏ rơi, vội vàng kéo Liễu Thanh Vân ngồi ở bên cạnh mình, vẻ mặt mang ý cười, “Cung chủ, ngươi đã đến rồi a!” Dị thường nhiệt tình, khiến kẻ khác bất ngờ.

“Phụ thân.” Trong lòng vẫn nhớ rõ lần sợ hãi đó, Liễu Thanh Vân khiếp đảm hô một tiếng.

Nguyệt Như Tuyết nhìn thấy sắc trời đen sẫm, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác mệt mỏi, cũng không có tâm tình ăn bữa tối, có lẽ tiệc tối sẽ không thực hiện được, trong lòng thở dài nói: Triệt nhi, ngươi không tới sao? Ta không đáng cho ngươi tin tưởng sao? Lập tức rời phòng ăn đến phòng nghị sự, ngồi ở chủ vị.

Người của Nguyệt Thanh cung thấy Nguyệt Như Tuyết như thế, cũng đều đi theo Nguyệt Như Tuyết đến phòng nghị sự, tự tìm vị trí ngồi xuống. Tiếp theo là ba người nhóm Đông Phương Mạch cùng Lam Vân Thiên – dĩ nhiên động tác có chút chậm chạp, cuối cùng mới là người của Nhất trang lâu hai nhị thể gia.

“Liễu Tương Vân, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Thanh âm lạnh lùng từ Nguyệt Như Tuyết truyền đến, băng hàn bao phủ lấy Liễu Tương Vân.

“Cung... Cung chủ, ngươi nói như vậy là có ý tứ gì?” Kinh sợ hàn khí của Nguyệt Như Tuyết, Liễu Tương Vân trong lòng run rẩy một chút, nhưng lập tức lại khôi phục bình tĩnh.

Ngoại trừ người của Nguyệt Thanh cung đã quen với việc này, tất cả mọi người đều nín thở, không biết Nguyệt Thanh cung chủ định làm gì.

“Là thật.” Lại là hai tiếng lạnh như băng.

Nghe đến đó, Liễu Tương Vân liền minh bạch ý tứ vừa rồi của Nguyệt Như Tuyết, nhưng đã đến nước này, mình cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, không thể lui bước, dù sao trong tay mình còn có con bài là Vân nhi.

“Chẳng lẽ đến bây giờ cung chủ còn hoài nghi lời nói của ta sao? Chẳng lẽ còn muốn phủ nhận Vân nhi sao?” Liễu Tương Vân mang vẻ mặt bi thống uất ức, nước mắt đã đầm vành mắt, vẻ mặt thống khổ, bi thương nhìn về phía Liễu Thanh Vân.

“Hừ, không biết hối cải.” Nguyệt Như Tuyết nhìn Liễu Tương Vân diễn trò, trong lòng không khỏi có điểm hối hận lúc trước nên giải quyết chuyện này sớm hơn, nếu vậy Triệt nhi sẽ không rời xa mình. Lập tức lại bác bỏ, vấn đề này sớm muộn cũng sẽ xảy ra thôi.

Hiện tại phải xử lý chuyện này trước đã, ánh mắt Nguyệt Như Tuyết liền chuyển hướng nhìn Ấn Thủy.

Ấn Thủy đã sớm chờ không được, nhìn thấy ánh mắt Nguyệt Như Tuyết, vui vẻ hô một tiếng, sau đó nở nụ cười gian xảo, chậm rãi đi đến chỗ Liễu Thanh Vân. Rất nhanh điểm mấy huyệt đạo của hắn, bức Liễu Thanh Vân uống hết bình sứ đựng chất lỏng màu tím, lại rất nhanh giải mấy huyệt đạo, tốc độ cực nhanh, rất khó để người khác nhìn rõ thủ pháp này.

Khi Ấn Thủy giải mấy huyết đạo xong, Liễu Thanh Vân lập tức ho khan, mặt mày đỏ bừng. Sau một lúc lâu, mới khôi phục hơi thở, “Người cho ta uống cái gì?”.

“Ta cho thứ gì đó, đương nhiên là thứ tốt, thực ngu ngốc!”.

“Người... Lá gan cũng lớn mà, dám bắt Vân nhi uống thứ quái quỷ gì, vạn nhất Vân nhi có chuyện không hay xảy ra, ta... ..” Lời còn chưa dứt, kinh hô, “Vân nhi, người làm sao vậy?”.

Chỉ thấy Liễu Thanh Vân thống khổ ôm mặt mình, không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

“A, Vân nhi, mặt của người!” Cũng khó trách Liễu Tương Vân kinh hô, những người khác đang ngồi ở đó cung khó giấu xúc động, mặt của Liễu Thanh Vân đang biến dạng, thập phần làm cho người ta sợ hãi.

Coi thường hai người trong sảnh, một người kinh hô, người còn lại phi thường thống khổ kêu to, Nguyệt Trúc mở miệng hướng mọi người giải thích, “Mọi người không cần kinh hoảng, đây chính là thuốc giải trừ dịch dung đan, phản ứng này là tất nhiên mà thôi.” Về mặt mang theo vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn sắc mặt đại biến của Liễu Tương Vân, Nguyệt Trúc tiếp tục nói: “Thuốc này cũng thật sự mất khá nhiều thời gian, thật không dám dấu diếm, mỗi ngày đồ ăn của mọi người đều được bỏ một ít chất lỏng màu tím mà Thủy thầy thuốc mới cho Liễu Thanh Vân uống, nhưng lượng quá ít, cho nên căn bản không có người phát hiện.” Nhìn thấy sắc mặt mọi người thay đổi đột ngột, trong lòng Nguyệt Trúc cố nén cười, vội vàng nói, “Mọi người đừng quá lo lắng, Thủy thầy thuốc nói, thuốc này đối với người dùng dịch dung đan lâu ngày mới hữu hiệu. Để giải thuốc này nhất định phải mất nửa tháng, cho nên mới có chút bất đắc dĩ, mà hôm ngày vừa tròn nửa tháng.”.

“Nguyệt Trúc, người giải thích nhiều như vậy để làm chi, đây chính là dược đắc ý nhất của ta nga, xem người nào đó còn dám nói xạo? A, tốt lắm!” Ấn Thủy đắc ý dào dạt thổi phồng tác phẩm của mình.

Nghe được lời nói của Ấn Thủy, mọi người trong đại sảnh mới đem tò mò chuyển qua Liễu Thanh Vân, lại thấy rõ diện mạo khi hấn buông tay ra, liền bán tín bán nghi chuyển qua nhìn một người khác.

“Nguyệt cung chủ, chuyện này thật sự không liên quan đến ta a, ta cái gì cũng không biết!” Giang Hải Minh không để ý tự tôn cùng danh tiếng của Thẩm Minh lâu, liền quỳ xuống, sợ sệt nhìn về phía con người lạnh lùng kia.

63. Chương 63

“Ha ha, Liễu Tương Vân, sao mặt người tái như vậy a!” Ấn Thủy một bên hướng Phong Vụ tươi cười, một bên xem thường nói.

“Nói!” Thanh âm lạnh lùng, tràn ngập sát khí trong miệng Nguyệt Như Tuyết phát ra, Liễu Tương Vân mặt biến sắc nhìn Liễu Thanh Vân, lại nơm nớp lo sợ nhìn Nguyệt Như Tuyết ngồi ở chủ vị, nhất thời xui xẻo, giống như già đi vài tuổi, vẻ mặt không cam lòng cùng hậm hực không còn mang phong thái của võ lâm tam đại mỹ nữ ngày xưa.

“Liễu Tương Vân, vậy Liễu Thanh Vân chính là... tại sao lại là... Người.... Người...” Giang Hải Minh kinh nghi, sợ hãi, ánh mắt không thể tin nhìn Nguyệt Như Tuyết, Liễu Tương Vân cùng Liễu Thanh Vân.

“Cáp... Cáp... Cáp...” Liễu Tương Vân oán hận nhìn Liễu Thanh Vân, liếc mắt một cái, không thể khống chế cười rộ lên, “Tại sao, tại sao người lại là con của Giang Hải Minh!”.

“Nương ~” Nhìn thấy Liễu Tương Vân tựa hồ đã lâm vào trạng thái điên cuồng, Liễu Thanh Vân sau khi tiếp nhận những đả kích liên tiếp, không biết nên làm như thế nào cho phải, mình rốt cuộc là con của ai?

“Chuyện đã như thế này, Liễu lâu chủ nên đem sự tình nguyên do nói ra thì tốt hơn.” Bắc Đường Giản nhìn Liễu Tương Vân và Giang Hải Minh trước mặt, cùng với con của bọn hắn – Liễu Thanh Vân, bất đắc dĩ mà lại đau lòng thở dài, từ khi nào Nhất trang lâu hai nhị thế gia bọn hắn lại rơi vào tình cảnh này.

Liễu Tương Vân tựa hồ vừa yêu say đắm vừa đau hận vuốt ve khuôn mặt cực giống Giang Hải Minh của Liễu Thanh Vân, chậm rãi nói ra sự tình lâu nay mình vẫn giấu.

Mười sáu năm trước, khi đó Nguyệt Như Tuyết sáng lập Nguyệt Thanh cung được không lâu. Cho dù là vừa sáng lập Nguyệt Thanh cung, nhưng với địa vị của Nguyệt Như Tuyết trên giang hồ, hẵn mười hai tuổi lấy ba chiêu đánh bại võ lâm đệ nhất cao thủ, trở thành thần thoại, địa vị trên giang hồ không thể lung lay.

Cơ hồ không người nào dám khiêu chiến với Nguyệt Như Tuyết, cũng không có người hay môn phái giang hồ nào dám mạo hiểm xông vào Nguyệt Thanh cung. Cũng bởi vì điều này, Nguyệt Như Tuyết trở thành hình tượng tình lang của các nữ nhân trên giang hồ, đương nhiên lúc ấy Liễu Tương Vân chưa phải là lâu chủ Hương Vân lâu, một trong võ lâm tam đại mỹ nữ.

Sau khi sáng lập Nguyệt Thanh cung, lần đầu tiên Nguyệt Như Tuyết xuất hiện trên giang hồ, tạo nên náo động lớn. Mà Liễu Tương Vân không biết từ nơi nào biết được khách *** Nguyệt Như Tuyết đặt chân đến, đối với Nguyệt Như Tuyết nói hết mọi ái mộ. Lúc còn trẻ hết sức lông bông, từ trước đến nay chỉ cầu tùy tâm sở dục, Nguyệt Như Tuyết cũng không cự tuyệt Liễu Tương Vân, vì thế hai người liền có quan hệ.

Liễu Tương Vân tự cho là được Nguyệt Như Tuyết xem trọng, liền phân phó người ở trên giang hồ truyền bá hai người có quan hệ thân mật. Lúc ấy mọi người nhìn hai người như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Nhưng không ai biết, Nguyệt Như Tuyết cùng Liễu Tương Vân chỉ gặp nhau một lần như vậy, thậm chí Nguyệt Như Tuyết còn không biết nữ nhân cùng mình hoan ái một đêm đó là ai.

Tâm hồn thiếu nữ thơ ngây thừa đầu của Liễu Tương Vân đau khổ chờ đợi, ba ngày, năm ngày, thẳng đến mười ngày trôi qua, như cũ không thấy trở lại nơi lần đầu gặp mặt, người sớm đi – nhà trống, tâm hồn yêu say đắm dần dần vụn vỡ, trộn lẫn nhẹ nhàng oán hận.

Về phương diện khác, lâu chủ Thẩm Minh lâu – Giang Hải Minh có dã tâm bưng bưng vọng tưởng thống nhất giang hồ, lại ngại địa vị của Nguyệt Thanh cung cùng Nguyệt Như Tuyết, nên không dám có điều vọng động. Trong lúc vô ý phát hiện ra khao khát trở thành lâu chủ Hương Vân lâu cùng nội tâm lưu luyến si mê và oán hận của Liễu Tương Vân, nên quyết định lợi dụng.

Hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, bức rơm che không bàn mà hợp ý nhau, đương nhiên Giang Hải Minh cũng tránh không được bị sắc đẹp Liễu Tương Vân mê hoặc, đây cũng là nguyên nhân Liễu Thanh Vân là nhi tử của Giang Hải Minh.

Nhưng, khi đứa con cất tiếng khóc chào đời, trong lòng Liễu Tương Vân kiên trì thừa nhận đây là hài tử của Nguyệt Như Tuyết, thậm chí vì lừa gạt chính bản thân mình nên từ nhỏ đã cho Liễu Thanh Vân dùng dịch dung đàn. Nhìn thấy bộ dạng hắc không có chút nào giống mình và...Giang Hải Minh, tự nhiên như vậy tin tưởng đây là con của Nguyệt Như Tuyết. Sau đó hai người lại thương nghị, chờ đợi cơ hội, chờ đợi Nguyệt Như Tuyết một lần nữa bước vào giang hồ, lợi dụng tình phụ tử, có thể khống chế Nguyệt Thanh cung cùng Nguyệt Như Tuyết, khống chế luôn các đại phái, thống nhất võ lâm.

Nhưng mà, sự thật không khiến người ta như nguyện... ..

“Nương, vậy... Đây là sự thật?” Liễu Thanh Vân không thể tin được mình chỉ là quân cờ trong tay Liễu Tương Vân, mà phụ thân mình luôn khao khát là một người hoàn toàn khác.

“A ~ người chính là một quân quân cờ thôi! Ta quản người là đứa con của ai!!” Liễu Tương Vân trừng mắt nhìn gương mặt giống hệt Giang Hải Minh kia.

“Người... Người... Tại sao người có thể nói với con của mình như vậy!” Giang Hải Minh vẫn không có con, đối với việc đột nhiên đạt được đứa con, trong lòng kỳ thật là kích động vui mừng, nhưng trước mắt bảo toàn tính mệnh quan trọng nhất.

Sự thật đều bày ra trước mắt mọi người, mà hai người đầu sở cũng đều thừa nhận, cho dù người của Nhất trang lâu hai nhị thế gia muốn cầu tình, nhưng cảm thấy sát khí không ngừng phát ra từ Nguyệt Như Tuyết, đều sáng suốt lựa chọn giữ mình.

“Dám tính kể trên đầu Nguyệt Thanh cung, ta không thể không bội phục hai người các người!” Mang theo ý cười, nhưng âm thanh rõ ràng lãnh liệt từ Phong Vực truyền đến.

“Ha ha, các người xong rồi!” Ấn Thủy mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, cười hì hì nhìn người âm trầm ngồi ở chủ vị.

“Cung chủ, xử trí như thế nào?” Thôi Tường Minh xin chỉ thị, tuy rằng biết cung chủ nhất định không tha cho bọn hắn, nhưng vẫn nên hỏi một chút.

“Việc đáng chết của các người là gặp Triệt nhi. Minh, người biết nên làm thế nào phải không?” Kiên nhẫn đã muốn dùng hết, ngày hôm nay sắp trôi qua, Triệt nhi còn không trở về, Triệt nhi, vì cái gì chứ?

Giang Hải Minh cùng Liễu Tương Vân có kết cục như thế nào? Liễu Thanh Vân thì sao?

Chỉ biết là, tự lúc đó, Giang Hải Minh cùng Thẩm Minh lâu, Liễu Tương Vân cùng Hương Vân lâu trong vòng một đêm biến mất trên giang hồ, không người nào dám nghi ngờ, không người nào dám truy xét hung thủ. Có người trong lúc vô ý phát hiện, một người y phục bạch sắc, mái tóc xám trắng nhìn hai đồng đồ nát hoang tàn thật lâu mới bồi hồi rời đi.

Tiếng gõ cửa đánh vỡ không gian yên tĩnh, Nguyệt Như Tuyết thở dài nhìn ánh trăng, tựa hồ cau mi đẹp, thần nhiên nói: “Tiến vào.”

Những người trọng yếu của Nguyệt Thanh cung cơ hồ đều đến đây, thật cẩn thận quan sát sắc mặt chủ nhân của bọn hắn, hy vọng có thể hiểu được con người thần thánh này suy nghĩ cái gì, hy vọng mình có thể giúp một chút.

Nhìn thấy những người trước mắt rõ ràng có chuyện muốn nói, lại đều nín thở im lặng, Nguyệt Như Tuyết thần nhiên nhìn, “Có việc?”

Nhóm người Ấn Thủy người xem ta, ta xem người, cuối cùng vẫn là Lam Tâm đứng dậy, “Cung chủ, chỉ còn hai canh giờ, tuy rằng dựa theo cung chủ phân phó đều chuẩn bị tốt, nhưng Thiếu chủ còn chưa tới, vẫn nên phái người nói cho Thiếu chủ biết. Không có Thiếu chủ việc này căn bản không được.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đã có người mở đầu, mọi người liền nối tiếp nhau sôi nổi phụ họa lời Lam Tâm, dù sao lời của Lam cũng đều là lời mọi người muốn nói, chỉ là không rõ cung chủ khó chịu ra sao...nên không dám nháo. Rõ ràng vì sự tình hôm nay chuẩn bị đã lâu, mọi người đều nỗ lực làm tốt, nhưng bọn hắn cũng chỉ là phụ. Một trong hai diễn viên chính chạy, người còn lại vẫn mang bộ dáng tự nhiên, chỉ có thể im lặng chờ, giống như căn bản không có phát sinh sự tình gì, không thể làm cho bọn họ lo lắng!

“Cung chủ, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Đáng lẽ phải tìm Thiếu chủ tới chứ?” Thôi Tường Minh không nhịn nổi nghi vấn trong lòng, liền nói ra.

Cái này cũng đúng là nghi vấn trong lòng mọi người, tất cả đều nhất trí gật đầu nhìn người nọ, hy vọng có thể tìm được câu trả lời.

Yên tĩnh, vẫn là yên tĩnh.

Trong phòng tựa hồ chỉ còn lại tiếng hít thở, ngay khi mọi người nghĩ đến Nguyệt Như Tuyết sẽ không trả lời, trong phòng liền có một tiếng thở dài vang lên, thanh âm mang theo bất đắc dĩ lại có điểm ôn nhu, “Triệt nhi cũng nên trưởng thành.”

Mọi người tựa hồ đã hiểu, lại tựa hồ ngẫm ý tứ trong lời nói của Cung chủ, nhưng bị câu nói kế tiếp của Nguyệt Như Tuyết cắt ngang, “Các người có thể đi rồi, Nguyệt Trúc lưu lại.”

Một lát, trong phòng chỉ còn lại có hai người, hướng Nguyệt Trúc giao lại sự tình, không để ý nàng phản đối cùng kinh ngạc, cũng bảo nàng rời đi. Trong phòng lại khôi phục vẻ trầm tĩnh ban đầu, một người xinh đẹp nhưng lạnh lùng như nguyệt, nhìn trăng ngoài cửa sổ, ánh mắt lưu chuyển, không biết suy nghĩ cái gì.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Thanh cung truyền ra một tiếng quát to kinh thiên động.

Thật vất vả, mọi người mới an tĩnh lại, ánh mắt nhất trí nhìn chằm chằm Nguyệt Trúc, hùng hực liệt hỏa, khiến Nguyệt Trúc không biết phải làm sao, chỉ có thể xấu hổ cười, trong lòng thở dài một tiếng, cung chủ, người hại chết ta!

“Nguyệt trúc, người nói thật cho chúng ta biết, cung chủ đi đâu?” Phong Vụ mang vẻ mặt uy hiếp, càng ngày càng tới gần Nguyệt Trúc.

“Đúng, Nguyệt Trúc, người nói mau a, muốn hại chết người sao!” Nguyệt Tinh cũng lôi kéo ống tay áo Nguyệt Trúc, thập phần vội vàng.

“Ai nha, được rồi, ta muốn nói sớm cho các người, ai kêu các người náo loạn !” Sửa sang lại một chút quần áo hỗn độn, Nguyệt Trúc nói tiếp, “ Sáng nay cung chủ rời đi , tối hôm qua lưu lại ta chính là vì việc này, bảo ta cùng mọi người giải thích một chút.”

“Chỉ vậy sao?” Đợi nửa ngày, không kiên nhẫn nghe tiếp, Ân Thủy hoài nghi hỏi.

“Ân, chỉ như vậy.” Nguyệt Trúc mờ mịt gật đầu.

“Cái gì, chỉ như vậy!” Ân Thủy quả thực không thể tin được, cung chủ bọn hắn rời khỏi đây, lại chỉ để lại một câu “Ta đi rồi”, liền phiêu phiêu rời đi, vậy bọn hắn làm sao bây giờ, Thiếu chủ đi rồi, bây giờ cung chủ lại đi.

Cung chủ, cung chủ của bọn hắn thật không có lương tâm a!

“Cung chủ có nói đi đâu hay không?” Thôi Tường Minh trầm tư hỏi.

“Không có.”

“Sẽ không phải là đi tìm Thiếu chủ chứ?” Lam Tâm đoán.

“Có lẽ là không.” Phù Ngọc nâng cằm, trầm tư, tiếp theo chậm rãi mở miệng, “Ta cho rằng nếu cung chủ thật sự đi tìm Thiếu chủ, khẳng định sẽ nói với chúng ta, cho dù không nói, Ảnh cũng sẽ rất nhanh truyền đến tin tức, nếu không lưu lại hành tung, liền tỏ rõ là không muốn cho chúng ta biết. Hơn nữa ta cho rằng, hiện tại cung chủ không biết phải đối xử với Thiếu chủ như thế nào?”

“Ân, có lý, nếu ta là cung chủ, cũng không biết nên làm gì bây giờ.” Lam Tâm thở dài nói, “Thiếu chủ cũng thiệt là, khi nào không vắng mặt, lại cố tình hôm qua vắng mặt, nói như thế nào ngày

hôm qua cũng là..... Huống hồ cung chủ vì ngày này không biết chuẩn bị bao nhiêu thời gian.”

“Ai, được rồi, được rồi, nếu cung chủ đã muốn ly khai, cũng không biết tới khi nào thì mới có thể trở về. Chúng ta cũng nên làm chuyện của mình cho tốt, đi, đi thôi!” Phù Ngọc nói xong, đi đầu ly khai Tuyết Triệt.

64. Chương 64

Một thiếu niên, diện mạo thanh tú, ngũ quan được cho là đoan chính, nhất là ánh mắt xinh đẹp kia, tuy rằng giờ phút này tựa hồ nhìn qua có chút mờ mịt mất đi ánh sáng thường thấy, nhưng vẫn xinh đẹp đến mức khiến người khác khắc ghi; Chính là, thiếu niên này đang đứng lặng trên đường rộng lớn náo nhiệt của thành Cổ Ngàn, y phục bạch sắc vương không ít tro bụi , nhưng không mất đi những đường nét cao quý, tinh xảo cùng hoa lệ.

Bất quá phần lớn người đi đường cũng chỉ ngẫu nhiên liếc mắt nhìn người thiếu niên đó một cái, cũng không có quá nhiều lực chú ý, dù sao thiếu niên này cũng không phải bộ dạng quá tuần tú, chỉ được cho là thanh tú mà thôi, người như thế trên đường cũng không ít.

Nhưng, trên thế giới này cũng có người là ngoại lệ.

“Uy, tiểu tử, người không có nơi nào để đi phải không?” Nam tử đứng ở ven đường so với thiếu niên thanh tú nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn một chút đánh giá thiếu niên này một chút, rồi chậm rãi đến trước mặt thiếu niên, nhíu mày nhìn nhìn.

Nguyệt Thu Triệt, cũng là thiếu niên thanh tú kia, rốt cục thoát khỏi trạng thái trầm tư, tầm mắt chuyển hướng thanh âm phát ra, lọt vào trong tầm mắt chính là thanh niên tuần mỹ vận y phục lam sắc, đôi mắt phương đầy mị lực, khuôn mặt hòa hợp, làm cho người khác có một loại cảm giác đặc biệt.

Người này hình như đang nói với mình? Nhưng mình không biết người này a, hơn nữa ánh mắt đánh giá kia... .. Nguyệt Thu Triệt còn đang nghi hoặc, nam tử kia lại thở dài một tiếng, “Trẻ con không thể dạy a! Nhưng, nhìn người không có nhà để về, ta là tốt tâm một chút thu nhận và giúp đỡ người. Hơn nữa, vừa lúc ta thiếu một gã sai vặt, về sau người chính là gã sai vặt của ta.” Giống như bắt đắc dĩ vỗ vỗ đầu Nguyệt Thu Triệt, “A, thiếu chút nữa đã quên giới thiệu, ta gọi là Cẩm Lam, còn người?”.

Sau khi nghe người kia nói một chút, Nguyệt Thu Triệt mới hoàn toàn hồi phục tinh thần, nhìn kĩ nam tử trước mặt, trong lòng dần đo, bắt đầu suy nghĩ về lời đề nghị của hắn. Người này đem mình trở thành người không có người thân a, trong lòng lại cảm thấy chua xót. Ân, dù sao bây giờ cũng không biết đi đâu, làm một gã sai vặt cũng không khó, dù sao cũng nên trải nghiệm, về chuyện tình thương tâm đó, tạm thời để một bên đi.

Một lúc sau, Nguyệt Thu Triệt hướng Cẩm Lam mỉm cười, “Ta là Cách Tuyết.”

65. Chương 65

Thành Cổ Ngàn, là một trong ba thành lớn nhất Thương Lục quốc, nổi danh nhất ở đây là Tứ Sắc lâu. Tứ Sắc lâu là nơi thanh sắc nhất Thương Lục quốc, nói ngắn gọn, là thanh lâu. Cùng với thanh lâu bất đồng chính là, Tứ Sắc lâu nữ có nam có, đệ nhất có bốn hoa khôi, còn lại là nam nữ bình thường, lấy bốn màu hồng, lam, chanh, thanh phân biệt, thể hiện trên màu sắc xiêm y, tên cũng mang hài âm này, trong đó Cẩm Hồng, Cẩm Khuynh là nữ, Cẩm Hân, Cẩm Lam là nam. Bốn cái tên này ở thành Cổ Ngàn có thể nói là nhà nhà đều biết, bốn người đều là tướng mạo hiếm thấy, sở hữu tinh chi tài nghệ, bán nghệ không bán thân.

Mà hiện tại Nguyệt Thu Triệt chính là gã sai vặt của Cẩm Lam thiếu gia – một trong tứ đại hoa khôi của Tứ Sắc lâu, một vị trí không biết bao nhiêu người mơ ước a!

“Tiến vào.”

Nghe được cho phép, Nguyệt Thu Triệt liền đẩy cửa vào. Mới vừa vào cửa, liền phát hiện bên trong không chỉ có người gọi là Lam thiếu gia kia, mặc dù lúc đang đứng bên ngoài mình cũng đã cảm giác được. Nhưng là, làm một người bình thường, gặp được tứ đại hoa khôi trong truyền thuyết [bằng quần áo có thể nhận ra, bốn màu chỉ có bốn người này mặc], mình cũng nên tỏ vẻ có một chút tò mò a.

Cẩm Khuynh, y phục thanh sắc, cổ áo thêu một vài lá sen tinh xảo, giờ phút này đôi mắt đẹp lưu chuyển, hoạt bát động lòng người, đang đánh giá mình, làm cho người ta có cảm giác tràn ngập sức sống.

Cẩm Hồng, một thân y phục đỏ thắm rộng thùng thình khiến nàng càng có vẻ yêu mị, giờ phút này đang nhàm chán khải hạt dưa, tựa hồ đối với Nguyệt Thu Triệt trước mắt tuyệt không cảm thấy hứng thú.

Cẩm Hân, vận hoàng y, tướng mạo nhã nhặn, lộ ra một loại nho nhã đặc biệt, tựa hồ càng giống một tiên sinh dạy học, ôn hoà mỉm cười nhìn thư đồng trước mặt.

Nhanh chóng đánh giá ba người, Nguyệt Thu Triệt chỉ nhìn bọn hắn liếc mắt một cái, quyết định xem nhẹ mọi thứ. Đối những người này đại khái trong lòng không để ý, Nguyệt Thu Triệt khôi phục bộ dáng nên có của một cái gã sai vặt, cúi đầu xuống, chờ nghe Cẩm Lam phân phó.

Đương nhiên bốn người nhóm Cẩm Lam cũng chú ý đánh giá Nguyệt Thu Triệt, dù sao có thể sống tốt ở nơi thanh sắc này, bản lĩnh quan sát tự nhiên là nhất. Đây đây, Cẩm Lam cười hi hi nhìn gã sai vặt của mình, “Thế nào, đánh giá xong rồi sao? Có phải hay không bị bốn chúng ta mê đảo?”.

Tại sao có người không biết xấu hổ như vậy, xem ra những người kia tựa hồ đã nghe quen ngữ khí như vậy của chủ nhân mình. Trong lòng Nguyệt Thu Triệt thầm nghĩ, nhưng sắc mặt không có một chút thay đổi, vẫn ra bộ dáng gã sai vặt, “Lam thiếu gia tìm Cách Tuyết có chuyện gì không?”.

“Nga, không có chuyện gì a, chính là gọi người đến cho ba người bọn hắn nhận thức một chút, cũng cho người gặp tứ đại hoa khôi của Tứ Sắc lâu chúng ta, thế nào, đẹp lắm phải không?”.

“Vâng.” Cui thường thiếu gia đang kiêu ngạo tự đắc, Nguyệt Thu Triệt thản nhiên lên tiếng, không có chú ý tới Cẩm Lam nghe xong tựa hồ miễn cưỡng cười, đầy ủy khuất. Xem qua ngoài Tuyết tuyết đại tao nhã chỉ tư, sợ là không có mấy người có thể lọt vào mắt mình.

Nhìn thấy gã sai vặt tựa hồ như đi vào cõi thần tiên, Cẩm Hồng bắt đầu cảm thấy hưng trí, rốt cục dừng cắn hạt dưa, đánh giá người trước mắt, cho ra kết luận là tướng mạo bình thường, nhưng lại có một loại khí chất đặc biệt, không thể nói rõ, xem ra đây là nguyên nhân Cẩm Lam muốn bọn hắn đến, ân, đến khoe ra một chút. Xuy xuy cười, “Lam, gã sai vặt của người hình như không đem chúng ta để vào mắt! Thật sự là đứa trẻ đáng yêu a, ha ha ~”.

“Đương nhiên, cũng phải xem là do ai tìm tới!” Cẩm Lam nghe xong lời nói của Cẩm Hồng, lại càng thêm tự mãn.

“Ta thích Cách Tuyết, Lam, ta muốn đổi với người, ta đem Thất Tuần của ta đổi cho người.” Cẩm Khuynh đã đứng ở trước mặt Nguyệt Thu Triệt, quan sát từ trên xuống dưới một lần, tựa hồ thực vừa lòng người trước mắt, mới hạ quyết tâm, dùng nha đầu của mình đến đổi.

“Không được, tuyệt đối không được, Cách Tuyết chính là do ta tìm được a!” Cẩm Lam hiện tại có một chút hối hận, hối hận đem gã sai vặt mới của mình cho ba bọn hắn xem, mình chỉ muốn khoe ra một chút khí chất độc nhất vô nhị của hắn mà thôi, do đó cũng có thể càng phản ánh khí chất đặc biệt của chủ nhân hắn, đỡ phải cùng Hồng gia suốt ngày cạnh tranh.

“Đổi như thế cũng được mà!” Cẩm Hồng coi thường Cẩm Lam sót ruột, đổ thêm dầu vào lửa.

“Được rồi, Khuynh, Hồng, không thấy được Lam gấp như vậy sao!” Cẩm Hân ôn hòa khuyên nhủ, lại mỉm cười nhìn Nguyệt Thu Triệt, “Cách Tuyết, đúng không? Đừng để ý, Khuynh, Hồng là như vậy. Ách, về sau sẽ quen thôi.”

Nguyệt Thu Triệt đối t nam tử ôn hòa nho nhã trước mắt này cũng không có ác cảm, lại nhìn thấy ba người kia sau khi nghe Cẩm Hân nói xong có bộ dáng ủy khuất, liền gật gật đầu, “Không có việc gì.”

Cẩm Hân nhìn thấy gã sai vặt trước mắt không có biểu hiện chán ghét, trong lòng cũng sinh thiện cảm.

Đảo mắt, Nguyệt Thu Triệt đã ở... tại Tứ Sắc lâu này gần ba tháng. Đối với chức vụ gã sai vặt, Nguyệt Thu Triệt cảm thấy được chính mình càng ngày càng thuần tay, sự tình so với mình tưởng tượng thoải mái hơn rất nhiều. Chỉ cần bình thường đứng sau Cẩm Lam là được, bởi vì Cẩm Lam chủ yếu không cần hắn làm việc gì. Hắn cũng không để ý, dù sao thoải mái là được, có lẽ gọi hắn làm, hắn cũng làm không tốt lắm. Dù sao từ trước đến nay hắn cũng không phải làm gì, tuy rằng cuộc đời hắn lúc mới bắt đầu cũng không có được bao nhiêu tốt đẹp, nhưng từ khi có Tuyết, mình vẫn thực hạnh phúc.

Không được, không thể suy nghĩ tiếp. Nguyệt Thu Triệt nhắc nhở chính mình, chỉ có không ngừng nhắc nhở bản thân, mới có thể khống chế không trở về Nguyệt Thanh cung, không trở về bên cạnh Tuyết. Nhưng, lần này, ba tháng, Tuyết còn không có đến, cũng không có sai người nào đến. Mình thậm chí không có cảm giác được hơi thở của Ảnh. Chẳng lẽ, Tuyết không cần mình sao? Mỗi khi nghĩ vậy một chút, trong lòng luôn run rẩy. Mình tựa hồ càng ngày càng thích miên man suy nghĩ mà, phát hiện bản thân lại nghĩ Đông nghĩ Tây, Nguyệt Thu Triệt trong lòng cười nhạo chính mình.

“A, Cách Tuyết, người ở trong này a, lam thiếu gia nhà người đã xảy ra chuyện! Khuynh tiểu thư gọi ta tìm người qua đó!” Thất Tuần thở hồng hộc chạy tới, cũng không chờ Nguyệt Thu Triệt có phản ứng, lôi kéo hắn chạy đi.

Không có thói quen người khác đụng vào, liền thoát khỏi tay Thất Tuần, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, cũng sinh vài phần tò mò, Cẩm Lam xảy ra chuyện gì, liền đi theo Thất Tuần, đi tới Cẩm Lam viện.

Còn chưa tới gần phòng Cẩm Lam, liền nghe được thanh âm tràn ngập sức sống, “Ta không sao, các người không cần xem thường người khác như vậy được không!” Thật không giống xảy ra chuyện gì a, nghĩ hoặc nhìn, ý bảo một chút sau đó liền đẩy cửa mà vào.

66. Chương 66

Đi vào phòng, mới phát hiện Cẩm Lam vẫn khỏe mạnh ngồi trên ghế, chỉ là tay trái đang bị thương, được băng bó giống cái bánh chưng.

“Làm sao vậy?” Mấy canh giờ trước còn hoàn hảo, tại sao giờ cánh tay lại bị thương, nhưng xem biểu hiện, vết thương tựa hồ không nặng, hình như còn có sự tình gì khác.

“Không được nói!” Cẩm Khuynh vừa định mở miệng trả lời nghi vấn của Nguyệt Thu Triệt, đã bị Cẩm Lam thần tình đồ bừa cật ngang, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi ý bảo người nói ta liền đánh người, sợ tới mức Cẩm Khuynh đành ủy khuất nhìn Cẩm Hân bên cạnh.

“Ha ha,” Cẩm Hồng che miệng cười, dò xét người đang nghiêng rằng nghiêng lợi, ưu nhã mở miệng, “Chỉ là muốn dùng dao cắt chính mình, muốn xào rau thì phải dùng mỡ của mình thôi!”

Cẩm Lam tức giận, thập phần tức giận, hần dám thề, hần tuyệt đối nghe được ngoài tiếng cười của người khác, thì cái gã sai vật bình thường luôn lãnh đạm kia của mình đang run rẩy bả vai, trong mắt thoáng hiện ý cười, con người càng trở nên linh động.

Khó được chứng kiến bộ dáng chật vật của Cẩm Lam, người tốt như Cẩm Hân cũng thường thức trong chốc lát, cảm thấy đã đủ, lại mở miệng hòa giải, “Được rồi, may mắn vết thương của Lam không lớn, chỉ là tay bị thương.” Nhìn thấy những ngón tay thon dài giờ giống cái bánh ú, trong mắt lại có ý cười, nhưng thấy người nào đó tựa hồ lại tức giận xu, nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Nhưng tối mai, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Tối mai?” Nguyệt Thu Triệt nghi hoặc nói, chuyện tối mai cùng tay của Cẩm Lam có quan hệ sao?

“Ha ha, có phải Cách Tuyết đối với chúng quanh rất không chú ý phải không, không biết ngày mai là ngày mấy sao?” Cẩm Hồng nhìn thiếu niên lãnh đạm trước mắt, trêu ghẹo nói.

Ngày mấy, chính mình quả thật không biết? Từ lúc rời xa Tuyết, mình luôn buông xuôi, đến đâu thì đến, không có khái niệm thời gian, chỉ biết là mình rời xa Tuyết đã thật lâu, Tuyết cũng đã lâu chưa tìm mình, thậm chí còn không phải người đến tìm mình. Nghĩ đến đây, trong lòng thất lại, vội vàng khống chế tâm tình, “Ngày mấy?”

“Mười lăm.” Cẩm Hồng cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng ra đáp án.

Mỗi tháng ngày mười lăm, hoa khôi của Tứ Sắc lâu đều lên biểu diễn, là ngày bọn hần không có quyền nói không. Mỗi lần, bọn hần nhất định biểu diễn sở trường giỏi nhất của mình, Cẩm Khuynh kích trống, Cẩm Hồng khởi vũ, Cẩm Hân thổi sáo, Cẩm Lam gảy đàn, bọn hần không thể cự tuyệt. Nhưng hiện giờ tay Cẩm Lam như vậy, làm sao có thể dùng Cổ Tranh đàn ra khúc nhạc làm vừa lòng mọi người.

“Ta có thể... ..” Cẩm Lam vẫn chưa nói xong, đã bị Cẩm Hồng liếc mắt, liền nhìn thoáng qua tay của mình, ngay cả cử động đều khó, là do chính mình gây ra, “Vậy... Phải làm sao bây giờ a?”

“Quả thật nan giải, không còn bao nhiêu thời gian nữa, muốn lập tức tìm ra một người tinh thông Cổ Tranh lại đàn không sai biệt là mấy với Cẩm Lam thật sự rất khó.” Về mặt Cẩm Hân luôn luôn mang theo ý cười bây giờ cũng trở nên buồn rầu.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Cẩm Khuynh lên tiếng nói theo, mọi người đều gật đầu.

“Kỳ thật cũng không nhất định phải là Cổ Tranh, chỉ cần đàn hay thì cũng không có chuyện gì.” Cẩm Hồng hơi suy nghĩ một chút, nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Không sai, chỉ cần biểu hiện tốt, mọi người cũng sẽ không để ý dùng để cái gì để đàn, hơn nữa bình thường Lam đều ở sau sa liêm gảy đàn, mọi người cũng không biết không phải Lam đàn, mà lúc đó chỉ cần mặc áo rộng thùng thình che đi tay sẽ không xảy ra vấn đề gì.” Tuy rằng đối với lời đề nghị của Cẩm Hồng tỏ vẻ tán thành, nhưng mày Cẩm Hân mày cũng không giãn ra, “Vấn đề là người, chúng ta làm sao mà tìm!”

“A, Cách Tuyết!” Mọi người đang khổ tâm, thì bị âm thanh kinh hỉ của Cẩm Lam đánh gãy.

“Như thế nào?” Nhìn ra Cẩm Lam tựa hồ là có phương án giải quyết, bằng thanh âm hưng phấn của hẳn là có thể cảm giác được, chính là cái đó và Cách Tuyết có quan hệ gì, Cẩm Hồng liền đưa ra nghi vấn của mình, nhìn gã sai vặt một bên vẫn luôn im lặng. Một gã sai vặt bình thường, hẳn là phải lo lắng cho chủ nhân của hẳn chứ, tại sao Cách Tuyết chẳng những không vội vàng mà lại còn có bộ dáng không quan tâm.

Nhìn thấy mọi đều có bộ dáng tò mò, mà mình lại được mọi người nhìn chăm chú, Cẩm Lam thanh thanh yết hầu, đắc ý dào dạt mở miệng, chỉ là vì sao mọi người lại cảm thấy được ánh mắt Cẩm Lam mang theo điểm lấy lòng nhìn hướng Cách Tuyết a.

Cho dù đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Nguyệt Thu Triệt cũng cảm giác được có mọi tầm mắt tập trung ở trên người mình. Dù sao, võ công của Nguyệt Thu Triệt trên giang hồ cũng là hạng nhất hạng nhì, không có khả năng ngay cả cảm giác cũng không có. Đành phải ngẩng đầu, biểu đạt nghi hoặc của mình, nghênh đón tầm mắt quý dị, “Lam thiếu gia, có việc gì?”.

“Ách, cái kia, Cách Tuyết a, người hẳn là biết đánh đàn chứ?” Do do dự dự, Cẩm Lam mở miệng. Cẩm Lam cũng không biết tại sao mình sao lại thế này, ở trước mặt gã sai vặt của mình, lại cảm thấy hổ thẹn một chút. Chính là nhìn thấy ánh mắt người nọ, mình thật sự không biết làm như thế nào để cứng rắn một chút. Rõ ràng mình mới là chủ nhân kia mà, nhưng luôn cảm giác cho dù mình dùng thân phận chủ nhân, người ta cũng sẽ không theo, ân, có thể là do bộ dáng luôn lãnh đạm của Cách Tuyết khiến mình như vậy.

“Vâng, sao Lam thiếu gia lại biết được?” Thản nhiên thừa nhận mình biết đánh đàn, Nguyệt Thu Triệt chỉ cảm thấy kỳ quái làm sao Cẩm Lam biết, mình cũng không ở trong này đàn lần nào.

Có mấy người bảo trì trầm mặc, cảm thấy Cẩm Lam và Cách Tuyết giống như đang đổi vị trí cho nhau

“Kỳ thật ta cũng đoán thôi.” Nhìn thấy ánh mắt mọi người nghi hoặc, Cẩm Lam có điểm ngượng ngùng, gãi gãi đầu, “Ta thường xuyên thấy người ở Lam đình nhìn cầm ngắn người, có đôi khi nghe thấy người gảy vài cái.” Cẩm Lam không nói tiếp, chỉ suy nghĩ, thời điểm kia người thật tịch mịch, ánh mắt phức tạp nhìn cầm, có quyến luyến, bi thương, không thể nói rõ.

Cái này giúp mọi người minh bạch, xem ra biện pháp của Cẩm Lam là cho Cách Tuyết thay thế hẳn, hơn nữa Cách Tuyết không có phủ nhận mình biết đánh đàn, đành đem hy vọng đặt trên người Cách Tuyết. Dù sao, đã có sẵn so với đi tìm thật là tốt.

“Cách Tuyết, vậy người có thể thay Cẩm Lam tối nay biểu diễn được không?” Cẩm Hân vốn muốn hỏi người gảy đàn như thế nào, nhưng lại cảm thấy như vậy rất thất lễ, đành thay đổi cách hỏi.

Kỳ thật, Nguyệt Thu Triệt cũng không muốn đáp ứng, cảm giác nếu lần này đáp ứng rồi, có thể sẽ có chuyện tình khác phát sinh. Nhưng, nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của Cẩm Lam, nghĩ ba tháng nay hẳn đối đãi với mình rất tốt, cũng đành gật đầu, dù xảy ra chuyện gì, thì chạy lấy người.

“Thật tốt quá!” Cẩm Lam cùng Cẩm Khuynh thấy Cách Tuyết rốt cục gật đầu đáp ứng, liền mừng rỡ.

“Cách Tuyết, có thể biểu diễn trước cho chúng ta một khúc được không?” Cẩm Hồng cười, cũng không xem Nguyệt Thu Triệt có đáp ứng hay không, liền phân phó nha hoàn của mình mang cầm đến.

“Đúng rồi, đúng rồi, Khuynh cũng muốn nghe Cách Tuyết đánh đàn.” Tuy chưa nghe, nhưng Cẩm Khuynh cảm thấy được Cách Tuyết đánh đàn nhất định rất lợi hại.

Nhìn cầm trước mặt mình, Nguyệt Thu Triệt mờ mịt, đã bao nhiêu lâu không gảy, lúc ở Nguyệt Thanh, mỗi ngày Tuyết đều đàn cho mình nghe, mình cũng sẽ thường xuyên đàn cho Tuyết nghe, nhưng bây giờ? Thâm than một hơi, ngồi xuống, bỗng nhiên rất muốn đàn khúc nhạc khi lần đầu tiên nhìn thấy Tuyết, là khúc nhạc Tuyết đã đàn!

Suy nghĩ tung bay, tựa hồ về với những ngày hạnh phúc ấy, Tuyết, ta rất nhớ người.

“Phụ thân đánh đàn cho người nghe, được không?” Mỗi lần mình muốn nghe, Tuyết đều đàn. Mỗi lần mình thương tâm, rõ ràng cũng biết không phải lỗi của Tuyết, lại bắt Tuyết đánh đàn cho mình nghe.

“Triệt nhi, còn đau không? Đều là phụ thân không tốt, đều là ta không tốt.” Đó là khi Tuyết nhìn thấy vết thương trên người mình, lần đầu tiên lộ ra thống khổ.

“Từ nay về sau phụ thân sẽ ở bên cạnh Triệt nhi.” Tuyết đã nói như vậy, nhưng hiện tại Tuyết ở nơi nào?

“Triệt nhi, về sau phụ thân nhất định sẽ hảo hảo yêu ngươi, Triệt nhi là bảo bối của phụ thân, là bảo bối duy nhất của phụ thân.” Đúng vậy, Tuyết đã hứa, Triệt nhi là bảo bối duy nhất của Tuyết, Tuyết vĩnh viễn yêu mình. Tuyết, thực xin lỗi, tại sao Triệt nhi lại có thể hoài nghi Tuyết, tại sao Triệt lại tùy hứng như vậy, bỏ đi để Tuyết một mình.

Đúng vậy, Tuyết vẫn chỉ có một mình mình, mà mình từ khi đến thế giới này, chỉ có phụ thân, chỉ có Tuyết. Tuyết có con thì sao chứ, huống chi mình phải tin tưởng Tuyết, Tuyết vĩnh viễn sẽ không rời xa mình, vĩnh viễn yêu mình, giống như mình yêu hắn. Nguyệt Thu Triệt, người là đồ dân! Quyết định, sau buổi tối hôm nay, mình sẽ trở lại Nguyệt Thanh cung, trở lại bên người Tuyết. Sớm biết sẽ không đáp ứng bọn hắn, thật là, hại ta tối nay muốn nhìn thấy Tuyết. Bất quá, Tuyết, người phải chờ ta nga, Triệt nhi sẽ nhanh trở lại.

Xong một khúc, cũng không xem phản ứng của mấy người kia, Nguyệt Thu Triệt liền rời khỏi phòng, hiện tại hắn cũng không có tâm tư ở trong phòng suy nghĩ. Cho nên, hắn không có thấy mọi người trong phòng đều là trong mắt không thể tin, kinh ngạc, kinh diễm.

“Hắn, hắn thật là Cách Tuyết?” Ánh mắt Cẩm Khuynh nhất thời mất đi linh động, không dám tin, mấy người khác cũng giật gật đầu.

Thật lâu sau, mới khôi phục lại, Cẩm Hân thở dài một tiếng, “Tựa hồ chúng ta chưa từng chân chính nhận thức qua Cách Tuyết.”

Đúng vậy, mấy người trong lòng bất đắc dĩ đồng ý, vừa rồi Cách Tuyết, căn bản không phải là Cách Tuyết lãnh đạm kia, đồng dạng tướng mạo, nhưng vừa rồi Cách Tuyết làm cho người ta nhận không được mọi ánh mắt tập trung trên người hắn, kinh tài diễm diễm. Hơn nữa nghe tiếng nhạc đó, vô pháp liên hệ đến con người thanh tú kia. Đồng thời, trong lòng mọi người mơ hồ có chút lo lắng, người như vậy ngày mai ở Tứ Sắc lâu biểu diễn, rốt cuộc là tốt hay là xấu? Ngày mai hắn sẽ khiến cho nơi này náo động như thế nào đây.

67. Chương 67

Ngày mười lăm, Tứ Sắc lâu càng thêm danh khí lan xa; Ngày nào đó, Tứ Sắc lâu có cầm sứ; Ngày nào đó, mọi người bắt đầu truy tìm cầm sứ này; Ngày nào đó, lưu lại chính là càng nhiều rung động cùng kinh diễm.

Ngày nào đó, lúc khôi phục tinh thần, muốn trông thấy giai nhân sau sa liêm, thì phía sau chỉ còn lại cầm cùng một mảnh giấy trắng, “Ta đi rồi, cảm ơn.”

Tứ Sắc lâu, Lam viện.

“Ai, ta thật vất vả mới tìm được Cách Tuyết, liền như vậy bỏ đi!” Cẩm Lam cúi đầu, vô cùng đau đớn.

“Ân, Khuynh còn muốn nghe Cách Tuyết đàn.” Cẩm Khuynh hoạt bát ngày thường cũng là một bộ dáng mày ử mặt ê.

“Hữu duyên thì sẽ gặp nhau.” Cẩm Hân mặc dù có buồn, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, thiên hạ đều nói tiệc rượu đề đến lúc tàn a.

“Ha ha, cái này, Tứ Sắc lâu chúng ta mặt mày rạng rỡ! Cầm sứ, ha ha ~ mọi người đều nhất trí danh xưng này.” Cẩm Hồng cười hì hì, lời nói đánh vỡ không khí nặng nề vừa rồi.

“Đúng vậy, Tứ Sắc lâu của chúng ta về sau đã có thể không chỉ là bốn!” Sao lại nghe, trong lời nói của Cẩm Hân đều có diễm vui sướng khi người gặp họa, sau đó lại hơi trầm trọng mở miệng, “Không biết Cách Tuyết thật sự là ai? Tại sao trước mặt nhiều người lại đột nhiên biến mất, không ai phát hiện, ngay cả bốn chúng ta cũng không thấy được, xem ra Cách Tuyết vượt xa tưởng tượng của chúng ta a!”

“Các vị, chủ nhân gọi các người qua.” Một bóng đèn cao ngất xuất hiện ở trong phòng, cắt ngang suy nghĩ của bốn người. Trong mắt lộ ra nghi hoặc, tuy rằng hôm nay chủ nhân xuất hiện ở Tứ Sắc lâu, nhưng bình thường rất bí ẩn, bình thường sẽ không tự mình triệu kiến bọn hắn, hôm nay là làm sao vậy? Chẳng lẽ cùng Cách Tuyết có quan hệ?

“Đã biết, chúng ta lập tức qua đó.” Cẩm Hân thay mặt bốn người lên tiếng.

Đi vào mật thất của Tứ Sắc lâu, đám người Cẩm Hân quả nhiên thấy chủ nhân, và hai huynh đệ của ngài, khó tránh có điểm tò mò. Làm lễ xong, Cẩm Lam không chịu nổi tò mò, nhưng vẫn thập phần cung kính mở miệng, ở trước mặt chủ nhân của mình, từ trước đến nay hắn luôn chần chừ có chừng mực, “Chủ nhân, ngài có việc?”.

Người được Cẩm Lam cùng đám người xưng là chủ nhân, mày kiếm mắt sáng, cho dù ngồi ở đằng kia cũng khó dấu khí phách uy nghi cùng sự cao quý. Đây là người quyền lực nhất thống trị Thương Lục quốc, Thương Lục hoàng đế, Thương Lăng.

Không đợi Thương Lăng mở miệng, ngồi ở phía bên phải là Thương Lạc liền không chịu nổi mở miệng, “Hắn có thể có việc gì, còn không phải trong cung rất nhàm chán, không chịu nổi tịch mịch theo ta cùng Miểu đến đây. Ta với anh của ta đều đã lâu không gặp mấy người các người, cho nên sẽ đến nhìn xem các người a!” Thương Lạc cùng Thương Miểu tuy rằng không có khí phách như Thương Lăng, nhưng hai người cũng là tuấn mã nam tử khó gặp, vẻ mặt Thương Lạc mang ý cười, thoát nhìn làm người khác cảm giác hắn là một con hồ ly giả hoạt, mà Thương Miểu lại làm cho người khác có cảm giác lãnh, lãnh khốc, xem ra người hoàng thất tướng mạo đều rất đặc biệt.

Đối với lời nói của Thương Lạc, bốn người Cẩm Hân tất nhiên là không tin, tưởng bọn hắn ngu ngốc sao? Thương Lục ai chẳng biết nói đến Lục vương gia Thương Lạc, là một công tử đào hoa, chỉ cần là mỹ nhân, mặc kệ nam nữ, hắn đều thích. Nói cũng kỳ quái, tất cả mọi người biết Thương Lạc như vậy, nhưng nhiều người vẫn hy vọng được Thương Lạc Vương gia xem trọng. Thương Lạc ở trước mặt bọn hắn nói, nói là sự hấp dẫn của hắn, còn thường xuyên cảm thán, bốn người bọn hắn bốn tại sao lại trở thành ca kỹ, khiến cho hắn không công bỏ lỡ bốn mỹ nhân. Đối với điều này, bốn bọn hắn không cho là đúng. Mỗi lần gặp mặt, chủ yếu đều phải nghe hắn oán hận một phen, cái lỗi tai đã tự động miễn dịch.

Tựa hồ đã sớm đoán trước biểu cảm của bốn người đó, mặt Thương Lạc nhún lại, vừa định thở dài vài tiếng, lại cảm thấy tâm mắt lạnh băng bên cạnh truyền đến, run lên một chút, nổi da gà, vội vàng mở miệng nói chính sự, dù sao đối với chuyện này mình cũng tò mò, có sự tình gì có thể làm cho con người lạnh lùng kia biến sắc. Hắn còn nhớ rõ vừa rồi ở trong một phòng trang nhã, khi nghe được tiếng đàn kia, trên mặt Miểu liền thay đổi diễn cảm, kinh hãi, không thể tin, tin rằng hoàng huynh cũng thấy được, bằng không cũng sẽ không ngồi ở đây. Người khác có lẽ hắn không biết, Hoàng đế ca ca kia không biết có bao nhiêu nhàm chán, khó có được chuyện tốt như vậy, hắn sẽ không bỏ qua. Ha ha, từ nhỏ đến lớn đều không có thấy được diễn cảm trên khuôn mặt lạnh lùng đó, cái này là buồn bán có lời a! Cẩm thấy người kia càng ngày càng lạnh, nếu không mở miệng chính mình sẽ gặp xui xẻo, liền nhanh chóng nói, “A, mỹ nhân vừa rồi đánh đàn là ai?”

“Vương gia đang nói Cách Tuyết?” Nghĩ đến người hôm nay đánh đàn có năng lực khiến cho Vương gia bọn hắn chú ý, cũng chỉ có Cách Tuyết, Cẩm Hân lập tức đáp.

“Nguyên lai giai nhân tên là Cách Tuyết a, thật sự là tiếng đàn đẹp, tên cũng đẹp a!” Thương Lạc rung đùi đắc ý cảm thán nói, a, tăng băng kia lại nhũn mềm.

“Lạc.” Còn muốn tiếp tục nói, lại nghe hoàng đế ca ca lên tiếng, đành phải nhún nhường cái tên kia, ai kêu chính mình từ nhỏ trời không sợ ai chỉ sợ hoàng đế ca ca mà.

“Hắn hiện tại ở nơi nào?”.

Tuy rằng kinh ngạc cái người chưa từng có diễn cảm này, chưa bao giờ dễ dàng mở miệng, Miểu Vương gia lại mở miệng hỏi, hơn nữa trong giọng nói tựa hồ còn dẫn theo một chút cẩn thận cùng chờ mong, Cẩm Hân vẫn là kiên trì trả lời, “Cách Tuyết sau khi đàn xong, không biết tung tích, chỉ để lại tờ giấy.” Cũng tiến lên đem tờ giấy cho Thương Lăng.

Dừng ở tờ giấy, Thương Lăng chậm rãi mở miệng, “Các người không chú ý tới?”.

“Thuộc hạ không làm tròn bổn phận.” Đối với điểm này, bốn người Cẩm Hân đều hoài nghi , dù sao võ công của bốn người bọn hắn ở trên giang hồ như thế nào, chính bọn hắn thập phần rõ ràng , nhìn Cách Tuyết tựa hồ không có một chút võ công, sao có thể ở trước mặt bốn người biến mất, hơn nữa Cách Tuyết lại chính mình một người rời đi .

“Nga, lai lịch của Cách Tuyết?” Nghe thế, hoàng đế đang muốn xem kịch hay giữa người này và Miểu, càng tò mò. Tuy rằng nghe qua tiếng đàn người nọ trong lòng liền có một tia tò mò, hiện tại nghe được Cách Tuyết kia biến mất trước mắt bốn tâm phúc của mình, lại thêm tò mò. Bốn người bọn hắn từ nhỏ là ám vệ được huấn luyện , lại là bốn người xuất sắc nhất, người có khả năng đào thoát trước mắt bọn hắn, trên đời này được mấy người? Cho nên, cũng không vội vã xem bộ dáng biến sắc của Miểu, dù sao mình cũng tò mò, không phải sao?

Cẩm Lam tự thuật hoàn cảnh mình ở trên đường phát hiện Cách Tuyết liền đem hắn về làm gã sai vặt, cùng với chuyện tình trong ba tháng này của Cách Tuyết, vì sao Cách Tuyết lại gây đàn, lại bổ sung nói, “Sau khi Cách Tuyết bị mang về, thuộc hạ cũng phái người điều tra lai lịch của hắn, nhưng không có kết quả, không điều tra được bất cứ chuyện gì.” Đây cũng quá kỳ quái, bằng người của Tứ Sắc lâu, lại không thể tra lai lịch của Cách Tuyết, trừ phi trên đời vốn là không có người này. Tuy rằng tình báo của Tứ Sắc lâu không bằng Lưu Vụ đường của Nguyệt Thanh cung, nhưng là tình báo của hoàng thất, năng lực có thể kém được sao?

Nghe xong lời nói của Cẩm Lam, trong phòng nhất thời lâm vào yên lặng, cuối cùng người không có khả năng nói chuyện nhất Thương Miểu đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Cách Tuyết, đến đây ba tháng trước?”

“Đúng vậy.” Tuy rằng không hiểu vì sao Miểu Vương gia hỏi vấn đề này, Cẩm Hân vẫn thành thật trả lời, lại kinh ngạc phát hiện, sau khi mình trả lời, trên mặt Miểu Vương gia lại tràn đầy thất vọng?

Đồng dạng cũng chú ý tới sự thất vọng của Miểu liền nhanh chóng hỏi, “Miểu, không phải hắn?”

Đáp lại Thương Lạc là một cái gật đầu.

“Vương gia đang tìm người?” Cuối cùng đám người Cẩm Hân cũng hiểu được một chút, tò mò về người có thể làm cho người lạnh băng như Vương gia Thương Miểu để ở trong lòng là ai, nhưng cũng không có kỳ vọng Vương gia có thể trả lời vấn đề của bọn hắn, cho nên một đám người đều đem ánh mắt nhìn Thương Lạc, về phần chủ nhân, bọn hắn không có lá gan này.

Trải qua lời tự thuật của Thương Lạc, mọi người mới hiểu vì sao Vương gia lạnh lùng kia lại biến sắc.

Chuyện kể rằng hai tháng trước, Vương gia Thương Lạc bị người [theo tin tức đáng tin cậy, người này xác nhận Vương gia đang đi điều tra tình hình của địch. Về phần kết cục, mọi người không cần nói cũng biết. Thiên hạ to lớn, có bao nhiêu người làm bị thương hoàng tộc còn có thể bình yên vô sự chứ!] ám toán, trúng độc, thuốc dẫn đã chuẩn bị tốt, chỉ thiếu Thiên Sơn Tuyết Liên. Gánh nặng đã rơi vào Miểu Vương gia. Miểu Vương gia ở núi tuyết nửa tháng , cũng không tìm được Tuyết Liên, tuy nói có nội lực hộ thể, chính là Thiên Sơn rét lạnh mấy người có thể chịu được. Sắp ngất, chợt nghe âm thanh tiếng đàn thiên tiên, Vương gia mới không ngất, rồi sau đó lại may mắn phát hiện Tuyết Liên gần đó. Đang lo lắng cho thân thể của Lăng Vương gia, vội vàng chạy về. Rồi sau đó một tuần lúc sau, lại tự mình đến Thiên Sơn tìm người đánh đàn kia, nhưng không hề thấy tung tích. Hỏi người dưới chân núi, nói Thiên Sơn chưa từng có người ở lại. Rơi vào đường cùng, Miểu Vương gia đành hồi phủ. Hiên giờ ở Tứ Sắc lâu lại nghe được tiếng đàn đó, tuy rằng không thể xác định có phải là tiếng đàn nghe được hay không, nhưng cảm lý lộ ra luật thơ tương tự, cho nên cho rằng người đánh đàn hẳn là người ở Thiên Sơn ngày ấy. Lại nghe nói Cách Tuyết đã ở Tứ Sắc lâu ba tháng, không thể hai tháng trước xuất hiện ở Thiên Sơn được. Cuối cùng Lạc Vương gia cho ra kết luận, lúc đó Miểu Vương gia đang nằm mơ.

68. Chương 68

Nhìn Tứ Sắc lâu trước mắt mình vẫn ồn ào như trước, trong mắt Nguyệt Thu Triệt hiện lên mê mang, tựa hồ như mình chưa từng rời khỏi nơi này, vẫn an phận làm một gã sai vặt, ba năm qua chưa từng bồn ba tứ phương. Cho tới bây giờ, hắn vẫn có thể nhớ rõ ràng cái cảm giác đau lòng cùng chán nản đó.

Ba năm trước đây, Nguyệt Thanh cung.

Sau khi đàn xong một khúc nhạc tại Tứ Sắc lâu, Nguyệt Thu Triệt liền vận phiêu vũ một ngày một đêm không ngừng chạy về Nguyệt Thanh cung, rốt cục ba ngày sau tới nơi, nhưng không ngờ không gặp được Tuyết – người ngày đêm mong nhớ, hơn nữa lại nghe được tin chấn động.

“Tuyết, Triệt nhi đã trở lại!” Tiến vào Nguyệt Thanh cung, Nguyệt Thu Triệt liền đi thẳng đến nơi hắn cùng Nguyệt Như Tuyết ở, Tuyết Triệt. Đợi nửa ngày, đều không nhìn thấy phụ thân đi ra, Nguyệt Thu Triệt tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng vì khao khát muốn nhìn thấy Tuyết, đành phải kiên nhẫn tìm khắp mọi nơi trong Tuyết Triệt. Đi những nơi Tuyết thường đến, những nơi hai người thường ở chung, rồi lại đến những nơi ít người tới, nhưng đều không thấy tung tích Tuyết. Rơi vào đường cùng, không thể không thừa nhận rằng thường ngày Tuyết đều ở Tuyết Triệt trừ khi phải giải quyết công việc, vậy đến Sóc Âm lâu xem sao.

Sóc Âm lâu.

Nghe người tuyên tin báo Nguyệt Thu Triệt đã trở về, Thôi Tường Minh, Phù Ngọc, Ấn Thủy, Lam Tâm và Phong Vụ đều đã ở đại sảnh chờ đợi, chỉ là khó nén lo lắng.

“Tham kiến Thiếu chủ.” Hành lễ với Nguyệt Thu Triệt vừa vội vã tới, không biết mở miệng như thế nào, bọn hắn vẫn tiếp tục duy trì trầm mặc ban đầu, Ấn Thủy cũng không lạnh mồm lạnh miệng như xưa, chỉ ngồi lẳng lặng.

Cảm giác được không khí bất đồng so với trước, hơn nữa dọc theo đường đi các thị vệ nha đầu cũng đều biểu hiện bộ dáng muốn nói lại thôi, hơn nữa lại không thấy Tuyết. Với công lực của Tuyết, chỉ cần mình tiến vào Nguyệt Thanh cung một bước là có thể cảm nhận được, tại sao lâu như vậy còn không xuất hiện trước mặt mình? Nguyệt Thu Triệt tâm tình kích động cũng dần dần yên tĩnh trở lại, cảm thấy dị thường, thật cẩn thận mở miệng, “Lam tỷ tỷ, Tuyết đâu? Tuyết ở nơi nào? Tại sao lâu như vậy chưa đến gặp Triệt nhi?”

“Thiếu chủ... ..” Nhìn thấy Thiếu chủ trước mắt tựa hồ sắp mất bình tĩnh, Lam Tâm thật sự không biết mở miệng thế nào, chần chừ nói cho hắn Cung chủ đã rời Nguyệt Thanh cung ba tháng, không có tin tức [kì thật người ở Nguyệt Thanh cung đều biết trong ba tháng đó, Thiếu chủ ở đâu, còn Cung chủ thì...].

Nguyệt Thu Triệt hít một hơi thật sâu, trấn áp nội tâm đang run rẩy của mình, bình tĩnh mở miệng, tựa hồ ngữ khí trong lời nói này với ngữ khí mất bình tĩnh trong lời nói trước đều do một người một nói chỉ ảo giác, “Lam tỷ tỷ, phụ thân ở đâu?” Mọi người cảm thấy được Thiếu chủ chuyển này đi ra ngoài hình như đã trưởng thành không ít, nếu là Thiếu chủ trước đây, chỉ sợ sẽ không bình tĩnh nhanh như vậy, chẳng lẽ đây là mục đích của Cung chủ? Nhưng nếu mục đích của Cung chủ đã đạt được, vì sao còn chưa xuất hiện chứ? Bỏ rơi Thiếu chủ bọn hắn như vậy sao?

Dù sao đến cuối cùng Thiếu chủ khẳng định cũng đã biết rằng, ôm văn tử không bằng sớm tức tử (con mới không bằng con cũ ~XD), đám người Lam Tâm, Ấn Thủy chờ đợi, chậm rãi mở miệng, “Thiếu chủ, sau khi Thiếu chủ rời đi một ngày, Cung chủ cũng đi khỏi Nguyệt Thanh cung. Ngay từ đầu, còn có ảnh vệ đi theo, nhưng đến ngày thứ ba ảnh vệ liền mất đi tung tích cung chủ, cho đến bây giờ, cung chủ đã cùng chúng ta mất liên hệ ba tháng. Tuy rằng với công phu của Cung chủ trên đời này không ai có thể tổn thương hắn, nhưng là dù sao cũng là cung chủ, thuộc hạ như chúng vẫn lo lắng. Hơn nữa này ảnh vệ cũng khẳng định là Cung chủ bỏ rơi bọn hắn.”

“Phụ thân rời đi, vì sao phụ thân lại rời đi?” Theo Nguyệt Thu Triệt biết, từ sau khi thành lập Nguyệt Thanh cung, Tuyết rất ít ra ngoài, lần đi ra đó cũng là bởi vì mình, nhưng lần này không phải vì mình

(nhầm rồi bé ~), Tuyết có tới tìm mình đâu? Lần đó còn không đến một tháng, Tuyết ra ngoài cũng ở cạnh mình, nhưng lần này đã ba tháng, Tuyết không có xuất hiện?

“Có thể là do rất thương tâm!”.

“Ấn Thủy!” Ấn Thủy nói lầm bầm, lập tức bị mọi người rống. Người nhìn xem Thiếu chủ chưa đủ thương tâm sao, còn không xem tình huống mà làm loạn, còn dám đổ thêm dầu vào lửa! Nghe được tiếng hô của mọi người, Ấn Thủy cũng ý thức được mình vừa nói lời không nên nói, nhanh chóng cầm miệng.

Đám người Lam Tâm nghe được, Nguyệt Thu Triệt đương nhiên cũng nghe được, lời của Ấn Thủy khẳng định cùng chuyện lần này có quan hệ, “Ấn ca ca, rốt cuộc sao lại thế này?”.

Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt đã bắt đầu hoài nghi, Lam Tâm cũng hiểu tính tình của Thiếu chủ, đành phải thở dài, “Thiếu chủ, để từ từ ta nói tiếp. Thiếu chủ còn nhớ rõ ba tháng trước, vì sao Liễu Tương Vân, Giang Hải Minh cùng những người kia ở Nguyệt Thanh cung phải không?”.

Như thế nào lại không nhớ rõ, chính là bởi vì bọn họ, mình mới có thể không tín nhiệm Tuyết, mới có thể rời khỏi Tuyết. Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu.

Thấy Nguyệt Thu Triệt gật gật đầu, Lam Tâm tiếp tục, “Thiếu chủ có biết Cung chủ đối phó với bọn hần thế nào không?” Vì thế, liền đem chuyện Nguyệt Như Tuyết vạch trần bọn hần từ đầu tới đuôi tỉ mỉ nói một lần.

Tiếp theo, Lam Tâm trầm mặc trong chốc lát, lúc sau lại giống đặt quyết tâm nói hết, “Thiếu chủ, người có nhận thấy mấy ngày đó Cung chủ cùng chúng ta bí mật an bài một sự tình?”.

“Ấn.” Nguyệt Thu Triệt lên tiếng trả lời, nếu không phải bởi vì nhận thấy được, mình cũng sẽ không như vậy không dễ dàng tin tưởng Tuyết.

“Đó là Cung chủ ở muốn chuẩn bị hôn sự cùng Thiếu chủ, vốn định vạch trần âm mưu của Liễu Tương Vân xong liền cử hành. Nhưng, Thiếu chủ...” Lam Tâm nhìn thấy mặt thiếu niên trước mắt chợt tái nhợt, liền không nói thêm gì nữa.

“Hôn sự?” Nguyệt Thu Triệt thì thào hai từ này, nắm chặt vạt áo trước ngực, tựa hồ như vậy mới có dũng khí tiếp tục đứng lại chỗ này.

“Thiếu chủ!” Muốn khuyên bảo Thiếu chủ bình tĩnh một chút, còn chưa thốt ra, liền bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ. Thiếu chủ của bọn hần phun ra một búng máu, sau đó hôn mê.

Tuyết Triệt

“Ấn Thủy, Thiếu chủ thế nào?” Thanh âm cố ý đè thấp, tựa hồ không muốn đánh thức thiếu niên tuyệt mỹ nhưng tái nhợt nằm trên giường.

“Đi ra ngoài nói.” Ấn Thủy thu thập một chút, “Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, hai người các người hảo hảo chiếu cố Thiếu chủ.”.

“Ấn Thủy, người nói thật đi a, Thiếu chủ rốt cuộc thế nào?” Tới gian ngoài, Phong Vụ nhanh chóng hỏi.

“Thiếu chủ không sao, chỉ là mấy ngày liền vội vã, nên quá mệt mỏi, lại bỗng nhiên nghe được chuyện này, cảm xúc nhất thời không chế không chế, mới ói ra huyết. Nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”.

Nghe Ấn Thủy nói như vậy, đám người Lam Tâm cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao, y thuật của Ấn Thủy, tất cả mọi người đều tin tưởng.

“A? Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh, sao các người lại ra đây nhanh như vậy, không phải bảo các người chiếu cố Thiếu chủ sao?” Thấy Nguyệt Trúc, Nguyệt Tinh ra đây nhanh vậy, Ấn Thủy cảm thấy kì quái, hỏi.

“Thiếu chủ đã tỉnh, Thiếu chủ bảo chúng ta đi ra. Thiếu chủ nói muốn yên lặng một chút.”.

“Yên lặng một chút cũng tốt. Đi, chúng ta đều đi thôi. Nguyệt Trúc, các người đi chuẩn bị điểm tâm đi.” Lam Tâm giao một ít sự tình, liền dẫn mọi người ly khai Tuyết Triệt.

Trên giường, thiếu niên tuyết mỹ, mang theo ánh mắt mờ mịt nhìn đỉnh giường, thỉnh thoảng có vài giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống. Nhưng người trên giường vẫn cắn chặt môi, cố đè nén tiếng nấc.

Tuyết, tuyết, người ở nơi nào? Là Triệt nhi sai rồi, Triệt nhi không nên không tin người, Triệt nhi không nên rời khỏi. Triệt nhi, rất vui vẻ, rất vui vẻ có thể cùng Tuyết kết hôn. Nhưng, nhưng, đều là Triệt nhi không tốt, Triệt nhi không nên rời khỏi, ngày hôm đó không nên bỏ đi. Triệt nhi biết, lần này Tuyết nhất định rất thương tâm, cho nên Tuyết mới đi, mới không đến gặp Triệt nhi, đúng hay không? Vậy khi Tuyết hết giận, sẽ trở lại được không?

Nguyệt Thu Triệt rất hối hận, thực đau lòng, hẳn biết lần này chính mình đã làm tổn thương người mình yêu nhất trên đời. Nguyệt Thu Triệt biết người đó luôn quanh quẩn, một khi xúc động, nhất định rất sâu rất sâu, như vậy một khi bị thương, cũng là tất nhiên rất sâu rất sâu. Mình cùng tuyết, luôn một mình Tuyết trả giá, mình vẫn tùy hứng, làm nũng, thực không có cảm giác an toàn, mà Tuyết vẫn bao dung chính mình, sẵn sàng ái chính mình, cho chính mình toàn bộ, hy vọng mình có thể tin tưởng hẳn. Nhưng, mình vẫn là sai lầm rồi, phạm vào điều không thể tha thứ. Đối với Tuyết, mình chỉ biết bốc đồng?

Suy nghĩ hỗn loạn, Nguyệt Thu Triệt rơi vào giấc ngủ, khi sắp sửa mất đi ý thức, vẫn luôn tín niệm, phải mang Tuyết trở về.

Ngày hôm sau, Tuyết Triệt lại phát ra tiếng kinh hô.

“Không thấy Thiếu chủ!” Nguyệt Trúc cầm tờ giấy Thiếu chủ lưu lại, nhanh chóng chạy đến Sóc Âm lâu.

Triệt nhi đi tìm Tuyết, tìm được Tuyết liền trở về. Mọi người không cần lo lắng.

Nhìn thấy tờ giấy Thiếu chủ lưu lại, mọi người cũng không biết làm thế nào, đành phải phân phó các phân đường chú ý Thiếu chủ cùng truy tìm tung tích Cung chủ.

Chính là, đã ba năm, vì sao mình còn chưa tìm được Tuyết mà? Ba năm nay, cơ hồ nơi nào của Thương Lục quốc mình cũng đã đến, nhưng không có một tia tung tích của Tuyết. Tuyết, người rốt cuộc ở đâu? Triệt nhi kiên trì không nổi nữa rồi!

“Uy, tiểu tử, người không có nơi nào để đi phải không?” Nguyệt Thu Triệt đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bị thanh âm giống như đã từng quen biết đánh gãy, chớp chớp đôi mắt khô khốc, quay đầu nhìn người tới.

69. Chương 69

Cảnh tượng giống như đã từng quen biết, giống như lần đầu tiên, giống như đã từng quen biết người, Nguyệt Thu Triệt quay đầu đối với người tới mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Cẩm Lam.”

“Đúng vậy, Cách Tuyết, đã lâu không gặp.” Thấy Nguyệt Thu Triệt, Cẩm Lam hơi hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần, cũng mỉm cười.

Tứ Sắc lâu, Lam viện.

Vẫn địa điểm cũ, vẫn người cũ, nhưng thâm phạm mình ở Tứ Sắc lâu đã khác xưa, Nguyệt Thu Triệt có điểm cảm khái, gã sai vặt ngày xưa hiện giờ đã biến thành cẩm sử của Tứ Sắc lâu, bộ dáng thanh tú hiện giờ của mình lại có thể có thể cùng tứ đại hoa khôi của Tứ Sắc lâu kề vai, không biết phải diễn tả tâm tình thế nào cho đúng. Nhưng, có lẽ trong ba năm tìm kiếm, lòng mình đã dần dần chai sạn, không vì việc nhỏ mà dao động, cho nên lúc ấy cũng thực thản nhiên đáp ứng yêu cầu của Cẩm Lam, trở thành cẩm sử, mờ

mệt tìm kiếm, chính mình cũng có chút mệt mỏi, Tuyết. Chỉ ở lại nơi này một thời gian ngắn, sau đó rời đi, chẳng qua cũng chỉ giống lần trước thôi.

“Ha ha, Cách Tuyết quả nhiên là Cách Tuyết!” Cẩm Hồng vẫn bộ dáng cần hạt dưa như trước đây, trêu chọc Nguyệt Thu Triệt.

Nguyệt Thu Triệt cũng không nói gì, mỉm cười. Người nhiều như vậy, mình lại không biết, cũng không có quan hệ với mình.

“Đúng vậy, đúng vậy, Cách Tuyết đã lớn, tin tức Cẩm sứ trở về truyền ra, đêm nay người đến Tứ Sắc lâu của chúng ta tăng một nửa, Tương tử [tú bà của Tứ Sắc lâu] thu tiền đến độ người mềm nhũn, hiện tại miệng còn vui vẻ đêm tiền a!” Cẩm Khuynh mang về mặt sùng bái nhìn Nguyệt Thu Triệt.

“Cách Tuyết, giống như đã thay đổi a?” Cẩm Hân nhìn hồi lâu, chậm rãi mở miệng.

“Thay đổi sao? Là người, ai có thể không thay đổi chứ?” Cũng không có phủ nhận, chỉ thì thào, suy nghĩ lại không biết bay tới nơi nào.

Nhìn thấy Nguyệt Thu Triệt như vậy, bốn người Cẩm Lam đều có thể ý thức được Cách Tuyết trước mắt so với ba năm trước đây thay đổi rất nhiều. Ba năm trước đây Cách Tuyết tuy rằng lãnh đạm, nhưng là vẫn dung nạp chung quanh, lần đầu hẳn nhìn thấy bọn họ liền quang minh chính đại đánh giá, ngẫu nhiên trong mắt hiện lên ý cười, tuy giúp Cẩm Lam đánh đàn không phải thực tình nguyện, nhưng hiện giờ lại tựa hồ có một bức tường cách ngăn hẳn với chung quanh, hơn nữa trong mắt cơ hồ không có dao động, mà tựa hồ lại có thêm nhiều tang thương.

Sau một lúc lâu, Cẩm Hân mới đánh vỡ trầm mặc, “Cách Tuyết, có mấy người muốn gặp người.”

Không để ý người muốn gặp mình là người nào, Nguyệt Thu Triệt gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

“Cách Tuyết, đây là Hoàng Thượng, bên trái chính là Lục vương gia Thương Lạc, bên phải chính là Tam vương gia Thương Miếu.” Sau khi hành lễ với Thương Lăng, Cẩm Hân liền vì Nguyệt Thu Triệt giới thiệu.

Nguyệt Thu Triệt cũng không vì thân phận ba người trước mắt mà có biểu hiện khác, chỉ hơi hơi gật đầu, xem như là đáp lễ. Cũng không có nhiều kinh ngạc, dù sao Tứ Sắc lâu chắc chắn có quyền thế ở phía sau chống đỡ, chỉ không ngờ là hoàng đế mà thôi.

Nhìn thấy người trước mắt không quan tâm hơn thua, không sợ hãi, trong mắt ba người nhóm Thương Lăng hiện lên tán thưởng, dù sao người có thể đàn ra âm thanh thiên tiên như vậy, nếu giống người bình thường nhìn thấy hoàng đế liền kích động, nịnh hót, thì thật lãng phí mong đợi của bọn họ.

“Cách Tuyết, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thương Lăng không chút che giấu chính mình đối với người trước mắt tán thưởng, trong mắt tràn ngập hứng thú.

Xem hứng thú trong đôi mắt người đối diện như không có gì, Nguyệt Thu Triệt thản nhiên tỏ vẻ biết ơn, “Tạ Hoàng Thượng nâng đỡ.” Dù sao người trước mắt người là chủ nhân của Thương Lạc, cũng phải nể mặt vài phần.

“Ha ha, Cách Tuyết, ta là Thương Lạc, có hứng thú hay không đến quý phủ đi của ta làm nhạc công a, đãi ngộ khẳng định so với ở trong tốt hơn!” Thương Lạc càng xem người trước mắt càng vừa lòng, vội vàng muốn người này vào đàn trong phủ mình. Nhưng, thấy người trước mắt không nói lấy một câu, thậm chí cũng không biểu hiện gì, trong lòng liền nhụt chí a! Đành phải xấu hổ cười cười, “Ha ha, ha ha ~”

“Vào ~” Cẩm Khuynh nhìn thấy Thương Lạc Vương gia như vậy, thật sự là nhịn không được, lại nhìn đến ánh mắt thực ai oán của Thương Lạc, bất đắc dĩ nhịn xuống, nhưng co rúm bả vai tựa hồ cố gắng nén cười nhạo Vương gia đào hoa kia.

“Cách Tuyết có thể đàn một khúc hay không?” Tuy rằng chỉ nghe qua người trước mắt đàn hai lần, Thương Lăng tựa hồ rất muốn nghe người này đàn, nên đưa ra thỉnh cầu, thấy người trước mắt cho phép, liền bảo Cẩm Hân đem cầm tới.

Tiếng đàn từ từ vang lên, tựa hồ đem một người một cầm kia cùng mọi người ngăn cách, tự thành một thế giới. Nếu người nọ là tao nhã chi tử, sẽ tạo thành một bức tranh đẹp đến thế nào chứ! Mọi người đắm chìm

trong thanh âm duyên dáng, tâm tư xuôi theo điệu nhạc, khi thì ngọt ngào vui vẻ, thích thú thỏa mãn, khi thì thương tâm phiền não, thống khổ, chỉ một khúc ngắn ngủi, đã nói hết nhân sinh ngọt bùi đắng cay, cuộc sống muôn vẻ; này đây, hết một khúc, mọi người còn chưa hồi phục lại tinh thần, vẫn chìm đắm vào tư vị bên trong của nó.

“Khúc này chỉ có trên trời, nhân gian khó có thể được nghe vài lần a!” Sau một lúc lâu, mọi người mới khôi phục tinh thần, Thương Lăng cảm thán nói, người này nhìn như bình thường, nhưng khi đánh đàn phong tư lại làm cho người lóa mắt, nhìn như mâu thuẫn rồi lại cảm thấy được nên như thế.

“Cách Tuyệt, cảm của ngươi là do ai dạy a? Người dạy ngươi nhất định là càng thêm lợi hại!” Thương Lạc cảm thấy được có thể dạy ra một cảm kĩ giống như Cách Tuyệt, người dạy kia không biết cảm kĩ đã đạt đến mức nào a, nếu có thể nghe được người như vậy đàn, vậy chết cũng không tiếc.

“Àn, là ta phụ thân dạy.” Đối với vấn đề này, Nguyệt Thu Triệt không có phớt lờ Thương Lạc, trong mắt hiện lên sáng rọi, tựa hồ về lại thời gian Tuyệt cầm tay, dạy mình chơi đàn.

“Oa, phụ thân Cách Tuyệt thật là lợi hại a!” Nghe được Nguyệt Thu Triệt trả lời, Cẩm Khuynh sùng bái phát ra cảm thán, “Khuynh muốn nghe phụ thân Cách Tuyệt đàn.”

“Không biết lệnh tôn hiện tại ở nơi nào? Có thể gặp mặt được không?” Nghe được có người như vậy tồn tại, Thương Lăng cũng nhin không được tò mò, dù sao tài năng của người trước mắt là một minh chứng. Người có thể dạy ra người như vậy, giao hảo một phen, đối với mình khẳng định là trăm lợi mà không hại, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt âm thầm của người trước mắt, cũng không thể tiếp tục hỏi.

Mọi người cũng ý thức được Nguyệt Thu Triệt đang buồn, nhưng không mở miệng an ủi thế nào.

“Lệnh tôn có từng đi qua Thiên Sơn hay không?” Sau khi nghe Nguyệt Thu Triệt đàn một lúc lâu, càng thêm khẳng định người thần bí gây đàn kia cùng người trước mắt có chỗ giống nhau, tuy rằng cảm kĩ cao một bậc, không biết nên hỏi thăm thế nào, cũng không xác định người trước mắt có biết hay không, sau lại biết người dạy hẳn là phụ thân của hắn, nhin không được mở miệng đoán.

“Tại sao lại nói như vậy?” Nguyệt Thu Triệt rõ ràng cảm thấy tim mình đập nhanh vài phần, tựa hồ muốn thoát ra khỏi ***g ngực, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh một chút, mang theo vài phần mong đợi mở miệng.

“Ba năm trước đây, ta ở Thiên Sơn nghe được tiếng đàn tương tự với ngươi, hơn nữa tựa hồ càng thêm xuất sắc.” Nhìn ra đáp án của mình đối với người trước mắt rất quan trọng, liền đem sự tình mình ở Thiên Sơn nói ra.

“Có thể mời ngươi cùng ta đi một chuyến đến Thiên Sơn được không?” Là Tuyệt, nhất định là Tuyệt, trên thế giới này còn có ai có thể đàn ra tiếng đàn tương tự như mình, chỉ có Tuyệt, chỉ có Tuyệt mà mình yêu nhất a! Nguyệt Thu Triệt trong lòng điên cuồng kêu gào, cả người đều toát ra hưng phấn, ba năm tìm kiếm cuối cùng có ý nghĩa, cuối cùng đã có manh mối. Nhưng Thiên Sơn to lớn như thế, cho dù bằng công lực của mình cũng ba tháng mới có thể đi hết, chính là nếu có người trước mắt giúp, không mất đến một tháng, có thể tìm thấy Tuyệt. Ba tháng, căn bản là mình không thể chờ lâu như vậy.

“Hảo.” Suy nghĩ một lúc, Thương Miểu đáp ứng.

“Cám ơn, cám ơn.”

Thương Miểu vừa định nói không cần, lại nhìn thấy người trước mắt rơi lệ, liền nuốt lại trong lòng.

70. Chương 70

Dưới chân Thiên Sơn, Thiên Sơn khách ***.

Tuy rằng dưới chân Thiên Sơn thập phần rét lạnh, nhưng đây là khách *** duy nhất ở gần Thiên Sơn, Thiên Sơn khách *** sinh ý thập phần náo nhiệt, thường ngày người ra người vào Thiên Sơn đều dừng lại nghỉ

chân một chút, dường đủ tinh thần khiêu chiến Thiên Sơn. Dù sao trừ bỏ Thiên Sơn Tuyết Liên có thể gia tăng công lực, Thiên Sơn còn có rất nhiều thảo dược mà người tập võ tha thiết mơ ước, tuy rằng hiệu quả kém Tuyết Liên, cũng có rất ít người có thể tìm được Tuyết Liên, vì nó ở vị trí cách đỉnh Thiên Sơn đỉnh không kém bao nhiêu, đại đa số mọi người không có thực lực lên cao như vậy, nhưng vẫn có nhiều người cùng ôm kỳ vọng, có so với không có còn tốt hơn. Đây là lý do, Thiên Sơn khách *** quanh năm suốt tháng sinh ý đều tốt như vậy. Hôm nay, mắt thấy nhóm người đến đây, tiểu nhị liền nghênh đón một hàng sáu người nhóm Nguyệt Thu Triệt.

Vốn Nguyệt Thu Triệt chỉ tính toán cùng Thương Miếu hai người lên núi, dù sao hiện tại mình một khắc cũng chờ không nổi, mà nhiều người đi sẽ chậm trễ một chút thời gian, nhưng mình có việc cầu người, Thương Lăng cùng Thương Lạc cũng muốn đồng hành, Nguyệt Thu Triệt không thể cự tuyệt. Về phần Cẩm Lâm cùng Cẩm Hân với lý do cứng rắn đi để bảo vệ Thương Lăng nên cũng theo cùng, đội ngũ bây giờ trở thành sáu người. Cũng may mọi người biết Nguyệt Thu Triệt vội vàng, nên không ngừng đi nhanh, mới có ngày thứ mười đã đến được chân núi Thiên Sơn.

Trời đã tối, hơn nữa đi một mạch không ngừng nghỉ, tất cả mọi người đều mỗi một không chịu nổi, quyết định đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi một phen, ngày mai Thương Lăng mang theo Nguyệt Thu Triệt đến nơi lần trước tìm được Tuyết Liên.

Hôm nay, tiểu nhị của Thiên Sơn khách *** xem như mở rộng hiểu biết. Nguyên lai nghĩ rằng đại đa số người tập võ với bộ dạng những người mình thường xuyên thấy không sai biệt lắm, phồng mang trợn má, ăn khối thịt lớn, mồm to uống rượu, cho dù có thể nói là đẹp cũng chỉ là số ít mà thôi. Nhưng, hôm nay lập tức chứng kiến sáu giang hoag nhân sĩ bộ dạng xuất sắc, trong lòng cảm thán một phen, khi nhìn người ta ăn cơm tao nhã, trong lòng lại hổ thẹn với suy nghĩ của mình trước kia, hầu hạ mấy vị khách nhân này cũng cảm thấy khó chịu, tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là mấy người quá phóng khoáng, cho không ít tiền thưởng.

“Cách Tuyết, sao lại kiêu?” Cẩm Lam phát hiện Cách Tuyết vẫn xuyên qua cửa sổ nhìn bầu trời, cơm không ăn một miếng, nhắc nhở nói.

Thu hồi ánh mắt, Cách Tuyết cầm đũa lên.

“Cách Tuyết, đừng lo lắng, ta tin tưởng rất nhanh liền gặp được lệnh tôn.” Cẩm Hân cười an ủi Cách Tuyết, biết trong lòng Cách Tuyết thực sốt ruột.

“Àn.” Biết mấy người trước mắt đều là hảo ý, vẫn theo mình liều mạng chạy đến đây, cũng không có oán hận mình một câu, Nguyệt Thu Triệt cảm kích cười.

“Nghe nói, nghe nói Thiên Sơn xuất hiện tiên nhân rồi!” Đại hán bàn bên cạnh giơ bình rượu lên uống, nói với người bên cạnh mình.

“Cái gì tiên nhân? Bằng hữu, người nói thế là sao?” Quả nhiên hai chữ tiên nhân khiến cho rất nhiều người hứng thú, đại hán bên cạnh nam tử lập tức hỏi.

“Ai, Trên thực tế ta cũng không biết, chính là bằng hữu của ta nói cho ta, mười ngày trước hắn nghe được tiên nhạc theo Thiên Sơn truyền đến. Âm thanh kia a, bằng hữu của ta nói khẳng định là tiên nhạc, nếu không sao lại hay đến vậy.” Bị nhiều người như vậy nhìn, đại hán nhất thời có điểm ngượng ngùng, xấu hổ nở nụ cười, nhưng rất nhanh tiếp tục nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, thật nhiều người cũng nghe được, tất cả mọi người nói đúng không!” Nghe được lời nói của đại hán, lập tức có rất nhiều người ứng hộ, tỏ vẻ quả thật có tiên nhạc theo Thiên Sơn truyền đến.

Nghe nghị luận như thế, kích động nhất phải kể tới Nguyệt Thu Triệt. Thật sự, là thật, Tuyết còn ở Thiên Sơn, Tuyết chưa có rời đi, mình lập tức muốn nhìn thấy hắn. Vốn đang lo lắng, Thương Miếu là ba năm trước đây nhìn thấy Tuyết, vạn nhất Tuyết đã rời khỏi Thiên Sơn thì chính mình nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng vẫn lo lắng, nhưng cái này tốt lắm, Tuyết còn ở đây, Tuyết còn ở đây.

Ngày kế, đoàn người Nguyệt Thu Triệt mới lên Thiên Sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Thương Miếu, mấy người rất nhanh đi tới nơi lần trước phát hiện Tuyết Liên. Theo Thương Miếu miêu tả, lần trước nghe thanh âm tiếng đàn truyền đến rất là rõ ràng, khẳng định người đánh

đàn ở gần đây, nhưng giờ chỉ nhìn thấy vô biên vô hạn tuyết trắng mờ mịt, không có nơi nào có thể giấu người, hơn nữa nhìn lên trên, mệnh mông một mảnh, căn bản nhìn không tới đỉnh, cũng không biết cách đỉnh núi còn bao xa, đám người Cẩm Lam cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Cách Tuyết, người xem, có lẽ phụ thân người đã rời khỏi đây? Dù sao mãi ở chỗ này, là người cũng chịu không nổi a!” Cẩm Lam một bên xoa xoa tay lạnh đến đóng băng, một bên thật cẩn thận nói, dù sao nơi này mệnh mông vô bờ, cơ hội Cách Tuyết tìm được người quá ít.

“Không, nhất định ở đây, Tuyết nhất định ở chỗ này.” Nguyệt Thu Triệt kiên quyết lắc đầu, hần khẳng định, khẳng định ở chỗ này. Hần có thể cảm giác được, Tuyết đang ở gần đây, ngay gần mình. Tuyết, vì sao không xuất hiện?

“Cách Tuyết, người... ..” Thương Lăng nhìn thấy người trước mắt rất là cố chấp, vừa định mở miệng, lại bị đánh gãy.

“Tuyết, người ở nơi nào? Ta là Triệt nhi a!” Nguyệt Thu Triệt mặc kệ, mình đã đến đây, nhất định phải nhìn thấy Tuyết, vận khí nội lực, đem thanh âm truyền hướng chung quanh.

Mọi người sửng sốt, nhìn thấy Cách Tuyết như vậy, mọi người kinh ngạc, tựa hồ vừa mới nhận thức được Cách Tuyết. Giống như một người bàn quan mới bước vào nhân gian, có cảm tình, có linh hồn, hơn nữa cảm tình kịch liệt như vậy, linh hồn vội vàng đang hô hoán. Không biết nên nói cái gì, chỉ ngơ ngẩn ngẩn nhìn, lẳng lẳng nghe người trước mắt hô khan cả giọng.

“Tuyết! Tuyết! Tuyết!”.

“Ta là Triệt nhi a, Triệt nhi đến tìm người!”.

“Triệt nhi sai rồi, Triệt nhi sai rồi, người đi ra gặp Triệt nhi được không?”.

“Tuyết, người đi ra a, Triệt nhi biết người ở đây.”.

Tới cuối cùng, đám người Cẩm Lam thật sự là nhìn không được, Cẩm Lam một phen kéo người cực kỳ bị thương qua, “Cách tuyết, không cần hô, có lẽ cha người căn bản là không ở nơi này a!” Tuy rằng không rõ ràng lắm vì cái gì Cách Tuyết gọi thẳng tên phụ thân mình, nhưng có thể khẳng định người Cách Tuyết tìm không ở đây, ít nhất là không ở gần đây.

Nghe được Cẩm Lam nói như vậy, Cách Tuyết một phen gạt tay Cẩm Lam, lập tức phản bác, “Không phải, Tuyết khẳng định là ở đây, Tuyết ở gần đây.” Một lát sau, thanh âm lại nghẹn ngào, mang theo khóc nức nở, không biết nhìn nơi nào, “Tuyết nhất định còn giận Triệt nhi, cho nên không đến gặp Triệt nhi. Đúng rồi, Tuyết không đến, vậy Triệt nhi tiếp tục tìm, tiếp tục tìm, tìm được Tuyết mới thôi.” Nói xong cũng không để ý phản ứng của người khác, nghiêng ngã lao đảo bỏ lên trên.

“Cách Tuyết, cẩn thận!” Mắt thấy Cách Tuyết như vậy, vừa định ngăn cản, Cẩm Lam nhìn thấy Cách Tuyết vừa trượt, hô to một tiếng. Nơi này chính là Thiên Sơn a, hơn nữa bọn hắn không biết đã đi bao lâu, nếu té xuống, hậu quả thật sự là khó lường. Nhưng, chưa kịp tiến lên đỡ lấy Cách Tuyết, chỉ thấy bóng trắng hiện lên, sau đó một người xuất hiện trước mặt bọn họ, đem Cách Tuyết ôm vào trong ngực.

Đám người Cẩm Lam nghĩ đến chính mình thật sự thấy được tiên nhân, lúc trước ở khách *** nghe được thật nhiều người đàm luận về tiên nhân, trong lòng cũng đều đoán là phụ thân của Cách Tuyết, xưng là tiên nhân cũng khẳng định là bởi vì tiếng đàn của hắn. Chính là, hiện giờ thấy người trước mắt, xinh đẹp nhưng lạnh lùng như nguyệt, phong hoa tuyết đại, tựa hồ xưng là tiên nhân cũng không đủ. Mà nhìn thấy Cách Tuyết ôm thật chặt người trước mắt lớn tiếng khóc, bọn hắn khẳng định đây chính là phụ thân Cách Tuyết.

Không biết khóc bao lâu, Nguyệt Thu Triệt hồ thẹn kìm nén, ngược lại tiếp tục nghẹn ngào, vừa nói vừa nức.

“Tuyết, người không cần... .. Không cần Triệt nhi. Triệt nhi, tìm... Tìm Tuyết đã lâu, đều..... Tìm không thấy Tuyết. Triệt nhi..... Triệt nhi hô như vậy..... Lâu như vậy, Tuyết cũng không chịu ra. Tuyết... .. Tuyết còn giận Triệt nhi sao? Triệt nhi đã biết... .. Biết..... Triệt nhi sai rồi, Triệt nhi không... .. Không nên không tin... .. Tuyết. Triệt nhi biết... .. Biết tuyết nhất định... .. Nhất định thực thương tâm... .. Rất thống khổ.

Triệt nhi biết... ... Triệt nhi thương tổn Tuyết, nhưng, nhưng, Tuyết đừng không muốn, không muốn Triệt nhi được không?” Trở lại với người mình ngày nhớ đêm mong, Nguyệt Thu Triệt nhin không được khóc lớn một hồi, sau đó lại khóc, dứt quãng nói xong lời mình muốn nói.

Nhìn thấy người trước mắt khóc như vậy, trong lòng Nguyệt Như Tuyết liền đau đớn. Nếu nói lúc trước còn một chút trách cứ, nhưng nhìn thấy bảo bối khóc như vậy, trách cứ cũng đều biến thành đối trù mền. Ba năm trước đây, mình thật là thương tâm, bởi người mình yêu nhất không chịu tin tưởng chính mình, hơn nữa lại rời đi vào ngày trọng yếu đó, khi đó hấn yêu sâu đậm bao nhiêu liền đau đớn bấy nhiêu. Cho nên, mình mới rời khỏi Nguyệt Thanh cung, rời xa người mình yêu, một mình chịu đựng thống khổ này. Cho dù vừa rồi nghe được người trong lòng hò hét, tuy vô cùng đau xót, nhưng vẫn chịu đựng không gặp mặt, lúc chứng kiến người sắp sửa ngã xuống, thân thể không còn nghe lời lý trí, gắt gao đem bảo bối ôm vào ngực, tựa hồ như ba năm xa cách đã đi xa. Mà hiện giờ nghe người trong lòng vừa thút thít vừa kể lể, mình lại thêm sủng nịnh dị thường thể này, làm sao có thể bỏ lại được chứ!

Nguyệt Thu Triệt đợi lâu như vậy, cũng không thấy Tuyết đáp lại chính mình, trong lòng sốt ruột, vạn nhất Tuyết còn sinh khí thì làm sao bây giờ? Nghĩ lại, cho dù Tuyết còn sinh khí thì thế nào, mình tâm tâm khổ khổ mới tìm được Tuyết, sẽ không đời nào rời đi, vì thế ngắc đầu, ánh mắt đã hồng hồng vì khóc nhìn người trước mắt, “Tuyết, Triệt nhi mặc kệ, cho dù Tuyết sinh khí, Triệt nhi cũng không đi!” Nói xong, nhướn người lên, hung hăng hôn lên môi người mình yêu nhất.

Đang muốn nói cho Triệt nhi suy nghĩ trong lòng mình, Nguyệt Như Tuyết lại bị người hung hăng hôn, nhưng hiển nhiên người khó có được chủ động kỹ thuật lại không đủ thành thực, lập tức bị phản khách vi chủ, bị hôn thở hồng hộc, mềm nhũn trong ngực. Ba năm không thấy, hai người đều cảm xúc kích động, tựa hồ nụ hôn vừa này còn chưa đủ, còn chưa đủ biểu đạt ba năm ly biệt, còn chưa đủ ba năm tương tư. Hai người gắt gao ôm, rõ ràng muốn càng nhiều, chính là thời gian không đúng, địa điểm không đúng.

“Triệt nhi, chúng ta đi.” Bên tai người đang đỡ ửng hai gò má vì xấu hổ, nói câu đầu tiên, Nguyệt Như Tuyết ôm lấy bảo bối đang xụi lơ trong ***g ngực, hướng đỉnh núi Thiên Sơn, biến mất.

Mà đám người Cẩm Lam rõ ràng bị một màn vừa rồi làm sợ ngây người, thẳng đến khi theo xa xa truyền đến một tiếng nói mang theo ý cười “Cám ơn”, mấy người mới hồi phục tinh thần lại, chỉ có thể dõi mắt nhìn về nơi xa, hai người rõ ràng vừa đứng trước mắt mình đã không còn bóng dáng.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-nguyet-nhu-thu>